

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming Ian-Goldfinger.pdb

PDB Name: Fleming Ian-Goldfinger
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2007
Modification Date: 5.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ian Fleming
GOLDFINGER

I. Náhodné setkání

1. Odrazy na hladině dvojitého bourbonu

James Bond právě vypil dva dvojité bourbony a teď sedel v odletové hale letiště v Miami zahloubán do úvah o životě a smrti.

Zabíjet lidi patřilo k jeho povolání. Nikdy to nedělal rád. Ale když musel, zabil s vynaložením veškeré své dovednosti a snažil se na to zase co nejrychleji zapomenout. Jako agent Secret Service, který měl před svým pořadovým číslem vzácně používané dvojčíslí 00, jež říká, že smí při výkonu služby zabíjet, přistupoval k smrti s chladnou myslí chirurga. A přece jím Mexičanova smrt otřásla. Ne snad proto, že by ten člověk nezasluhoval zemřít. Patřil k nebezpečné bandě pašeráků opia, kterou se Bondovi podařilo v Mexico City zlikvidovat. A tenhle Mexičan mu pak zastoupil cestu, aby ho zabil. Ale v temné uličce vyprchal život z jeho těla tak rychle, že jej Bond málem viděl vylétnout z úst mrtvého jako ptáka, jak o tom vypráví mytologie haitských domorodců.

Jaký neuvěřitelný rozdíl je mezi tělem plným života a tělem prázdným! Ještě před okamžikem tu byl někdo, teď je tu nikdo. Tohle byl Mexičan se jménem a adresou, pracovním povolením a snad i řidičským průkazem. Pak z té tělesné schránky v laciných šatech cosi vyšlo a proměnilo ji v prázdný papírový pytel, čekající na odvoz mezi ostatními odpadky. A ta věc, která vyprchala z onoho páchnoucího mexického bandity, byla větší než celé Mexiko.

Bond se podíval na zbraň, která to způsobila. Malíková hrana jeho pravé ruky byla rudá a naběhlá. Brzy zmoudrá. Bond ohnul ruku a promasíroval si ji levičkou. Opakoval to několikrát i během následujícího krátkého letu, který ho vzdálil od místa činu. Bylo to bolestivé, ale udržovalo to krevní oběh a posilovalo naději na rychlejší uzdravení. Člověk nikdy neví, kdy bude zbraň znovu potřebovat. Koutky Bondových úst rozechvěl cynický úsměv.

„National Airlines, Hvězdná linka, upozorňuje cestující, aby se připravili k odletu na lince NA 106 do La Guardia Field. New York. Prosíme cestující, aby použili vchodu číslo sedm. Nastupujte, prosím.“

Letištní rozhlas s dutým cvaknutím umkl. Bond se podíval na hodinky. Ještě tak deset minut, než ohlásí jeho let.

Zamával na servírku a objednal si další dvojité bourbon s ledem. Když mu přinesli širokou, masivní sklenici, zakroužil tekutinou, aby se rychleji rozpustil led, a pak naráz vypil polovinu obsahu. Udušil zbytek cigarety, podepřel si bradu levou dlaní a trudnomyslně se zahleděl přes třpytící se rozjezdovou dráhu na záliv, kde už se slunce napůl utápělo ve vodě.

Mexičanova smrt byla tečkou za splněním nepříjemného úkolu, vlastně jednoho z nejnepříjemnějších. Byla to špinavá a nebezpečná práce, v níž se nedala nalézt jiná úleva než ta, že člověk vypadl z kanceláře.

Jeden mocný muž v Mexiku vlastnil maková pole. Nepěstoval mák pro ozdoby, ale vyráběl z něj opium, které rychle a relativně levně prodával prostřednictvím číšníků v Mexico City, v kavárně zvané Madre de Cacao. Tahle kavárna měla silnou ochranu. Když jste potřebovali opium, objednali jste si je zároveň se svým nápojem. Zaplatili jste u pokladny a pokladník vám oznámil, kolik nul připočítává k vašemu účtu. Byl to běžný obchod, který nikoho mimo hranice Mexika nezajímal. Ve vzdálené Anglii však tou dobou vláda na základě rezoluce Spojených národů proti pašování drog vyhlásila zákaz prodeje heroinu po celé Británii. V Soho, a také mezi váženými lékaři, kteří chtěli ušetřit své pacienty bolesti, nastal poplach. Prohibice je vždycky hybnou pákou zločinu. Pašerácké kanály z Číny, Turecka a Itálie zakrátko téměř nestačily doplňovat pokoutní zásoby v Anglii. V Mexico City žil v té době úslušný mezinárodní obchodník jménem Blackwell, jehož sestra v Anglii byla závislá na heroinu. Miloval ji a bylo mu jí líto, když mu napsala, že zemře, pokud jí nikdo nepomůže. Uvěřil jí a začal se zajímat o pokoutní prodej drog v Mexiku. Přes přátele a přátele přátel se dostal do Madre de Cacao a odtud k velkému mexickému pěstiteli. Postupně se seznámil s ekonomickými aspekty obchodu a rozhodl se, že odhalí tajemství života, zároveň zbohatne, a přitom pomůže trpícímu lidstvu. Až dosud obchodoval s umělými hnojivy. Měl skladiště, malý výrobní závod a tři lidi na výzkum půdy a rostlin. Bylo snadné přesvědčit Mexičana, že pod touto důvěryhodnou stafáží může Blackwellův tým pilně vyrábět z opia heroin. Dopravu do Anglie hbitě zařídil Mexičan. Za úplatu tisíce liber dopravoval jeden z diplomatů ministerstva zahraničních věcí každý měsíc do Londýna zvláštní zavazadla. Cena byla přiměřená. Obsah zavazadla, které Mexičan ponechal v úschovně Viktoriina nádraží, a lístek, předal člověku jménem Schwab na adrese firmy Boox-and-Pix, Ltd., WC1, měl hodnotu dvacet tisíc liber.

Schwab byl naneštěstí špatný člověk, který neměl pochopení pro trpící lidstvo. Řekl si, že když mladí američtí kriminálníci mohou ročně spotřebovat za milióny dolarů heroinu, proč by nemohli i jejich angličtí soukmenovci. Ve dvou místnostech v Pimlico smíchal heroin s žaludečním práškem a rozeslal ho po tančírnách a zábavních podnicích. Schwab už měl slušně vyděláno, když se mu dostali na stopu. Podle rozhodnutí Scotland Yardu měl ještě trochu zbohatnout, než přijdou na zdroj jeho dodávek. Pověsili se na něj a přes Viktoriino nádraží se dostali k mexickému kurýrovi. V tomto stádiu, kdy vstoupila do hry cizí země, byla povolána tajná služba a Bond dostal rozkaz vystopovat zdroj a zničit pašeráckou cestu.

Bond učinil, jak mu bylo poručeno. Odletěl do Mexico City a brzy se dostal do Madre de Cacao. Tam sehrál úlohu nákupčího pro londýnskou cestu a dostal se k velkému Mexičanovi. Ten ho přátelsky přijal a odkázal ho na Blackwella. O jeho sestře nic nevěděl, ale Blackwell byl amatér a jeho rozhořčení nad zákazem heroinu v Anglii bylo opravdové. Bond se jedné noci vlámал do skladiště a zanechal tam zápalnou bombu. Pak si šel sednout do nedaleké kavárny, odkud pozoroval, jak nad obzorem šlehají ze střechy plameny a naslouchal poplašnému zvonění hasičů. Následujícího rána zavolal Blackwellovi. Mluvil přes kapesník. „Je mi moc líto, že jste přišel o obchod. Obávám se, že pojištění zdaleka neuhradí hodnotu té výzkumné půdy.“

„Kdo je to? Kdo je u telefonu?“

„Jsem z Anglie. To vaše svinstvo tam pozabijelo už dost mladých lidí. A zruinovalo spoustu dalších. Santos už se s tím svým diplomatickým kufrem do Anglie nedostane. Schwab bude dnes večer za mřížemi. A ten Bond, kterého jste viděl, už to má taky spočítané. Policie už je mu na stopě.“

Vyděšený hlas mu něco odpovídal.

„No dobrá, ale už s tím přestaňte. Držte se umělých hnojiv.“ Bond zavěsil.

Blackwell na to neměl. Byl to tedy velký Mexičan, který ho uvedl na falešnou stopu. Bond z opatrnosti změnil hotel, ale té noci, kdy se po poslední sklince vracel z Copacabany, mu stejně zastoupil cestu nějaký muž. Měl na sobě špinavý lněný oblek s bílou šoféřskou čepicí, která mu byla příliš velká. Pod aztéckými tvářemi se rýsovaly hluboké modré stíny. V jednom koutku úst měl párátko, v druhém cigaretu. Bodavé oči prozrazovaly kuřáka marihuany. „Chcete ženskou? Zašoustat?“

„Ne.“

„Nějakou barevnou? Kundičku z džungle?“

„Ne.“

„Tak snad fotky?“

Gesto, jímž sáhl do saka, bylo Bondovi důvěrně známé, takže když se vynořila ruka a stříbřitá čepel vyrazila k jeho hrdlu, Bond stál pevně a byl připraven. Téměř automaticky zaujal Bond obranný postoj oproti úderu vedenému zespoda, přesně podle knihy. Švihl pravou rukou a natočil se. Dvě předloktí se střetla mezi dvěma těly. Mexičanova ruka s nožem se vychýlila ze směru a otevřela jeho kryt drtivému spodnímu úderu Bondovy levičky. Bondovo pevné zápěstí neurazilo dlouhou vzdálenost, jen něco přes půl metru, ale maliková hrana jeho ruky, zpevněná rozevřenými prsty, zasáhla mužovu bradu strašlivou silou. Úder málem nadnesl muže nad chodník. V té chvíli už měl Mexičan možná zlomený vaz, ale jak se kácel dozadu, Bond se rozpráhl pravičkou a postranním švihem zasáhl nekrytý napjatý krk. Byl to smrtící úder na ohryzek malikovou hranou dlaně s nataženými prsty, hojně používaný Commandos. Pokud byl Mexičan po prvním úderu naživu, k zemi už padl dokonale mrtvý.

Bond chvíli strnul, těžce oddychoval a pozoroval neforemnou hromadu laciných šatů zhroutčenou v prachu. Rozhlédl se ulicí. Nikde nikdo. Přejelo několik aut. Pár jich možná přejelo i během střetu, ale vše se odehrálo ve stínu. Bond poklekl vedle těla. Puls byl nehmatný. I oči zjasněné marihuanou se začaly kalit. Mexičanův dům byl prázdný. Jeho majitel odešel.

Bond zdvihl tělo a opřel je o zeď v místě, kde byl stín ještě temnější. Oprášil si ruce o kalhoty, narovnal si vázanku a odebral se do hotelu.

Za ranního rozbřesku vstal, oholil se a odjel na letiště. Prvním letadlem opustil Mexiko. Náhodou letělo do Caracasu. Tam mu nezbylo, než utlouci nějak čas v tranzitní hale, dokud se nedočkal letadla do Miami. Byl to Constellation společnosti Trans-American. Toto letadlo jej pak mělo ještě téhož večera dopravit z Miami do New Yorku.

Z úvah ho vytrhlo hlášení místního rozhlasu: „Transamerican s politováním oznamuje, že na lince TR 618 do New Yorku došlo ke zdržení v důsledku mechanického defektu. Nová doba odletu je stanovena na osm hodin ráno. Žádáme cestující, aby se hlásili u výdejny letenek, kde jim bude zajištěn nocleh.“

Děkujeme.“

Tohle ještě scházelo! Má Bond použít jiné linky, nebo přespát v Miami? Málem zapomněl na sklenku whisky. Zvedl ji, zvrátil hlavu dozadu a dopil bourbon do poslední kapky. Kousky ledu mu zazvonily o zuby. Pojednou dostal báječný nápad. Stráví noc v Miami a zpije se do nemoty. Už léta to neprovedl a bylo načase, aby si to zopakoval. Volná noc, která jako by spadla z nebe, byla k tomu přímo stvořená. Nejvyšší čas, aby se po tolika dnech napětí trochu odvázel. Byl už příliš napjatý a zahleděný sám do sebe. Proč proboha pořád přemítal o tom Mexičanovi, o tom capungovi, kterého poslali, aby ho zabil? Oba měli stejnou šanci. Ostatní lidé se zabíjeli neustále a po celém světě. Zabíjeli se auty, roznášeli infekční choroby, prskali si do tváří bacily, nechávali v kuchyních otevřené plynové kohoutky, dýchali výfukové plyny v uzavřených garážích. Kolik lidí se například podílelo na výrobě vodíkových bomb, od horníků, kteří těžili uran, až po akcionáře vlastníci důlní akcie? Existoval vůbec na světě člověk, který nebyl tak či onak podílíkem na smrti svých bližních?

Poslední paprsek slunečního světla pohasl. Pod tmavou modří oblohy se mihotala zelená a žlutá světla a vrhala droboučké odrazy na olejnatý makadam startovací dráhy. S oťřásajícím řevem svištěl DC 7 po hlavní zelené ranveji.

Okna v tranzitní hale se lehounce chvěla. Lidé vstávali a pozorovali letadlo. Bond se pokoušel číst z jejich tváří. Doufali

snad, že se letadlo zřítí – že uvidí něco, co stojí za podíváním, o čem by mohli hovořit a čím by zaplnili svůj prázdný život?

Bond ohrnul rty. Dej s tím pokoj! Nech té morbidnosti! Tohle všechno je reakce po nepříjemném úkolu. Jsi vyčerpan. Už jsi viděl příliš mnoho umírání. Teď potřebuješ pár dní pohodlného, příjemného života.

Vtom uslyšel kroky. Blížily se a zastavily u něho. Když Bond vzhledl, spatřil upraveného muže středního věku, který vypadal na zámožného člověka. Tvářil se rozpačitě, jako by nevěděl, jak začít.

„Promiňte, že vás ruším, ale vy jste jistě pan Bond... ehm... pan James Bond?“

2. Sladký život

Bond dával přednost anonymitě a jeho odpověď: „Ano, to jsem já,“ nezněla nijak povzbudivě.

„Báječná náhoda,“ řekl muž a napřáhl ruku. Bond pomalu vstal, stiskl podávanou ruku a opět ji pustil. Byla masitá a nepevná, jako balíček bláta nebo nadmutá gumová rukavice. „Já jsem Du Pont, Junius Du Pont. Snad si mě pamatujete, ale už jsme se viděli. Smím si přisednout?“

Byla to jeho tvář, nebo snad jméno? Něco povědomého na něm bylo. Kdysi dávno se s ním musel setkat. A nebylo to v Americe. Bond listoval v paměti a zároveň se snažil společníka blíže charakterizovat. Panu Du Pontovi bylo kolem padesáti let – byl růžovoučký, vyholen a oděn v konvenčním převlečníku, do jakého firma Brooks Brothers odívá nahotu amerických milionářů. Měl na sobě jednořadový červenohnědý oblek z tropikálu a košili z bílého hedvábí s nízkým límcem. Špičky límce byly spojeny zlatým zavíracím špendlíkem pod uzlem úzké kravaty s tmavočernými a modrými pruhy. Manžety košile vykukovaly na centimetr zpod rukávů a zdobily je knoflíky z hladce broušeného drahokamu. Z naleštěných bot barvy vyvrážděného mahagonu vyčuhovaly hedvábné šedočerné ponožky. Na hlavě měl slaměný klobouk s úzkým okrajem, zdobený širokou červenou stuhou.

Pan Du Pont se posadil naproti Bondovi a vytáhl cigarety se zlatým zapalovačem Zippo. Bond si všiml, že se trochu potí. Přistoupil na to, že pan Du Pont je ten, na koho vypadá: velmi zámožný Američan v mírných rozpacích. „Kouříte?“ „Děkuji, ano.“ Viděli se v parlamentě? Bond předstíral, že nevidí nabízený zapalovač. Nemiloval zapalovače, které mu podávali jiní. Vytáhl svůj a zapálil si.

„Francie 1951, Royale les Eaux.“ Du Pont se díval žalostivě na Bonda.

„V kasinu. Ethel, chci říci paní Du Pontová, a já jsme zrovna seděli vedle vás u stolu, když jste sehrál vysokou hru s tím Francouzem.“

Bond se vracel v paměti zpátky. Ano, samozřejmě. Du Pontovi měli sedadla číslo 4 a 5 u bakařského stolu. Bond měl číslo 6. Vypadali neškodně. Byl rád, že onoho fantastického večera, kdy se mu podařilo rozbit bank, měl po své levici tak solidní zázevní. Nyní to viděl v duchu znova; kruhový ostrůvek jasněho světla na zeleném suknu, růžové ruce sahající přes stůl po kartách. Cítil kouř a nakyslý pach vlastního potu. Usmál se té vzpomínce. „Samozřejmě si pamatuji. Promiňte, že mi to chvíli trvalo. Ale byla to báječná noc. Tenkrát jsem sotva dokázal myslet na něco jiného než na svou kartu.“

Du Pont se také zašklebil, aby dal najevo, že je v dobré náladě a že se mu ulevilo. „To tedy bylo něco, pane Bonde! Samozřejmě, že vám rozumím. Promiňte, doufám, že se vám nevnučuju. Já totiž...“ Luskul prsty na servírku. „Ale napřed to musíme zapít. Co si dáte?“

„Bourbon s lemem.“

„A mně malý Haig s vodou.“

Du Pont se naklonil dopředu a zářil. Přes stůl zavanula vůně mýdla nebo vody po holení. „Věděl jsem, že jste to vy, hned jak jsem vás tu uviděl sedět, ale říkal jsem si: 'Junie, ty se ve tvářích příliš často nemýlíš, ale radši se přesvědč.' Já jsem totiž dnes večer měl letět linkou Transamerican, a když rozhlas ohlašoval zdržení, pozoroval jsem vás. A promiňte, na vašem výrazu bylo vidět, že letíte také letadlem té linky. Tak jsem se podíval do seznamu cestujících. A tam bylo opravdu napsáno: J. Bond.“

Pan Du Pont se opět naklonil dopředu. Rozhlédl se kolem. U sousedních stolků nikdo neseděl, nicméně ztišil hlas. „Vím že si říkáte: 'To je báječné, že zas vidím Junia Du Ponta, ale co za tím vším vězí? Proč vypadá tak šťastný, že mě zrovna dneska potkal?'“ Pan Du Pont zvedl obočí, jako by za Bonda přehrával jeho roli. Bond nasadil výraz zdvořilé zvědavosti. Pan Du Pont se ještě více naklonil. „Doufám, že mi prominete, pane Bonde. Nerad se vměšuji do důvěr..., tedy do záležitostí jiných lidí. Ale tenkrát v Casino Royale jsem zaslechl, že jste nejen velký hráč, ale že jste – jak bych to řekl? – že jste jakýsi ehm... vyšetřovatel. Víte, jakýsi zpravodajský pracovník.“

Indiskrece mu vehnala červeň do tváří. Opřel se v křesle, vyňal kapesník a otřel si čelo. Díval se na Bonda ustaraným pohledem.

Bond pokrčil rameny. Šedomodré oči, jimiž se zahleděl na Du Ponta, byly náhle tvrdé a ostražitě. „Kdysi jsem do toho fušoval. Prežitek z válečných dob. Tenkrát jsme ještě věřili, že hrát si s Indiány je velká legrace. Ale v době míru to je hloupost.“

„Svatá pravda.“ Du Pontova ruka držící cigaretu udělala zamítavé gesto. Při další otázce se v očekávání další lži vyhnul Bondovu pohledu (Bond si pomyslel, že v těch šatech od Brooks Brothers dřímá vlk. Ten chlap je opravdu mazaný).

„A teď už jste se usadil?“ Pan Du Pont se otcovsky usmál. „Pro co jste se rozhodl?“

„Import a export. Pracuji pro společnost Universal. Nepřišel jste s ní do styku?“

Pan Du Pont hrál tu hru dál. „Hm, Universal. Počkejte, ale ano, slyšel jsem o ní. Nevzpomínám si, že bych s ní kdy uzavřel nějaký obchod, ale na to snad není nikdy pozdě.“ Přihlouple se zasmál. „Zajímá mě téměř všechno, snad jen s chemikáliemi neobchoduji. Třeba je to moje smůla, pane Bonde, ale já nepatřím k onomu chemickému koncernu Du Pont.“

Bond usoudil, že jeho protějšek je zcela spokojen se svou rodovou větví, takže na tu poznámku nereagoval. Podíval se na hodinky, aby Du Ponta trochu popohnal. Věděl, že musí postupovat opatrně. Pan Du Pont měl růžovoučký laskavý dětský obličej a sešpuřená zženštilá ústa s povislými koutky. Vypadal neškodně jako ti Američané středního věku, kteří se svými kamerami postávají před Buckinghamským palácem, ale Bond cítil, že za touhle staromilskou maskou je ukryta ostrá tvrdost.

Bystré oko pana Du Ponta zachytilo Bondův pohled na hodinky. Podíval se na své. „Božíčku, sedm hodin a já tu tlačím, aniž bych řekl, o co mi jde. Podívejte, pane Bonde. Mám jakýsi problém, při jehož řešení bych mohl velmi potřebovat vaši radu. Kdybyste mi mohl věnovat trochu ze svého času a přenocovat v Miami, bylo by mi potěšením považovat vás za svého hosta.“ Du Pont napřáhl k Bondovi ruku. V tváři měl výraz prosebníka. „Mohu vám slíbit, že budete mít všechno pohodlí. Náhodou vlastním část Floridians. Snad jste slyšel, že jsme o vánocích otvírali? Musím říct, že to byl dobrý obchod.“ Pan Du Pont se zálibně usmál. „Tak co říkáte, pane Bonde. Dostanete nejlepší apartmá – i když budu muset vyhodit na ulici některé velmi solventní zákazníky. Ale prokázal byste mi velkou laskavost.“ Ve tváři pana Du Ponta se zračila úpěnlivá prosba.

Bond už byl rozhodnut přijmout, aniž dosud věděl, o co jde. V každém případě půjde o nějakou typickou starost bohatého muže, ať už to bude vydírání, gangsteři či ženy. To je ten život, na který Bond právě pomýšlel. A on se chopí příležitosti. Začal říkat něco zdvořile odmítavého, ale Du Pont mu skočil do řeči. „Prosím vás, pane Bonde. A věřte mi, dokážu být vděčný, opravdu velmi vděčný.“ Luskal prsty na servírku. Když přišla, odvrátil se od Bondy a vyrovnal účet tak, aby to Bond neviděl. Jako mnoho zámožných lidí byl toho mínění, že nesmí ukazovat peníze a dovolit, aby ostatní viděli, jaké dává zpropitné. Zastrčil svitek bankovek do kapsy kalhot (zadní kapsy k tomu účelu boháči nepoužívají) a vzal Bondy za paži. Rychle však vycítil jeho odpor k dotyku a ruku odtáhl. Pak sestoupili po schodišti do hlavní haly. „Teď vám zajistím apartmá.“ Du Pont zamířil k výdejní letenec Transamerican. Několik krátkých vět ukázalo jeho vliv a zdatnost v jeho vlastním americkém království.

„Ano, pane Du Ponte. Ovšem, pane. Zařídím to, pane.“

Venku u chodníku se blyštěl Chrysler Imperial. Robustní řidič v černožluté uniformě otevřel dveře vozu. Bond nastoupil a opřel se o měkké opěradlo. Ve voze bylo příjemně chladno. Zaměstnanec letecké společnosti Transamerican přispěchal s Bondovým zavazadlem, předal je řidiči a se zdvořilou úklonou odkráčel zpět do letištní haly. Pan Du Pont řekl řidiči, kam má jet, a vůz vyplul z přeplněného parkoviště na magistrálu.

Pan Du Pont se pohodlně usadil. „Doufám, že nemáte nic proti skalním krabům, pane Bonde. Už jste je okusil?“

Bond řekl, že ano a že mu moc chutnalo.

Projížděli zábavní čtvrtí Miami po Biskajském bulváru a přes Biskajský záliv po hrázi Douglase Mac Arthura. Bond se dal unášet příjemným proudem rychlosti, komfortu a nezávazného hovoru.

Předjeli před bíle štukované průčelí napodobující sloh z doby regentství. Čmáranice z růžového neonu prozrazovala, že to je Bills on the Beach. Když Bond vystupoval, Du Pont udílel řidiči pokyny. Bond zaslechl: „...apartmá“ a „kdyby se vyskytly potíže, ať mě Fairlie zavolá“.

Vystoupili po schodišti. Velký sál uvnitř byl nad okny vyzdoben věnci z růžového mušelinu. Na stolech zářila růžová světla. Restaurace byla plná opálených lidí, luxusně oblečených pro tropické podnebí – skvěle leslé košile, zvonivé zlaté náramky, tmavé brýle s drahokamy v obroučkách a roztomilé slaměné klobouky domorodé výroby. Ve vzduchu se mísily různé vůně. Vynikala hořká vůně těl vystavených celý den slunci.

Zženštilý Ital Bili k nim přispěchal. „Jakže, pan Du Pont! To nás těší! Dnes je tu trochu přeplněno. Hned vás usadím.“

S jídelníčkem v kožených deskách nad hlavou si klestil cestu mezi stolovnými k nejlepšímu šestimístnímu stolu v rohu místnosti. Odsunul dvě židle, luskal prsty na vrchního a sklepníka, rozevřel před nimi dvoje desky, vyměnil si pár lichotek s panem Du Pontem a vzdálil se.

Pan Du Pont sklapl desky jídelního lístku. „Proč byste mi tu starost nepřenechal?“ řekl Bondovi. „Kdybych objednal něco, co jíte nerad, pošlete to zpátky.“ A pak se obrátil k vrchnímu číšníkovi: „Skalní kraby. Nemrazené, čerstvé.

Rozpuštěné máslo. Silné topinky. Ano?“

„Ovšemže, pane.“

Místo vrchního zaujal číšník pověřený servírováním vína a mluvil si zdvořile ruce.

„Dvě penty růžového šampaňského. Pommery 1950. Stříbrné džbánky. Ano?“

„Znamenitě, pane Du Ponte. Nějaký koktejl na začátek?“

Pan Du Pont se obrátil k Bondovi. Ten se usmál a zvedl obočí.

„Martini, prosím,“ řekl. „Může být s plátkem citrónové kůry.“

„Přineste dvě,“ řekl Du Pont. „Dvojitě.“ Číšník odkvapil. Pan Du Pont se opřel o opěradlo židle a vytáhl cigarety a zapalovač. Rozhlédl se po sále, úsměvem a pokynem odpovídal na několik zamávání a zběžně pohlédl na sousední stoly. Přisedl blíže k Bondovi. „Ten hluk bohužel nemohu odstranit,“ řekl na omluvu. „Chodím sem jenom na kraby.

Chutnají jako z jiného světa. Doufám, že na ně nemáte alergii. Jednou jsem tu byl s dívkou, které po nich natekly rty jak duše od kola.“

Bondy bavila změna v Du Pontově chování – strojená bodrost a sebejistý tón, který se objevil, když došel k názoru, že už má Bondy na udici. Byl to docela jiný člověk než ten plachý, rozpačitý žadatel, který na letišti obcházel Bondy. Co asi chce? Teď už musí každou minutu vyjít s návrhem. „Ne, nemám na ně alergii,“ řekl Bond.

„Tak výborně.“

Nastalo ticho. Pan Du Pont několikrát bezúčelně otevřel a zavřel zapalovač.

Uvědomil si, že tím cvakáním ruší, a zapalovač odsunul. A potom se rozhodl. S rukama položenýma před sebou na stole vypálil na Bondy:

„Hrajete kanastu, pane Bonde?“

„Ano, dokonce rád.“

„Ve dvou?“

„Také. Ale to není moc velká zábava. Jestli neuděláte zvlášť velkou chybu – totiž jestli ji neprovede ani jeden z obou hráčů – končí obyčejně nerozhodně. Je nepatrná naděje, že by mohl být při placení velký rozdíl.“

Pan Du Pont důrazně přikývl. „Přesně to jsem si říkal. Po nějakých sto hrách by měli být rovnocenní hráči na svém. Tohle se mi právě na kanastě líbí, i když znám lepší hry. Člověk příjemně stráví čas, projdou mu rukama spousty karet, jednou je dole, jednou nahore, a přitom nikdo nepřijde k úhoně, nemám pravdu?“

Bond přikývl. Na stole se objevily martini koktejly. „Za deset minut přineste další,“ řekl pan Du Pont číšníkovi. Napili se. Pan Du Pont se obrátil k Bondovi. Jeho obličej byl vráscitý a zachmuřený. „Co byste tomu řekl, pane Bonde, že jsem za týden prohrál pětadvacet tisíc dolarů? V kanastě ve dvou.“ Bond se právě chystal odpovědět, ale Du Pont vztáhl ruku na znamení, že ještě nedomluvil. „A to jsem dobrý hráč. Člen Regency klubu. Hraji často s lidmi jako je Charlie Goren a Johnny Crawford. Bridž. Chci tím říci, že jsem u karetního stolku doma.“ Du Pont se díval Bondovi zkoumavě do očí.

„Jestli jste hrál stále s jedním hráčem, musel fixlovat.“

„Správně.“ Du Pont poklepal prsty na ubrus a spočinul zády na opěradle židle. „Správně! Zrovna tak jsem si to říkal, když jsem prohrával. A prohrával jsem celé čtyři dny. Řekl jsem si, že ten darebák fixluje, že na ten jeho trik za každou cenu přijdu a pak ho vyštvu z Miami. Zdvojnásobil jsem sázky, a pak ještě jednou. Udělalo mu to radost. Sledoval jsem každou kartu, kterou hrál, pozoroval jsem každý jeho pohyb. Nepřišel jsem na nic. Karty nebyly cinknuté. Kdykoli jsem si řekl, dostali jsme nový balíček karet. Mých vlastních karet. Nikdy se mi do nich nepodíval, a ani nemohl, protože jsme seděli proti sobě. Nebyl tam žádný kibic, který by mu mohl dát znamení. A on vyhrával a vyhrával. Dnes ráno mě obral a odpoledne zase. Nakonec jsem se tak dopálil, že jsem – ale ne, samozřejmě jsem nedal nic najevo... Zaplatil jsem, co jsem prohrál. Ale neřekl jsem chlapovi ani slovo, sbalil jsem své věci, odjel na letiště a rezervoval si místo v prvním letadle do New Yorku. Jen si pomyslete!“ Pan Du Pont rozhodil rukama. „Utekl jsem! Ale pětadvacet tisíc je pětadvacet tisíc. Dovedl jsem si představit, že by to mohlo narůst na padesát, sto. Prostě už jsem se nedokázal pustit do nějaké další prokleté hry, protože jsem nebyl schopen toho chlapa načapat. A tak jsem to vzdal. Co si o tom myslíte? Já, Junius Du Pont, hodím ručník do ringu jen proto, že už nevydržím další výprask!“

Bond zabručel na doklad sympatií. Na stole se ocitla druhá dávka martini. Bond pocítil mírný zájem. Vždycky ho zajímalo všechno, co souviselo s kartami.

Viděl tu scénu před sebou. Dva muži hrají a hrají. Jeden z nich klidně míchá, rozdává a vyhrává, zatímco druhý znechuceně odhazuje karty na stůl. Pan Du Pont byl nepochybně podváděn. Ale jak?

„Pětadvacet tisíc je spousta peněz,“ řekl Bond. „Jak vysoké byly sázky?“

Pan Du Pont se tvářil rozpačitě. „Čtvrt dolaru bod, později půl dolaru, nakonec dolar. Hádám, že to je zatraceně vysoko ve hře, ve které se průměrně píše dva tisíce bodů. Když trvale prohráváte a platíte dolar za bod, je to vražda.“

„Občas jste přece musel vyhrát.“

„Jistě, ale jakmile jsem měl dobrou kartu, partner vyložil všechno, co mohl. Skvěle dolízával. Jistě, vyhrál jsem nějaké drobné, ale to jen tehdy, když on vykládal na sto dvacet a já držel v ruce všechny žolíky. Ale víte, jak to chodí v kanastě, musíte správně odhazovat. Člověk všelijak fintí, aby shrábl balík. Mně to připadalo, jako by četl mé myšlenky. Kdykoliv jsem na něho naličil, vždycky uhnul, a skoro pokaždé, když on naličil na mě, naletěl jsem. A když mi poslal balík, byly v něm ty nejhorší karty a odhozené singly, esa a bůhvíco ještě. Jako by věděl, co držím v ruce.“

„Byla v místnosti zrcadla?“

„Ne. Vždycky jsme hráli venku. Říkal, že se chce opálit. A taky se opaloval! Je červený jako rak. Hraje jenom dopoledne a odpoledne. Kdyby prý hrál večer, nemohl by spát.“

„Kdo je to vlastně? Jak se jmenuje?“

„Goldfinger.“

„A křestní jméno?“

„Auric. To znamená zlatý, ne? To určitě sedí. Má ohnivě červené vlasy.“

„Státní příslušnost?“

„Třeba tomu nebudete věřit, ale je Brit, usedlý v Nassau na Bahamách. Podle jména byste mohl soudit na žida, ale nevypadá na to. Floridiana je určena jen jistému okruhu lidí. Kdyby byl žid, nedostal by se tam. Má bahamský pas. Dva čtyřicetiletý. Svobodný. Povoláním komisionář. To všechno znám z jeho cestovního pasu. Zařídil jsem, aby na něj mrknul domácí detektiv, když jsem s ním začal hrát.“

„V jakém oboru je komisionářem?“

Du Pont se neradostně usmál. „Ptal jsem se ho. Obchoduje prý se vším, co mu přijde pod ruku. Divný patron. Každou přímou otázku zamluví. Hovoří hezky, ale o ničem.“

„Na kolik se odhaduje?“

„Na kolik?“ zvolal prudce Du Pont. „To je to! Je v balíku! Přeptal jsem se v Nassau prostřednictvím své banky. Milionářů mají v zemi třináct do tuctu, ale on je mezi nimi na prvním nebo druhém místě. Zřejmě má peníze uložené ve zlatých prutech. Vozí je po světě sem a tam a těží z rozdílů v cenách zlata. Počíná si jako nějaká federální banka. Valutám nevěří. Nemohu říci, že by se v té věci mýlil, a když patří mezi nejbohatší lidi na světě, musí na jeho systému něco být. Ale v tom je ta záhada; když je tak nesmírně bohatý, proč mě potřebuje obrát o pětadvacet tisíc?“

Ke stolu se přiblížili číšníci a Bond byl zproštěn povinnosti vymýšlet odpověď. Obřadně položili na stůl širokou stříbrnou mísu s kraby, u nichž už byly rozbity ulity i klepeta. Vedle každého talíře se ocitl vrchovatý omáčnick s rozpuštěným máslem a dlouhý stojan s topinkami. Džbánky šampaňského byly korunovány růžovou pěnou. Nakonec se vrchní číšník s úslušným úsměvem postavil za židle obou hostů a jednomu po druhém uvázal kolem krku dlouhý

ubrousek z bílého hedvábí, který jim spadl až do klína.

Bond si vzpomněl na Charlese Laughtona v roli Jindřicha VIII., ale ani Du Pont ani okolní stolovníci nebyli nadcházející hostinou nijak vyvedeni z míry. Pan Du Pont se vrhl na mísu s výkřikem „Urvi, co můžeš“ a naložil si na talíř několik pořádných kusů krabího masa, důkladně je smočil v rozpuštěném másle a pustil se do jídla. Bond ho napodobil. Jedl, či spíše hltal nejchutnější jídlo, jaké kdy okusil.

Maso skalních krabů bylo nejjemnější a nejpříjemnější korýší maso, jaké Bond poznal. Suchá topinka a lehce přepálené máslo perfektně doplňovaly jeho chuť. Šampaňské mělo nesmírně jemnou vůni jahod a bylo dokonale vychlazené. Po každém soustu krabů oplachovali patro šampaňským. Jedli bez ustání a soustředěně, a dokud nebyla mísa prázdná, sotva promluvili.

Pan Du Pont lehce řihnul, naposledy si setřel stopy másla z tváře a rozkošnický dopadl zády na opěradlo židle. Pak upřel na Bonda pohled plný pýchy a řekl: „Pochybuji, pane Bonde, že si dneska někdo někde takhle pochutnal. Co říkáte?“

Bond si v duchu lál. Zachtělo se ti sladkého života boháčů a tady ho máš! Jak jen můžeš hltat jako vepř a ještě poslouchat takovéhle komentáře? Náhle se v něm vzdmula nechut' ještě někdy takové hodiny s Du Pontem absolvovat. Na chvíli se zastýděl. Přál si přece a bylo mu dáno. To se v něm jen ozval puritán. Vyslovil přání, a to bylo nejen splněno, ale přímo vpraveno do jeho hrdla. „Nejsem expertem v tomhle oboru,“ řekl, „ale nepochybně to bylo znamenité.“

Pan Du Pont zářil spokojeností. Objednal kávu. Bond odmítl doutníky i likéry. Zapálil si cigaretu a se zájmem čekal nabídku, která už zřejmě musela přijít. Všechno, co předcházelo, bylo jen úvodem k ní. Necht' tedy přijde.

Pan Du Pont si odkašlal. „A teď, pane Bonde, vám chci předložit návrh.“ Zahleděl se na Bonda a snažil se předem odhadnout jeho reakci.

„Jaký návrh?“

„Bylo jistě dílem prozítky, že jsem vás potkal na letišti.“ Tón Du Pontovy řeči byl vážný a zněl upřímně. „Nikdy jsem nezapomněl na naše první setkání v Casino Royale. Rozpomínám se na každou podrobnost – na váš ledový klid, odvahu a práci s kartami.“ Bond si pozorně prohlížel ubrus. Ale pan Du Pont už skončil ódu na Jamese Bonda. Pak to z něj vyhrklo: „Pane Bonde, dám vám deset tisíc dolarů, když tu zůstanete jako můj host tak dlouho, dokud nevypátráte, jakým způsobem mě ten Goldfinger obehává v kartách.“

Bond se podíval Du Pontovi do očí a řekl: „Hezká nabídka, pane Du Pont. Ale já se musím vrátit do Londýna. Do osmačtyřiceti hodin musím být v New Yorku, abych stihl letecké spojení. Jestli budete zítra hrát jako obvykle celé dopoledne i odpoledne, budu mít spoustu času k vypátrání odpovědi na vaši otázku. Ale zítra večer musím odcestovat, ať vám do té doby pomohu nebo ne. Platí?“

„Platí!“ řekl pan Du Pont.

3. Agorafobický muž

Vlání záclon Bonda probudilo. Odhodil prostěradlo, jímž byl přikryt, a přešel po vysokém hustém koberci k oknu, které tvořilo celou stěnu. Odtáhl záclony a vyšel na prosluněný balkón.

Černobílá šamotka sestavená do vzoru šachovnice byla teplá, skoro horká, ač ještě nebylo osm hodin. Čilý vánek táhl od moře a třepetal vláskami všech států na přístavišti pro soukromé jachty. Byl vlhký a silně prosycený pachem moře.

Bond si pomyslel, že tohle je přesně ten vánek, který milují rekreanti a nenávidí usedlíci. Působí rezavění kovových částí jejich domů a hnědnutí stránek v jejich knihách, ničí jejich tapety a obrazy a vnáší plíseň do jejich šatníků.

Dvanáct pater pod ním se rozkládaly zahrady osázené palmami, zdobené veselými záhony, propletené cestičkami s písečným povrchem a proťaté alejemi bougainvilleí. Zahradníci byli v plné práci; uhrabovali cestičky a s předstíranou pomalostí kupili listí. Dva z nich sekali trávnik a v místech, jimiž už prošli, se hromadily kopečky ožaté trávy.

Přímo pod místem, kde stál Bond, sbíhala dolů k pláži elegantní křivka klubu Cabana. Byla to dvě patra převlékáren pod plochou střechou, jež byla poseta židlemi a stoly a tu a tam zpestřena červenobíle pruhovaným slunečníkem. Uprostřed se týpovitě zelenal obdélník padesátimetrového bazénu, po jehož stranách stály v řadách polstrované židle, na něž brzy usednou zákazníci, vybírající si ze svých padesáti dolarů denně přiděl slunečního svitu. Zatím tu pobíhali muži v bílých sakách, rovnali opěradla židlí, obraceli polštáře a zametali včerejší nedopalky cigaret. Za tím vším už byla jen zlatá pláž a moře. Další muži tu uhrabávali písek, rozevírali slunečníky a rozprostírali lehátka. Bond už se nedivil informaci, již podával štítek v jeho skřini, že totiž apartmá Aloha stojí dvě stě dolarů denně. Bond si to zhruba spočítal; kdyby měl platit účet, zaplatil by za třítýdenní pobyt svůj celoroční plat. Při tom pomyšlení se potěšeně usmál. Pak se vrátil do ložnice, zvedl telefon a objednal si bohatou snídani, kartón chesterfieldek a noviny.

Než se oholil, dal si ledovou sprchu a oblékl se. Bylo osm hodin. Prošel do elegantního obývacího pokoje, kde už číšník v modrozlaté uniformě prostíral k snídani na stolku u okna. Bond nahlédl do Miami Herald. Titulní stránka byla věnována včerejšímu selhání americké mezikontinentální balistické střely na nedalekém mysu Canaveral a neočekávané porážce favorita na velkých dostizích v Hialeah.

Bond odložil noviny na podlahu, usadil se a začal zvolna snídat. Myslel při tom na pana Du Pontu a pana Goldfingera. K ničemu to nevedlo. Pan Du Pont byl buď horší hráč, než si myslel, což se vzhledem k Bondově odhadu jeho povahy zdálo nepravděpodobné, nebo byl Goldfinger podvodník. Jestliže Goldfinger podváděl v kartách, aniž potřeboval peníze, bylo jisté, že zbohatl za pomoci nečistých praktik v mnohem větším měřítku. Bonda zajímali velcí gauneri. Těšil se na první setkání s Goldfingerem. Těšil se také, že odhalí Goldfingerovu velice úspěšnou a dosud velice záhadnou metodu obehávání pana Du Pontu. Vypadalo to na velmi zábavný den. Bond nečinně vyčkával, až se události dají do pohybu.

Měl s Du Pontem ujednáno, že se v deset hodin setkají v zahradě. Budou předstírat, že Bond přiletěl z New Yorku, aby panu Du Pontovi prodal balík akcií kanadské společnosti pro těžbu a rozvod zemního plynu, která má anglickou majoritu. Půjde o důvěrnou záležitost, takže Goldfinger se nebude moci vyptávat na podrobnosti. Akcie, zemní plyn, Kanada – to bylo všechno, co si Bond musel pamatovat. Všichni tři pak odejdou na střešku klubu Cabana, kde Du Pont hrává s Goldfingerem kanastu. Bond si tam bude číst noviny a dávat nenápadně pozor. Po obědě, při němž Bond a Du Pont povedou předstíraná obchodní jednání, budou pokračovat stejně jako dopoledne. Než se včera rozešli, položil pan Du Pont otázku, jestli může ještě něco zařídít. Bond chtěl znát číslo Goldfingerova apartmá a žádal univerzální klíč. Vysvětlil Du Pontovi, že ať už je Goldfinger profesionální podvodník nebo rutinovaný amatér, cestuje s obvyklými rekvizitami – poznamenanými kartami a dalšími podvodnickými pomůckami. Pan Du Pont řekl, že dá Bondovi klíč, až se setkají v zahradě. Bez problémů ho získá od ředitele.

Po snídani Bond odpočíval a pozoroval úsek mezi hotelem a mořem. Nadcházející práce ho nijak nevzrušovala, jen zajímala a bavila. Přesně tohle potřeboval, aby se zotavil z té záležitosti v Mexiku.

V půl desáté vyšel Bond z apartmá, potuloval se po chodbách ve svém podlaží a předstíral, že cestou k výtahu ztratil orientaci; tak si nejlépe mohl vštípit do paměti plán hotelu. Když už podruhé potkal tutéž pokojskou, zeptal se jí na cestu, sjel dolů výtahem a proplétal se mezi zástupem ranních hostů v Ananasové pasáži. Nahlédl do obchodu Bamboo Coffee, do baru Rendezvous, povšiml si jídelny La Tropicala a věnoval letnou pozornost dětskému Kitekat klubu a noční vinárně Boom-Boom. A potom vyšel za svým cílem do zahrady. Pan Du Pont, tentokrát v plážovém obleku od firmy Abercrombie & Fitch, mu vydal univerzální klíč. Loudali se ke klubu Cabana a vystoupili na horní terasu. První pohled na Goldfingera byl ohromující. Ve vzdáleném rohu terasy, schované pod vlastní budovou hotelu, ležel muž s nohama na lehátku. Měl na sobě pouze žluté saténové plavky, tmavé brýle a pod bradou dvě široká plechová křídla. Vypadalo to, jako by se mu vinula kolem krku, vybíhala přes ramena a pak končila křivkou zahnutou vzhůru.

„Co to má proboha na krku?“ žasl Bond.

„Vy to ještě neznáte?“ Pan Du Pont byl překvapen. „To je trik, který má umocnit opalování. Je to leštěný plech. Odráží sluneční paprsky pod bradu a za uši, a to jsou právě místa, která se normálně málo opálí.“

„Aha,“ řekl Bond.

Když se přiblížili k ležící postavě na vzdálenost několika metrů, pan Du Pont vesele zahlaholil: „Zdravičko!“

Goldfinger se ani nepohnul.

„Je silně nahluchlý,“ řekl Du Pont obvyklým hlasem. To už stáli u jeho nohou. Du Pont zopakoval zvolání.

Goldfinger se rychle posadil a sejmul tmavé brýle. „Ale, to jste vy!“ Odepnul si křídla, pečlivě je uložil na podlahu a těžkopádně se postavil na nohy. Zahleděl se na Bonda pomalým, pátravým pohledem.

„Dovolte, abych vám představil pana Bonda. Jamese Bonda, mého newyorského přítele. Je váš krajan a přiletěl, aby mě přemluvil k nějakému obchodu.“

Goldfinger natáhl ruku. „Těší mě, pane Bombe.“

Bond přijal nabízenou ruku. Byla tvrdá a suchá. Goldfinger stiskl Bondovu ruku jenom na okamžik a zase se stáhl zpět. Na stejný okamžik se Goldfingerovy bledé, zelenavě modré oči široce rozevřely a pronikavě se zahleděly na Bonda. Ten pohled se zastavil až někde na Bondově lebečním pozadí. Pak se víčka sklonila a uzavřela cestu rentgenovým paprskům. Goldfinger vyňal exponovanou desku a vložil ji do své kartotéky.

„Dnes tedy nebudeme hrát.“ Hlas byl mdlý a bezvýrazný. Řekl to spíše jako konstatování než jako otázku.

„Co říkáte, že nebudeme hrát?“ zahalekal zvesela Du Pont. „Snad si nemyslíte, že nechám své peníze ve vaší kapse? Musím je dostat zpátky, nebo se z tohotohle proklatého hotelu nepohnu,“ zasmál se pan Du Pont. „Řeknu Samovi, aby připravil stolek. Tady James říká, že se v kartách moc nevyzná a rád by se trochu přiučil. Vidíte, Jamesi?“ obrátil se k Bondovi.

„Hlavně si odpočinu,“ řekl Bond. „Toho cestování bylo na mě trochu moc.“

Do Bonda se znovu zavrtal pár očí a pak se skryl za víčky. „Trochu se obléknu,“ řekl Goldfinger. „Měl jsem na odpoledne sjednanou partičku golfu, ale karty mají přednost. Má záliba v procvičování zápěstí bude muset počkat.“ Jeho oči bez zájmu spočinuly na Bondovi. „Hrajete golf, pane Bombe?“

Bond zesílil hlas: „Bonde. Příležitostně, když jsem v Anglii.“

„A kde?“

„V Huntercombe.“

„Ano – příjemné malé hřiště. Nedávno jsem vstoupil do klubu Royal St. Marks. Sandwich je blízko jednoho z mých podniků. Znáte to tam?“

„Hrál jsem tam.“

„Jaký máte handicap?“

„Devět.“

„To je náhoda. Já taky. Musíme si jednou zahrát.“ Goldfinger se sehnul a zvedl plechová křídla. Du Pontovi řekl: „Za pět minut přijdu.“ A pak pomalu odešel ke schodům.

Bonda to pobavilo. Tohle společenské očichávání jeho osoby provedl Goldfinger s nefalšovanou nedbalostí magnáta, jemuž je úplně jedno, jestli je Bond živý nebo mrtvý, ale pokud je živý a nachází se právě zde, rád si ho aspoň přibližně zařadí.

Du Pont udělal příkazy pikolíkovi v bílém saku. Další dva rozkládali karetní stolek. Bond přistoupil k zábradlí na pokraji střešní terasy, shlížel na zahradu a myslel na Goldfingera.

Udělal na Bonda dojem. Byl dokonale uvolněný a jeho pohyby, řeč i výrazivo byly úsporné. Goldfinger nemrhal silami, ale v jeho nehybnosti byla utajena velká energie.

Když Goldfinger povstal, Bond si okamžitě povšiml, že na jeho postavě je všechno disproporční. Byl malý, nejvýše

něco přes sto padesát centimetrů, a na silném trupu se sedláckýma nohama seděla téměř přímo na ramenou velká, zdánlivě úplně kulatá hlava. Zdálo se, že je sestaven z trosek těl jiných lidí. Nic nebylo úměrné. Bond si pomyslel, že tím fetišistickým opalováním chce zřejmě zakrýt svou ošklivost. Bledé tělo bez červenohnědé kamufláže by vypadalo groteskně. Obličej pod krátce střiženými ohnivými vlasy byl stejně překvapující jako tělo, aniž sdílel jeho ošklivost. Měl tvar měsíce, ale nevypadal jako měsíc. Jemné vysoké čelo se klenulo nad tenkým pískovým obočím, pod nímž se ukrývaly velké bleděmodré oči lemované bledými řasami. Tváře nad vystouplými lícními kostmi byly spíše svalnaté než tučné. Mezi nimi vynikal silný orlí nos. Ústa měl rovná, rty úzké a překrásně tvarované. Pevná brada i čelisti svědčily o zdraví. Bond si pomyslel, že má před sebou tvář myslitele, možná vědce, který je bezohledný, citlivý, stoický a drsný. Podivná kombinace.

Co dalšího se dalo vyčíst? Bond nikdy nedůvěřoval malým mužům. Odmalička vyrůstali s komplexem méněcennosti. Celý život usilovali o to, aby byli velcí – větší než ti, kdo se jim v dětství vysmívali. Napoleon i Hitler byli malí. Byli to malí lidé, kteří na světě působili veškeré zlo. A co tehle mrňavý nešťastník s rudými vlasy a bizarní tváří? Z toho by se mohla vyklubat obzvlášť hrozná ztracená existence. Člověk přímo cítil jeho sebeovládání. Byla v něm ukryta taková síla a energie, že kdybyste mu strčili do úst žárovku, rozsvítí se. Bond se při té myšlence pousmál. Kam Goldfinger napírá svou vitální sílu? Do hromadění bohatství? Do sexu? Do získání moci? Možná do všech těchto oblastí. Co je zač? Dnes je Angličan. Jak se narodil? Jako žid ne – ačkoliv by mohl mít trochu židovské krve. Nebude ani Román, ani jiný Jižan. Slovan také ne. Snad Germán – ne, pochází z Pobaltí, to bude ono. Nejspíš utekl před Rusy. Mohl ho někdo varovat – nebo jeho rodiče předvíдали vývoj a poslali ho včas ven. Ale co bylo potom? Jakým způsobem se vypracoval na jednoho z nejbohatších mužů na světě? Bude zajímavé to zjistit. Prozatím však stačí zjistit, jakým způsobem vyhrává v kartách.

„Všechno připraveno!“ zvolal pan Du Pont na Goldfingera, který přicházel po terase k hracímu stolku. Když byl oblečen v šatech – byly to pohodlné, dobře šité tmavomodré šaty s bílou rozhalenkou – vypadal Goldfinger celkem obstojně. Ale nemohl zakrýt velkou hlavu porostlou rezavými vlasy a naslouchátko zastrčené do levého ucha ho také nekrášlilo.

Pan Du Pont seděl zády k budově hotelu, Goldfinger seděl proti němu a snídal. Du Pont obrátil vyšší kartu, poklepal na balíček na znamení, že je s mícháním spokojen, a Goldfinger zahájil hru.

Bond se loudal kolem stolku a pak si sedl vedle pana Du Ponta. Pohodlně se rozložil, okázale otevřel sportovní rubriku novin a pozoroval hru.

Bond víceméně očekával nějaké podvodné grify, ale na nic nepřišel. Goldfinger rozdával rychle a obratně, ale karty držel běžným způsobem, ne jako falešní hráči, kteří třemi prsty svírají delší stranu a ukazováček drží na vnější straně kratší strany; toto držení vám prozrazuje, že váš protivník dokáže určené osobě rozdat nízké či podřadné karty.

Goldfinger neměl ani žádný pečetní prsten, jímž by si tajně označoval karty, ani leukoplast kolem prstu, jíž by je poznamenal.

Pan Du Pont se obrátil na Bonda. „Rozdávám po patnácti. Lízeme dvě, jednu odložíme. Jinak přesně podle pravidel. Žádné skopičiny s červenými trojkami nebo podobné evropské manýry.“

Pan Du Pont vzal karty do ruky. Bond si všiml, že je třídí jako zkušený hráč. Neřadil si je v ruce podle hodnot zleva doprava, nedával si žolíky na levý okraj vějíře; to všechno mohlo leccos pozornému protihráči prozradit. Pan Du Pont si držel cenné karty uprostřed a jednotlivé karty či rozbitá seskupení po obou stranách.

Hra začala. Pan Du Pont koupil báječnou dvojici karet. Jeho tvář neprozrazovala nic. Nedbale odložil. Potřeboval ještě dvakrát dobře koupit, aby ze hry dobře vyšel. Potřeboval k tomu však trochu štěstí. Dvě dolíznuté karty znamenají dvojitou šanci k doplnění stávajících kombinací, ale také dvojnásobnou šanci ke zvýšení počtu nepotřebných karet v ruce.

Goldfinger hrál rozvázněji a provokativně pomalu. Koupil dvě karty a pak znovu přerazoval svůj list, než se rozhodl, co odložit. Po třetím braní se Du Pont tak zlepšil, že potreboval jenom jednu z pěti karet, aby vyložil najednou, takže by Goldfinger platil všechno, co má v ruce. Jako by věděl, v jakém je nebezpečí, vyložil na padesát a udělal si kanastu ze čtyř pět a tří žolíků. Vyložil také některé další karty. V ruce mu zůstaly čtyři. Za jiných okolností by to byla mizerná a zbabělá hra. Ale takto, místo aby ztratil víc než sto bodů, získal jich asi čtyři sta, neboť při dalším dolíznutí se panu Du Pontovi uzavřela karta. Udělal dvě nezbytné kanasty a ukončil hru, ale jeho vítězství bylo poznamenáno Goldfingerovým včasným unikem.

„U všech rohatých, tentokrát jsem vás málem dostal.“ Hlas pana Du Ponta zněl podrážděně. „Co vás proboha přimělo k vyložení?“

„Cítil jsem, že se k něčemu schyluje,“ řekl Goldfinger lhostejně. Sečetl své body, ohlásil výsledek a zaznamenal ho. Počkal, až totéž učiní Du Pont. Pak sejmul, opřel se a se zdvořilým zájmem se obrátil k Bondovi.

„Zdržíte se dlouho, pane Bombe?“

Bond se usmál. „Jmenuji se Bond. B-O-N-D. Ne, dnes večer se musím vrátit do New Yorku.“

„Škoda.“ Goldfinger sešpulil ústa ve zdvořilé lítosti. Poté se vrátil ke svým kartám a hra pokračovala. Bond se znovu zahleděl do svých novin. Pročítal si baseballové výsledky a při tom nepozorovaně sledoval tiše plynoucí hru.

Goldfinger vyhrál tři kola za sebou a celkově zvítězil. Rozdíl mezi hráči byl patnáct set bodů – tedy patnáct set dolarů pro Goldfingera.

„Tak to začíná znova!“ zanařikal pan Du Pont.

Bond odložil noviny. „Takhle obvykle vyhrává?“

„Obvykle?“ Znělo to jako odfrknutí. „Vždycky vyhrává!“

Znovu sejmuli a Goldfinger zahájil hru.

Bond se zeptal: „Neurčujete snímáním, kdo kde budete sedět? Často jsem pozoroval, že změna místa pomáhá.“

Goldfinger ustal ve hře a vážně se zahleděl na Bonda. „To bohužel není možné, jestli mám pokračovat ve hře. Hned na začátku jsem upozornil pana Du Ponta, že trpím zvláštním neduhem, kterému lékaři říkají agorafobie. To je strach z volného prostoru. Nesnáším pohled na otevřený obzor. Musím sedět tváří k budově.“

„Nepříjemné.“ Bondův hlas byl vážný a plný zájmu. „To je velmi vzácná choroba. Vždycky jsem dovedl pochopit klaustrofobii, ale ne strach z otevřeného prostranství. Z čeho vzniká?“

Goldfinger vzal karty do ruky a začal je řadit. „Nemám tušení,“ řekl klidně.

Bond vstal. „Půjdu si trochu protáhnout údy. Podívám se, co se děje u bazénu.“

„Jen jděte,“ řekl Du Pont bodře. „Jen klid, Jamesi. Na obchodní jednání máme času dost při obědě. Já se zatím pokusím vrátit příteli Goldfingerovi ty porážky. Na shledanou!“

Goldfinger od karet ani nevzhledl. Bond se vydal na potulku kolem koupaliště. Došel k zábradlí na druhém konci, od něhož bylo vidět na bazén. Chvilí tam postál a uvažoval o řadách růžových, hnědých a bílých těl ležících pod ním na lehátkách. Dolehla k němu těžká vůně opalovacích krémů. V bazénu bylo pár dětí a mladých lidí. Na skokanském můstku stál muž, zřejmě profesionální skokan či plavecký instruktor. Balancoval na špičkách – svalnatý řecký bůh s plavými vlasy. Náhle se odrazil a letěl k hladině s rukama roztaženými jako křídla. Zvolna vzpažoval, aby ruce při dopadu do vody udělaly cestu tělu. Na hladině se utvořil nepatrný vír. Skokan se vynořil a chlapecky oklepal. Sklidil mírný potlesk. Odloudal se podél bazénu, hlavu vtaženou mezi rameny, která prozrazovala skrytou sílu. Přeju ti hodně štěstí, chlapče, pomyslel si Bond. Takhle to dokáže už jen nějakých pět šest let. Skokani do vody nemají dlouhou kariéru; prodělávají četné nárazy na hlavu. Podobně je to se skokany na lyžích, jenže u těch trpí celá kostra. Sportovci v těchto odvětvích mají nejkratší profesionální životnost. Rychle toho využij, pomyslel si Bond. Dej se k filmu, dokud máš zlaté vlasy.

Pak Bondovi náhle přišlo na mysl podívat se přes celou terasu na dva hráče kanasty, kteří seděli proti sobě pod budovou hotelu. Tak Goldfinger sedí raději čelem k hotelu. Nebo mu spíše záleží na tom, aby Du Pont seděl k hotelu zády? A proč? Počkejme, jaké číslo má Goldfingerovo apartmá? Číslo 200, apartmá Havaj. Bondovo apartmá v nejvyšší patře má číslo 1200. To znamená, že Goldfingerovo je přímo pod Bondovým, o deset pater níž, asi osmáct metrů od karetního stolu. Bond důkladně prozkoumal část průčelí, jež patřilo ke Goldfingerovu apartmá. Nic. Prázdný balkón na slunění. Dveře otevřené do temného vnitřku apartmá. Bond znovu propočítával vzdálenosti a úhly. Ano, to by mohlo být ono. Ano, tak to musí být! Je to ale lišák, ten Goldfinger!

4. Dopadení

Po obědě, který se skládal z tradiční směsi garnátů, pečeného hovězího žebra a „ananasového tajemství“, nadešel čas na siestu před dalším setkáním s Goldfingerem ve tři hodiny.

Pan Du Pont, který prohrál dalších deset tisíc dolarů nebo ještě více, potvrdil Bondův odhad, že Goldfinger má sekretářku. „Ještě jsem ji neviděl. Nehne se z apartmá. Asi nějaká sboristka, kterou s sebou vzal na výlet.“ Usmál se dvojsmyslně. „Proč to chcete vědět? Přišel jste na něco?“

Bond nebyl sdílný. „Ještě se nemohu vyslovit. Odpoledne za vámi asi nepřijdu. Řekněte, že mě to nebavilo a že jsem jel do města.“ Odmíchl se na okamžik. „Ale jestli je má domněnka správná, nebudte překvapen, ať se stane cokoli. Jestli se Goldfinger začne podivně chovat, zůstaňte klidně sedět a pozorujte ho. Nic vám neslibuji. Domnívám se, že ho máme, ale mohu se také mýlit.“

Pan Du Pont byl nadšen. „Znamenitě, kamaráde! Už se nemohu dočkat, až toho darebáka dopadnete při činu. Čert aby ho vzal!“

Bond vyjel výtahem do svého apartmá. Přistoupil ke kufříku a vyňal z něho leiku M3, expozimetr, filtr K2 a blesk. Do blesku zasadil žárovku a vyzkoušel fotoaparát. Vyšel na balkón, pohlédl na slunce, aby odhadl, kde asi bude o půl čtvrté odpoledne, a vrátil se do salóнку; dveře na balkón nechal otevřené. Ještě vyzkoušel expozimetr. Ukazoval setinu vteřiny. Nastavil na fotoaparátu expozici, clonu na vzdálenost tři a půl metru. Na objektiv nasadil sluneční clonu a zkusmo exponoval jeden snímek, aby se ujistil, že mechanismus funguje. Nakonec vložil do leiky film, nasadil blesk a kameru odložil.

Obrátil se znovu ke kufříku a vyňal z něho tlustou knihu s nápisem „Bible jako zábavné čtení“. Otevřel knihu a vyňal z ní pistoli Walther PPK. Pouzdro s pistolí vložil do závěsu na levé straně kalhot. Několikrát ji zkusil rychle vytáhnout a výsledky pokusů ho uspokojily. Ještě důkladně prozkoumal plán svého apartmá; předpokládal, že Goldfingerovo je uspořádáno stejně. Představil si obraz scény, která se mu naskytne o deset podlaží níže, až projde dveřmi apartmá Havaj. Vyzkoušel univerzální klíč v různých dveřích a dařilo se mu odemykat jím zcela nehluchně. Tím byl s přípravami hotov. Pak přisunul křeslo k otevřeným balkónovým dveřím, zabořil se do něho, pokuřoval cigaretu a při pohledu na moře rozvažoval, jak celou věc, až nadejde čas, Goldfingerovi prezentovat.

Ve čtvrt na čtyři vstal, vyšel na balkón a opatrně vyhlédl na postavičky sedící u čtverce zeleného sukna. Po návratu do pokoje znovu vyzkoušel expozici; byla stále stejná. Natáhl si sako od obleku z tmavě modré česané příze, utáhl vázanku a přehodil řemínek leiky kolem krku, takže mu aparát visel na prsou. Ještě jednou se rozhlédl po apartmá a vykročil k výtahu. Sjel dolů do přízemí a prohlížel si výklady v hale. Když výtah odjel nahoru, odebral se ke schodišti a zvolna vyšel do druhého patra. Co do rozmístění pokojů bylo druhé patro identické s dvanáctým. Pokoj číslo 200 našel na očekávaném místě. Nikde nebylo vidět člověka. Vytáhl tedy univerzální klíč, tiše odemkl a opět za sebou zamkl. V předsiňce visel nepromokavý plášť, lehký kabát z velbloudí srsti a světle šedý pánský klobouk. Bond vzal fotoaparát do pravé ruky, přidržel jej těsně u obličeje a lehce stiskl kliku u dveří salónu. Nebyly zamčeny a otevřely se neslyšně. Ještě než spatřil očekávanou scénu, zaslechl příjemný dívčí hlas, zřejmě patřící Angličance. Hlas pravil: „Koupil pětku a čtyřku. Doplnil kanastu pěti pětěk dvěma dvojkami. Odkládá čtyřku. Má tyto plonkové karty: krále, spodka, devítku a

sedmičku.“

Bond vklouzl do pokoje.

Dívka seděla na dvou polštářích položených na stole, který byl vysunut otevřenými dveřmi na balkón. Polštáře potřebovala, aby se dostala do potřebné výšky. Byla téměř nahá, měla na sobě pouze černou podprsenku a krátké hedvábné kalhotky. Klátila nohama a zřejmě se nudila. Lakovala si nehty a právě byla hotova s levou rukou. Nyní vztáhla ruku dopředu, aby si ověřila, jak se jí dílo podařilo. Pak přisunula ruku k ústům a foukala na nehty. Pravou rukou sáhla stranou a opět namočila štěteček do lahvičky. Velmi blízko očí měla okuláry silného dalekohledu; byl namontován do stativu, jehož nohy směřovaly mezi jejíma nohama k podlaze. Zpod dalekohledu vyčníval mikrofon, od něhož vedly dráty ke krabici pod stolem, velké jako přenosný gramofon. Další dráty spojovaly krabici s leslou pokojovou anténou postavenou na bufetu u stěny.

Kalhotky se napjaly, jak se dívka naklonila vpřed a zadívala se do dalekohledu. „Koupil královnu a krále. Může vyložit královny a dva krále s jedním žolíkem. Odkládá sedmičku.“ Pak mikrofon vypnula.

Zatímco se dívka soustředovala na svůj úkon, Bond postoupil rychle vpřed, až byl takřka za ní. Vystoupil na židli a modlil se, aby nezavrzala. Nyní byl dostatečně vysoko, aby přehlédl celou scénu. Přiblížil oko k hledáčku. Ano, teď bylo všechno v jedné lince; hlava dívky, dalekohled, mikrofon a osmáct metrů níže u stolu dva muži, z nichž jednomu, totiž Du Pontovi, bylo vidět právě do karet. Bond dokázal rozeznat červené a černé.

Žárovka fotoblesku prudce explodovala a do její oslepující záře zazněl dívčín výkřik. Otočila se jako na obrtlíku.

Bond sestoupil ze židle a zdvořile řekl: „Dobré odpoledne.“

„Kdo jste, co chcete?“ vyhrkla jedním dechem a pak si zděšeně zakryla ústa. Její oči vyjadřovaly nezměrný úlek.

„Nebojte se, už mám, co potřebuju. Už je po všem. A jmenuju se Bond. James Bond.“

Bond opatrně položil fotoaparát na židli a popošel k ní. Ucítil její vůni. Dívka byla neobyčejně hezká. Velmi světlé plavé vlasy, delší než dovoľovala móda, jí těžce spadaly na ramena. Měla lehce opálenou pleť, tmavomodré oči, vyzývavá a zároveň ušlechtilá ústa, která se pravděpodobně dovedla rozkošně usmívat.

Vztyčila se a odtáhla ruku, kterou si dosud zakrývala ústa. Byla vysoká, mohla měřit sto sedmdesát pět centimetrů, a její paže a nohy vypadaly tak pevně, jako by patřily plavkyni. Nadra se jí dmula pod černým hedvábím podprsenky.

Strach v očích pohasl. Potichu řekla: „Co máte za lubem?“

„Nic proti vám. Jen trochu naštvu Goldfingera. Buďte hodná holčička a jděte trochu stranou, abych se mohl podívat!“ Posadil se na dívčino místo a podíval se dalekohledem. Hra pokračovala. Na Goldfingerovi nebylo vidět, že spojení selhalo.

„Nevadí mu, že nedostává signály? Přestane hrát?“

Váhavě řekla: „Něco takového se už přihodilo, když vypadla zástrčka nebo tak. Prostě čeká, až zase začnu hlásit.“

Bond se usmál: „Tak ho trochu podusíme. Zapalte si a udělejte si pohodlí.“ řekl a nabídl jí krabičku chesterfieldek. Vzala si. „Kromě toho je na čase, abyste si nalakovala nehty také na druhé ruce.“

Přes ústa jí přelétl úsměv. „Byl jste tu dlouho? Pořádně jste mě vylekal.“

„Nedlouho, a je mi líto, že jsem vás vylekal. Goldfinger leká starého Du Ponta už celý týden.“

„Máte pravdu,“ řekla nerozhodně. „Je to asi dost sprostá záležitost. Ale ten druhý je velmi bohatý, ne?“

„To je. Já bych si kvůli Du Pontovi nedělal starosti. Ale může se stát, že Goldfinger obere hráče, který si to nemůže dovolit. Ostatně sám je těžký milionář. Proč to vlastně dělá? Vždyť se musí topit v penězích!“

Dívčina tvář opět oživila. „Nevyznám se v něm. Vydělávat peníze, to je jeho mánie. Nedokáže prostě nevydělávat. Ptala jsem se ho, proč to dělá, a on mi řekl, že jenom blázen nevydělává peníze, pokud je situace příznivá. Když mě přemlouval, abych dělala tuhle práci“ – a přitom dívka ukázala cigaretou na dalekohled – „a já mu položila otázku, proč proboha podstupuje takové riziko, řekl: 'Na to je druhá poučka: když situace není příznivá, musíme jí pomoci.' A při tom zůstalo.“

„Má štěstí, že nejsem zaměstnanec Pinkertonovy detektivní kanceláře nebo místního policejního úřadu,“ řekl Bond.

Dívka pokrčila rameny. „To by mu nedělalo starosti. Podplatil by vás. Ten může koupit každého. Zlatu neodolá nikdo.“

„Jak to myslíte?“

„Vždycky s sebou vozí zlata za milión dolarů, pokud nejede přes hranice,“ řekla dívka lhostejně. „Potom s sebou veze jen opasek plný zlatých mincí. Nebo má zlato v tenkých plátech na dnech a v bočních stěnách kufrů. Jsou to opravdu zlaté kufry potažené kůží.“

„To by musely vážit tunu.“

„Goldfinger vždycky jezdí v automobilu se speciálními péry. A jeho řidič je obrovský chlap. Ten je nosí. Nikdo jiný se jich nedotkne.“

„Ale proč s sebou bere tolik zlata?“

„Pro všechny případy. Ví, že za zlato koupí všechno, čeho se mu zachce. Je čtyřladvacetikarátové. A kromě toho Goldfinger miluje zlato tak, jako jiní lidé mají rádi šperky nebo poštovní známky nebo...“ – tu se usmála – „nebo ženy.“ Bond opětoval její úsměv. „Miluje vás?“

Začervenala se a rozhorleně odpověděla: „Ovšemže ne.“ A pak mírněji: „Myslet si můžete, co chcete. Ale opravdu mě nemiluje. Myslím, že mu záleží na tom, aby si lidé mysleli, že my... že já... že jde o milostný poměr. Víte, Goldfinger není zrovna krasavec a tohle je podle mého přesvědčení věc ješitnosti.“

„Máte pravdu. Vy jste tedy pouze jakási sekretářka.“

„Společnice,“ opravila ho. „Nemusím psát na stroji ani nic podobného.“ Náhle si zakryla rukama ústa. „Ale já jsem vám to neměla říkat! Nepovíte mu to, vidíte! Vyhodil by mě.“ V jejích očích se objevila hrůza. „Nebo by mi udělal něco jiného. Nevím, co by mi provedl. Patří k lidem, kteří jsou schopni všeho.“

„To víte, že mu to nepovím. Ale tohle přece není život pro vás. Proč to děláte?“

Zahořkle řekla: „Sto liber týdně a tohle všechno k tomu“ – mávla rukou po pokoji – „neroste na stromě. Spořím. Až budu mít dost našetřeno, odejdu od něho.“

Bond pochyboval, že by ji Goldfinger pustil. Dívka ví příliš mnoho. Díval se na její krásný obličej a tělo, jehož půvabu si nebyla dostatečně vědoma. Nevěděla ani, že kvůli jeho penězům se ocitla ve velmi nepříjemné situaci.

Dívka byla nervózní. „Myslím, že nejsem zvlášť vhodně oblečena,“ zasmála se rozpačitě. „Neměla bych si hodit něco na sebe?“

Bond nevěděl, jestli jí má důvěřovat. Od něj sto liber týdně nedostávala. „Vypadáte báječně,“ řekl ležerně. „Naprosto stejně důvěryhodně, jako ty stovky lidí kolem bazénu. V každém případě,“ přešel k věci, „je teď nejvyšší čas trochu vytočit pana Goldfingera.“

Bond občas pohlédl dolů na hráče. Hra probíhala zdánlivě normálně. Bond se naklonil k dalekohledu. Pan Du Pont jakoby ožil; jeho gesta byla útočná, tvář zrudověla vzrušením. Zatímco Bond pozoroval jeho obličej z poloprofilu, pan Du Pont vyložil čistou kanastu z králů. Bond se přitiskl k dalekohledu. Goldfingerův okrouhlý rudohnědý obličej byl bezvýrazný, netečný. Čekal na náhodu, aby mohl obrátit hru ve svůj prospěch. Rukou si přitlačil naslouchátko k uchu a připravil se k zachycení dalších pokynů.

Bond odstoupil od dívky. „Hezká aparatura,“ poznamenal. „Na jakém pásmu vysíláte?“

„Goldfinger mi to řekl, ale už jsem to zapomněla.“ Zavřela oči v usilovné snaze rozpomenout se. „Sto sedmdesát něčeho. Může to být mega a ještě něco?“

„Megacyklů. Je to možné, ale vůbec bych se nedivil, kdyby tím nadělal spoustu zmatků v přijímačích taxíků a policejních aut. Ten člověk musí být hotový ďábel.“ Bond se zašklebil. „A teď jdeme na věc. Je čas trhnout oponou.“

Náhle vztáhla ruku a položila ji na Bondův rukáv. Na prostředníčku měla prsten znázorňující dvě zlaté ruce sepnuté kolem zlatého srdce. Když promluvila, zabarvily její hlas potlačované slzy. „Musíte opravdu? Nemůžete ho nechat na pokoji? Nedovedu si představit, co se mnou udělá. Pěkně prosím!“ Váhala a hrozně se červenala. „A vy se mi líbíte. Už dávno jsem nepotkala nikoho podobného. Nemohl byste se tu ještě chvíli zdržet?“ Sklopila oči a dívala se na podlahu.

„Kdybyste ho nechal na pokoji, já bych... udělala bych cokoliv,“ vyrazila jedním dechem.

Bond se usmál. Dal dívčinu ruku pryč ze své paže a stiskl ji. „Odpusťte mi, ale já jsem za tuhle práci zaplacen a musím ji dovést do konce. A kromě toho“ – jeho hlas teď zhrubl – „já ji chci udělat. Je na čase přistříhnout panu Goldfingerovi dráčky, víte?“

Nečekal na její odpověď a sklonil se k dalekohledu. Byl ještě zaostřen na Goldfingera. Bond si odkašlal. Pozorně sledoval velký obličej. Sáhl na spínač mikrofonu a stiskl jej.

Ve sluchátkách muselo být slyšet šumění. Goldfingerův výraz se nezměnil, ale jeho oči se pomalu obrátily k nebesům a pak zase ke stolu, jako by žehnaly okamžiku, kdy se ozval povědomý šum.

Bond mluvil do mikrofonu mírně, ale v jeho hlase bylo možno rozeznat hrozbu. „Poslouchejte mě, Goldfingere.“ Pak se odmlčel. Goldfinger neprozradil ani zábleskem v oku, že něco zaslechl. Jen nepatrně sklonil hlavu.

„U mikrofonu je James Bond. Pamatujete se na mě? Hra právě skončila a je čas platit. Mám snímek celého zařízení – blondýnky, mikrofonu i s vámi a vašim naslouchátkem. Dokud se budete řídit podle toho, co vám řeknu, nedostane fotografii FBI ani Scotland Yard. Kývněte hlavou, jestli mi rozumíte.“

Obličej zůstal bezvýrazný. Velká kulatá hlava se však sklonila vpřed a pak se opět vztyčila.

„Položte karty na stůl licem nahoru.“

Ruce poklesly. Prsty se rozevřely a karty sklouzly na stůl.

„Vyjměte šekovou knížku a vyplňte šek na padesát tisíc dolarů. K té částce jsem došel následovně: třicet pět tisíc, o které jste připravil pana Du Pontu. Deset tisíc jako můj honorář. A pět tisíc jako úhradu panu Du Pontovi za ztrátu času.“

Bond pohlédl letmo na Du Pontu. Ten otvíral ústa údivem, bezvládně rozvalen na opěradle židle.

Goldfinger pomalu odtrhl šek a podepsal jej.

„Dobře. Teď to poznamenejte na rubu šekové knížky a ukažte mi to. Rezervujte mi na tuto noc kupé v expresu Silver Meteor do New Yorku. Do kupé objednejte láhev šampaňského z nejlepšího ročníku a plno chlebiček s kaviárem. S nejlepším kaviárem. Žádné triky a ode mne radši ruce pryč. Fotografie bude doručena poštou na příslušnou adresu s úplným vylíčením případu a výzvou, aby zásilka byla otevřena a postoupena k dalšímu řízení, jestli zítra nebudu živ a zdravý v New Yorku. Přikývněte, jestli jste mi rozuměl.“

Velká hlava se opět sklonila a vztyčila. Na vysokém čele bez vrásek bylo vidět kapky potu.

„Dobře. A teď podejte panu Du Pontovi šek a řekněte tato slova: „Pokorně se vám omlouvám. Podváděl jsem vás. Pak můžete odejít.“

Bond sledoval ruku, která se natáhla přes stůl a upustila šek před Du Pontu. Viděl ústa, jak se otevírají a mluví. Oči byly pokorně a pomalu se pohybovaly. Goldfinger si oddechl. Vždyť šlo jen o peníze. Zaplatil si únik z pasti.

„Ještě okamžik, Goldfingere, ještě není konec.“ Bond se zadíval na dívku. Hleděla na něj podivně. V jejím zraku byl pocit neštěstí a strachu, ale i podrobení a touhy.

„Jak se jmenujete?“

„Jill Mastertonová.“

Goldfinger vstal a chystal se k odchodu.

„Zůstaňte na místě,“ ostře ho zarazil Bond.

Goldfinger strnul a pozvedl oči k balkónu. Rozšířily se mu, stejně jako při prvním setkání s Bondem. Jeho tvrdý, chladný rentgenový pohled jako by pronikl skrz čočky dalekohledu, tubusem a Bondovým očima až k jeho lebečnímu pozadí. „Tohle si budu pamatovat, pane Bonde“, říkaly ty oči.

Bond řekl tiše do mikrofonu: „Poslouchejte, Goldfingere. Na cestu do New Yorku budu mít s sebou jako rukojmí slečnu

Mastertonovou. Zařídte, aby byla ve vlaku. A to kupé ať má salónek. To je všechno.“

5. Noční služba

O týden později stál Bond u otevřeného okna budovy, která stojí v Regent Parku a je sídlem Secret Service. Londýn ve světle úplňku, které k městu ostře pronikalo skrze jemné předivo vlnkovité oblačnosti. Big Ben odbil tři. Telefon zazvonil. Bond rychle přistoupil ke stolu.

„Služba,“ ohlásil.

„Stanice H, pane.“

„Spojte.“

Ve sluchátku se ozvaly rušivé zvuky typické pro mizerné spojení s Hongkongem. Copak nad Čínou byly neustále sluneční skvrny?

„Universal Export?“ zeptal se zpěvavý hlas.

„Ano.“

Hluboký blízký hlas – z londýnské centrály – řekl: „Máte tu Hongkong, mluvte, prosím.“

„Tak mě spojte,“ řekl Bond netrpělivě.

Zpěvavý hlas řekl: „Je to tu, mluvte, prosím.“

„Haló, haló, Universal Export?“

„Ano.“

„Tady je Dickson. Slyšíte mě?“

„Ano.“

„Tady je Dickson. Slyšíte mě?“

„Ano.“

„Dostal jste ten telegram, který jsem vám poslal ohledně lodní zásilky manga?“

„Ano, zrovna ho mám před sebou.“ Bond si přitáhl složku. Věděl, o co jde. Stanice H chtěla nějaké přísavné miny, aby zlikvidovala tři komunistické špionážní džunky, které v Macau prohledávaly britské nákladní lodi kvůli čínským uprchlíkům.

„Platba musí být provedena do desátého.“

To znamenalo, že džunky právě odjíždějí, nebo že se po tomto datu jejich ostraha zdvojnásobí, nebo jiný druh nebezpečí.

„Rozumím,“ řekl Bond stručně.

„Díky. Nashle.“

„Nashle.“ Bond položil sluchátko. Přitáhl si zelený telefon, spojil se s oddělením 0 a pohovořil s důstojníkem ve službě. Bude to v pořádku. Zásilka půjde letadlem BOAC Britannia zítra ráno. Oddělení Q dohlédne, aby byla včas naložena. Bond se pohodlně usadil. Sáhl pro cigaretu a zapálil si. Vybavil si malou kancelář s mizernou klimatizací na pobřeží v Hongkongu a potom na zmáčenou košili agenta 279, jehož dobře znal a který si říkal Dickson. Teď zřejmě 279 telefonuje dál. „Je to v suchu. Londýn říká, že to půjde. Proberme si ten plán znovu.“ Bond se trpce usmál. Ještěže tuhle práci dělají oni, a ne on. Nikdy příliš nestál o to, bojovat proti Číňanům. Bylo jich příliš mnoho. Stanice H zřejmě píchla do vosího hnízda, ale M. se prostě rozhodl ukázat protivníkovi, že pobočka Secret Service v Hongkongu dosud nevyšla ze cviku.

Když mu před třemi dny M. řekl, že na něj připadne noční služba, neměl z toho ani trochu radost. Namítal, že ví málo o běžné agendě stanic a že je příliš riskantní svěřit takovou práci člověku, který byl šest let v oboru 00 a všechno zapomněl.

„Do toho rychle přijdete,“ řekl M. protivně. „Kdybyste měl potíže, poradte se se sloužícími sekčními důstojníky nebo přímo se šéfem. Nebo se mnou, když to musí být.“ (Bond se usmál při pomyslení, že budí M. uprostřed noci kvůli tomu, že nějaký chlapík v Káhiře nebo v Tokiu vylítl do vzduchu.) „A konečně je to moje rozhodnutí. Přejí si, aby vyšší důstojníci konali nějaký čas běžnou službu.“

M. zmrazil Bonda pohledem. „Ostatně měl jsem tuhle na krku chlápka z ústředí. Měl dojem, že naše dvounulová sekce je k ničemu. Říkal, že se přežila. Nemínil jsem se s ním hádat,“ řekl M. mírně, „jen jsem mu řekl, že se mýlí.“ (Bond si tu scénu živě představil.) „Něméně vám neuškodí, když si odbudete nějakou tu službičku, když už jste v Londýně. Aspoň nezlenívíte.“

Proti tomu Bond nemohl nic namítat. Měl za sebou polovinu prvního týdne a až dosud vystačil se zdravým rozumem. Měl poklidnou pracovní, znal tajemství kdekoho a tu a tam jej hezká dívka z kantýny napájela kávou a krmila obloženými chlebičkami.

Hned první noc mu dívka přinesla čaj. Podíval se na ni přísně. „Nepiju čaj. Nemám ho rád. Je to bláto. Mimoto je čaj jednou z hlavních příčin úpadku britského impéria. Buďte tak hodná a uvařte mi kávu.“ Dívka se zachichotala a odcupitala, aby roznesla Bondův výrok po kantýně. Od té doby dostával kávu. Výraz „šálek bláta“ se roznesl po celé budově.

Krom toho Bond miloval vleklou noční službu, neboť mu poskytovala čas k promýšlení bezmála rok starého projektu – sepsání příručky, v níž by byly obsaženy všechny tajné způsoby neozbrojené sebeobrany. Měla se jmenovat „Přežij!“ a měla obsahovat to nejlepší, co bylo na toto téma napsáno pro tajné služby po celém světě. Bond o zamýšlené příručce nikomu neřekl, ale doufal, že až ji dokončí, zařadí ji M. do manuálů Secret Service.

Bond si z archivu vypůjčil všechny dostupné knihy, a kde to bylo nezbytné, i překlady. Většina z nich byla zabavena nepřátelským agentům nebo organizacím. Některé z nich jim dodaly spojenecké organizace, jako OSS, CIA a Deuxième.

Bond si přitáhl zvláště cenný překlad příručky prostě nazvané „Obrana“, vydané pro potřeby agentů SMERSH, sovětské vojenské kontrarozvědky, která rozsávala pomstu a smrt.

Té noci se dostal do poloviny druhé kapitoly, jejíž volné přeložený titul zněl „Odvodně a zadržující chvaty“. Nyní se ke knize vrátil a půl hodiny si pročetl pasáže pojednávající „Zápětní odvodný chvat“, „Pažní zámek“, „Předloketní zámek“, „Držení hlavy“ a „Přítlačová místa na krku“.

Po půlhodině Bond příručku odstrčil. Vstal, přešel k oknu a chvíli se díval ven. Ve strohém stylu ruské příručky bylo něco odporně drsného. Vyvolal v něm pocit hnusu, stejný, jakému podlehl před deseti dny na letišti v Miami. Co se to s ním děje? Copak už to nedokáže potlačit? Začíná měknout, nebo prostě jen vyšel ze cviku? Bond stál a pozoroval měsíc, který proplouval oblaky. Pak pokrčil rameny a vrátil se ke stolu. Usoudil, že už má dost různých variant fyzického násilí, stejně jako psychiatr musí mít občas plné zuby aberací svých pacientů.

Bond si znovu přečetl pasáž, která ho pobouřila: „Opilou ženu můžeme také palcem a ukazováčkem uchopit za spodní ret. Pomocí stisku a kroucení ji snadno odvedeme.“

Bond se ušklíbl. Ta obscénní ohleduplnost – palcem a ukazováčkem! Bond si zapálil cigaretu a zahleděl se na operační pult, aby na to přestal myslet. Přál si, aby se rozsvítila signální žárovka nebo zazvonil telefon. Ještě chybělo pět hodin do chvíle, kdy půjde v devět ráno podat hlášení šéfovi štábu nebo M., jestliže M. do té doby přijde. Co si tížilo a říkal si, až bude mít čas, že se musí dopátrat, co to vlastně je. Co je to, nač by si tak rád rozpomněl a co mu leží kdesi v podvědomí? Ano, už to má: ukazováček – forefinger a Goldfinger! Musí se podívat, jestli je o tom člověku nějaký materiál v archívu.

Zvedl sluchátko zeleného telefonu a vytočil číslo.

„V archívu telefon nevyzvání, pane. Vyzkouším a zavolám vás.“

Bond zavěsil.

Vzpomínal na cestu vlakem. Byla báječná. Jedli chlebičky a pili šampaňské, a potom se v rytmu obrovských dieslových motorů, vyklepávajících ubíhajících kilometry, dlouze a pomalu milovali na úzkém lůžku. Ještě dvakrát ho té noci probudila a dožadovala se laskání; neříkala nic, jen hladila jeho tuhé, štíhlé tělo. Příštího dne dvakrát stáhla roletu, vzala ho za ruku a řekla: „Miluj mě, Jamesi,“ jako když dítě loudí o pamlskek.

Ještě teď se Bondovi vybavoval jemný zvuk zvonků na výhybkách, kvílení sirény vpředu a tlumený pokřik, který k nim doléhal na stanicích, když leželi vedle sebe a čekali, až opět začne smyslný kvapík kol.

Jill Mastertonová mu řekla, že Goldfingera porážka nevzrušila. Vzkazuje Bondovi, že do týdne bude v Anglii a rád by s ním sehrál golfovou partii v Sandwichi. Jinak nic – žádné hrozby, žádné kletby. Ona se má příštím vlakem vrátit. Řekla, že to udělá. Bond se s ní přel. Dívka se však Goldfingera nebála. Co jí může udělat? A nakonec je to dobré místo.

Bond se rozhodl, že jí daruje deset tisíc dolarů, které mu Du Pont vložil do ruky, koktaje projevy díky a blahopřání.

Bond ji přiměl, aby peníze přijala. „Nepotřebuji je,“ řekl. „Nevěděl bych, co s nimi. Nechte si je jako hotovost pro případ, že byste musela rychle odjet. Měl by to být milión. Nikdy nedokážu zapomenout na včerejší noc a na dnešek.“

Bond ji odvezl na nádraží a rozloučil se s ní vřelým polibkem na rty. Pak odjel. Nebyla to láska, ale cestou taxíkem z Pennsylvánského nádraží vytanula Bondovi na mysli říkanka: „Jedna láska ohnivější, jiná zrezne brzy. Neřest je však nejjemnější a nikdy nezamrzí.“ Aspoň jeho nikdy nezamrzela. Spáchali snad hřích? A pokud ano, který? Hřích proti mravopoečnosti? Bond se usmál. K tomuhle tématu se vázal ještě jeden citát od svatého... svatého Augustina:

„Bože, učiň mě mravopoečným. Ale teď ještě ne!“

Zelený telefon zazvonil. „Tři Goldfingerové, pane, ale dva z nich jsou mrtvi. Třetí je ruskou spojkou v Ženevě. Má holičský závod. Zastrkuje zákazníkům vzkazy do pravé kapsy saka, když je oprašuje. Přišel o nohu u Stalingradu. Je to k něčemu? Máme tóno o něm ještě spoustu.“

„Děkuji, nechci. To není člověk, kterého hledám.“

„Mohli bychom dát prohledat archív CID hned ráno. Máte snímek?“

Bond si rozpomněl na negativ z letky. Dosud ho ani nedal vyvolat. Bylo by rychlejší, kdyby rekonstruoval Goldfingerův obličej na identicastu. Zeptal se: „Je sál identicastu volný?“

„Je, pane. Jestli si přejete, mohu ho obsluhovat.“

„Díky, přijdu za vámi dolů.“

Bond uložil rozvodné desce, aby informovala náčelníky odborů, kam šel, a pak sjel výtahem do prvního podlaží. Obrovská budova byla v noci mimořádně tichá. Pod příkrovem ticha se však nesl šepot strojů a skrytého života – z jedné dveří slyšel Bond tlumené klapání psacího stroje, z jiných statické praskání elektřiny na pozadí jemného vrnění klimatizace. Bond měl pocit, že je na kotvici bitevní lodi.

Důstojník, který měl službu v archívu, už byl u ovládací desky identicastu v promítací síni. Zeptal se Bonda: „Můžete mi udat hlavní rysy jeho obličeje? To mi umožní vynechat diapozitivy, které se zřejmě nehodí.“

Bond mu podal zprávu o Goldfingerových rysech a pozoroval osvětlené promítací plátno.

Identicast je přístroj určený pro rekonstrukci přibližné podoby podezřelého člověka nebo kohokoliv, kdo byl třeba jen letmo zahlédnut na ulici, ve vlaku nebo v kolemjedoucím autu. Stroj pracuje na principu laterny magiky. Operátor promítá na plátno různé typy obličejů. Typ nebo rozměr, který je určen jako správný, zůstane na plátně. Pak se promítají různé úpravy vlasů a potom se rekonstruují postupně další rysy: různé tvary očí, nosu, brady, úst, obočí, tváří a uší. Výsledkem je úplný obraz obličeje, jehož podoba skutečnému obličejí odpovídá v míře, v jaké se pozorovatel mohl na detaily upamatovat, a tento obraz se vyfotografuje a založí do archívu.

Trvalo dost dlouho, než se podařilo rekonstruovat obraz Goldfingerova neobyčejného obličeje, ale konečný výsledek se dosti podobal originálu v jednobarevném provedení. Bond ještě nadiktoval několik údajů o opálené pokožce, barvě vlasů a výrazu očí, ale podstatná část práce byla hotova.

„Toho bych nechtěl potkat v neosvětlené ulici,“ řekl pracovník archívu. „Postoupím materiál CID, až tam přijdou. Do

oběda byste měl mít zprávu.“

Bond se vrátil do sedmého patra. Někde na druhém konci světa bylo kolem půlnoci. Signály z Východu umlkaly. Bylo nutno zaznamenat poslední z nich a napsat hlášení o noční službě. Bond to stihl do osmi hodin. Zatelefonoval do kantýny, aby mu přinesli snidani. Právě dojedl, když se ozvalo nesympatické zavrčení telefonu. M.! Proč proboha přišel o půl hodiny dříve než obvykle?

„Prosím, pane.“

„Přijďte do mé kanceláře, 007. Potřebuji si s vámi pohovořit, než odejdete.“

„Ano, pane.“ Bond položil sluchátko. Přehodil si sako, prohrábl si rukou vlasy, oznámil, kde bude, vzal noční knihu záznamů a fyjel výtahem do posledního, osmého poschodí. Ani přitažlivá slečna Moneypennyová, ani šéf štábu neměli službu. Bond zaklepal na dveře a vstoupil.

„Sedněte si, 007.“ M. se věnoval obřadu zapalování dýmk. Byl růžový a zřejmě se dobře vydrhnul ručníkem. Zbrázděný obličej námořníka nad tvrdým bílým límcem a volně uvázaným tečkovaným motýlkem byl po čertech čilý a veselý. Bond si uvědomil, že sám má na bradě strniště a že jeho pokožka i oblek vypadají, jak mohou vypadat jen po noční službě. Zbystřil pozornost.

„Klidná noc?“ M. konečně zapálil dýmku. Jeho tvrdé oči se pozorně upíraly na Bonda.

„Dost klidná, pane. Stanice H...“

M. zvedl levou ruku o pár centimetrů. „V pořádku. To si přečtu v knize záznamů. Podejte mi ji.“

Bond mu odevzdal supertajný pořadač. M. jej odložil stranou. Vyloudil kolem úst jeden ze svých vzácných, spíše sardonických úsměvů. „Situace se změnila, 007. Odvolávám vás z nočních služeb.“

Bond se napjatě usmál. Cítil, jak se mu zrychluje tep; zážitek, který prodělal v této místnosti často. M. pro něj něco má!

„Zrovna jsem se do toho začal dostávat, pane.“

„Jistě, v budoucnu budete mít ještě mnoho příležitostí. Vynořila se jakási podivná záležitost. Zeměpisně to není zrovna vaše věc, leda že bychom se na to dívali z jiného úhlu, který...“ M. škubl dýmkou, jako by ji chtěl odhodit, a pokračoval: „...který se může nakonec ukázat zcela nicotný.“

Bond mlčel a čekal, co přijde.

„Včera jsem večeřel s guvernérem Anglické banky. Člověk se stále něco dozvídá. Včera jsem slyšel o zlatu, z té horší stránky. Padělání, falšování, krádeže a tak. Netušil jsem, že Anglická banka toho ví o podvodnících tolik. Zřejmě je to součást ochrany naší měny.“ M. zdvihl obočí. „Víte něco o zlatě?“

„Ne, pane.“

„Tak se tedy o něm dnes odpoledne něco dozvíte. Ve čtyři hodiny máte sjednanou schůzku s jakýmsi plukovníkem Smithersem. Přímě v Bance. Stačíte se doufám do té doby náležitě vyspat?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Zdá se mi, že ten Smithers vede výzkumný odbor Banky. Podle toho, co mi řekl guvernér, je to vlastně tajná služba. Teprve včera jsem se dověděl, že něco takového mají. Z toho můžete vidět, jak izolovaně všichni pracujeme. Ostatně Smithers a jeho lidé sledují v bankovníctví všechno, co nějak páchne – zvláště kouzla s měnou, zlaté rezervy a takové věci. Jako onehdy ti Italové, kteří padělali sovereigny. Razili je z čistého zlata. Karáty i všechno ostatní odpovídalo. Ale přece jen sovereign či francouzský napoleon je mnohem cennější, než jeho zlatá napodobenina. Neptejte se mě proč. To vám poví Smithers, jestli vás to bude zajímat. V každém případě Banka vytáhla proti těm lidem s celým regimentem právníků – technicky se nejednalo o trestný čin – a poté, co to projeli v Itálii, dostali je ve Švýcarsku. Asi jste o tom četl. Pak tu byla ta věc s dolarovými machinacemi v Bejrútu. Dělal kolem toho v novinách značný rozruch. Já osobně tomu nerozumím. Ted' jde prostě o to, že existuje jistá trhlina v ochraně naší měny. Přišli na to chlapi ze City. A Smithersova práce je předvídat tenhle druh nebezpečí. Dozvěděl jsem se, že Smithers má už dlouho, snad od války, silné podezření, že z Anglie někudy uniká zlato. Zčásti to má podložené, zčásti jen tuší. Připouští, že má zatraceně málo fakt, než aby mohl v té věci pokročit, ale guvernér nás k té věci přivzal.“ M. zmlkl a zahleděl se podivně na Bonda. „Uvažoval jste někdy, kdo jsou největší boháči v Anglii?“

„Ne, pane.“

„Dobrá, budeme hádat. Nebo lépe, postavme otázku takhle: kteří jsou nejbohatší Angličané?“

Bond pátral ve své paměti. Bylo mnoho lidí, kteří na boháče vypadali, nebo takových, jimž tuto pověst dodaly noviny. Ale kdo skutečně měl v bance likvidní bohatství? Něco musel říci. Váhavě začal: „Tak třeba Sassoon. Pak ten velký loďař, který nemá rád společnost, ten Ellerman. Říká se, že lord Cowdray je velmi bohatý. A pak bankéři: Rotschildové, Baringové, Hambrosové. A diamantový boháč Williamson. Oppenheimer v Jižní Africe. Také někteří vévodové mají ještě spoustu peněz.“ Bondův hlas ztichl.

„To není špatné. Ani trochu. Ale přehlédli jste v těch kartách žolika. Člověka, na něhož bych byl nikdy nevzpomněl, kdyby ho byl guvernér nejmenoval. Ten je z celé party nejbohatší. „Člověk jménem Goldfinger, Auric Goldfinger.“ Bond se nemohl zdržet smíchu. Smál se nezvládnutelným smíchem, až mu z očí vytryskly slzy.

„Co je?“ řekl M. nedůtklivě. „Co vám je na tom k smíchu?“

„Promiňte, pane.“ Bond se už ovládl. „Dneska v noci jsem na identicastu rekonstruoval jeho podobu.“ Podíval se na hodinky. Sevřeným hlasem pak řekl: „Snímek by už měl být na cestě do archivu CID. Žádal jsem, aby po něm bylo zahájeno pátrání.“

M. se začínal zlobit. „A proč, sakra? Přestaňte se už chovat jako školák.“

Bond začal věcně: „To je takhle, pane...“ a pak vypověděl celý příběh s Goldfingerem a nevynechal ani slovo. Tvář M. se rozjasnila. Naslouchal se soustředěnou pozorností, nakloněn přes stůl k Bondovi. Když vyprávění skončilo, M. se rozložil na opěradle židle. „Dobrá, dobrá, dobrá,“ řekl zamyšleně. Dal si ruce za hlavu a dlouze se zahleděl do stropu.

Bond cítil, jak na něj znovu přichází záchvat smíchu. Co všechno může v CID během dne člověka potkat. Následující slova M. však Bonda rychle vrátila na zem.

„Mimochodem, kam přišlo těch deset tisíc dolarů?“

„Dal jsem je té dívce, pane.“

„Opravdu? Proč ne Bílému kříži?“

Fond Bílého kříže byl určen pro rodiny pracovníků a pracovníků Secret Service, kteří zahynuli při výkonu služby.

„Promiňte, pane.“ Bond otázku nečekal.

„Hm“ M. nikdy nesouhlasil s Bondovým sukničkářstvím. Uráželo jeho viktoriánskou duši. Rozhodl se však, že to tentokrát přehlédne. „To je pro dnešek všechno, 007. Další se dozvíte odpoledne. Ten Goldfinger je zvláštní ptáček. Viděl jsem ho párkrát v Blades. Chodí tam hrát bridž, když je zrovna v Anglii. Je to ten chlápek, co po něm jde Anglická banka.“ M. se odmlčel. Vrhla na Bonda přes stůl vlídný pohled a řekla: „A od tohoto okamžiku po něm jdete i vy!“

6. Rozhovor o zlatu

Bond vystoupil po schodech, krásným bronzovým portálem prošel do rozlehlé vstupní haly Anglické banky a rozhlédl se kolem. Pod nohama se mu blyštěly zářivé zlaté mozaikové vzory Borise Anrepa. Šestimetrovými arkýřovými okny bylo vidět do atria, kde v jasně zelené trávě žhnuly pelargónie. Prostor haly zdobilo leštěné obložení. Nad vším se vznášel neutrální pach klimatizovaného vzduchu a těžká vůně nezměrného bohatství.

Atleticky rostlý muž v růžovém šosatém kabátě k němu přistoupil. „Přejete si?“

„K plukovníku Smithersovi.“

„Kapitán Bond? Tudy, prosím.“ Vrátný zamířil doprava mezi sloupy. Bronzové dveře diskrétně ukrytého výtahu byly otevřené. Výtah vystoupal pár metrů do prvního poschodí. Před nimi byla dlouhá chodba zakončená vysokým klasicistním oknem. Podlaha byla ode zdi ke zdi potažena bezovým wiltonským kobercem. Vrátný zaklepal na poslední z jemně vyřezávaných dubových dveří, které byly mnohem vyšší a elegantnější než obyčejné dveře. U psacího stolu seděla šedovlasá žena. Vypadala jako někdejší vzorná studentka. Stěny místnosti byly obestavěny šedými kovovými skříňkami. Žena něco psala na žlutý kvartový papír. Spiklenecky se usmála, zvedla sluchátko a vytočila číslo. „Je tu kapitán Bond.“ Položila telefon a vstala. „Následujte mě, prosím.“ Došla k protějším dveřím a podržela Bondovi zelený závěs, jímž byly zahaleny.

Plukovník Smithers povstal od psacího stolu. „To je od vás milé, že jste přišel,“ řekl vážně. „Neposadíte se?“ Bond se usadil. „Kouříte?“ Plukovník Smithers mu nabídl ze stříbrné krabičky Senior Service, posadil se a začal si nácipávat dýmku. Bond si vzal cigaretu a zapálil si.

Plukovník vypadal přesně tak, jak má vypadat muž, který má takovou hodnost a jméno. Zřejmě byl skutečně plukovník, pravděpodobně štábní. Se svými kostěnými brýlemi však mohl klidně působit jako výkonný, nepříliš dobře živěný dvořan v královské domácnosti.

Bond cítil nudu, která se usídlila v koutech pokoje. Povzbudivě řekl: „Zdá se, že mi máte říci něco o zlatě.“

„Tak jest. Dostal jsem zprávu od guvernéra. Nemám před vámi nic tajit. Jistě pochopíte,“ plukovník Smithers se zahleděl přes Bondovo pravé rameno, „že většina toho, co vám řeknu, jsou důvěrné informace.“ Oči rychle sklouzly po Bondově tváři.

Bondův výraz nic neprozrazoval.

Plukovník Smithers pocítil ticho, přesně jak to Bond chtěl. Zdvihl k návštěvníkovi oči a omluvně řekl: „O tom jsem se přirozeně nemusel zmiňovat. Při vašem výcviku...“

„Všichni jsme přesvědčeni o tom, že naše tajemství jsou ta nejdůležitější,“ řekl Bond. „Třeba jste mě upozornil správně. Tajemství druhých lidí nikdy nejsou tak důležitá jako naše vlastní. Nedělejte si s tím starosti. Budu o tom mluvit se svým šéfem, ale s nikým jiným.“

„To je v pořádku. Jsem rád, že to berete takhle. Tady v bance si člověk zvykne na tajnůstkářství. Takže ta věc s tím zlatem...“ Plukovník Smithers se pomalu dostával k tématu. „Předpokládám, že jste o něm až dosud příliš nepřemítal.“

„Poznám zlato, když je vidím.“

„Aha – tak tedy hlavní, co byste si měl o zlatu zapamatovat, je, že to je nejhodnotnější a přitom nejsnáze zpeněžitelné zboží na světě. Můžete přijít do každého města na světě, skoro do každé vesnice, nabídnout kus zlata a jako protihodnotu za ně dostanete zboží nebo služby. Nemám pravdu?“ Plukovníkův hlas jako by ožil. „Dále byste si měl vštípit do paměti“ – plukovník Smithers varovně vztyčil dýmku – „že zlato nelze prakticky stopovat. Sovereigny nejsou číslovány. Jsou-li na zlatých prutech vyraženy značky mincovny, je možno značky seškrábat, nebo je možno prut roztavit a odlít ze zlata nový prut bez značky. Proto je téměř nemožné sledovat, kudy zlato cestovalo, odkud pochází a jak putuje po světě. My v Bance můžeme zjistit, kolik zlata je v našich vlastních trezorech, v trezorech jiných bank a ve Státní mincovně, a zhruba odhadnout, kolik je zlata v klenotnických obchodech a v zastavárnách.“

„Proč vám tolik záleží na zjištění, kolik je v Anglii zlata?“

„Protože zlato a měny kryté zlatem jsou základem našeho mezinárodního kreditu. Jaká je skutečná hodnota libry šterlinků lze říci, jen když je známo, jaká je za ni valuta. Moje hlavní práce, pane Bondé“ – mírný výraz očí plukovníka Smithersa při těch slovech náhle neočekávaně ztvrdl – „je střežit každý únik zlata z Anglie, přesněji řečeno, odkudkoli ze šterlinkové oblasti. A jestliže zjistím takový únik do jiné země, kde může být zlato směněno výhodněji než u nás, je mou povinností o tom uvědomit příslušná místa na CID a pokusit se získat ztracené hodnoty zpátky, přehradit únikový kanál a pozavírat příslušné osoby. Potíž spočívá v tom, pane Bondé“ – plukovník beznadějně pokrčil rameny – „že zlato láká největší a nejdůmyslnější zločince. Je velmi, velmi nesnadné je přistihnout.“

„Není to pouze dočasné? Proč je stále nedostatek zlata? Vždyť ho v Africe vydolují dost. To k oběhu nestačí? Není to

jako na každém jiném černém trhu, který mizí, jakmile je uspokojena poptávka? Jako třeba penicilin po válce?“ „Obávám se že ne, pane Bonde. Tak jednoduché to není. Světová populace vzrůstá o pět tisíc čtyři sta lidí za hodinu. Malé procento těchto lidí začne zlato křečkovat – to jsou lidé, kteří nedůvěřují měnám, kteří rádi ukrývají zlato pod zem nebo pod postel. Další lidé potřebují zlaté plomby. Další zlaté obroučky brýlí, šperky, snubní prsteny. Všichni tito noví lidé stáhnou ze světového trhu ročně tuny zlata. Nově vzniklé průmyslové podniky potřebují zlaté dráty, plechy, amalgamy. Zlato má mimořádné vlastnosti, které je předurčují k novým a novým využitím. Je oslivé, tvárné, kujné, téměř nezaměnitelné a hutnější než kterýkoliv z běžných kovů kromě platiny. Má neomezené využití. Přece jen však má dvě chyby. Není dostatečně tvrdé. Rychle se otírá, zůstává v záhybech našich kapes a je odplováváno naším potem. Každoročně jsou světové zásoby nepozorovatelně redukovány pouhým otěrem. Rekl jsem, že má dvě chyby.“

Plukovník Smithers se zasmušil. „Tou druhou a hlavní chybou je, že zlato se stalo talismanem proti strachu. Strach, pane Bonde, stahuje zlato z oběhu a hromadí je jako zbraň proti zlým dnům. V historických dobách, kdy zlým dnem může být každý zítřek, je značná část vydolovaného zlata zakopávána zase zpátky do země.“

Bond se usmál výmluvnosti plukovníka Smithers. Tenhle muž žil zlatem, myslel na ně a snil o něm. Byl to zajímavý námět. Mohl mu zrovna tak propadnout. Když šel Bond kdysi po bandě pašeráků drahokamů, musel se nejdřív seznámit s onou fascinací, mýtem kamenů. „Co bych měl ještě vědět, než přejdeme k samotnému problému?“ zeptal se. „Vás to neunavuje? Tak tedy, vyslovil jste domněnku, že současná produkce zlata je tak rozsáhlá, že stačí krýt potřeby různých spotřebitelů. Bohužel tomu tak není. Ve skutečnosti se zlaté zásoby zvolna vyčerpávají. Možná si myslíte, že světu zbývají ještě rozsáhlé těžební plochy. Jenže to je omyl. Obecně řečeno, zbývá už jen mořské dno a moře samotné. Lidé v honbě za zlatem rozhrabávali zemský povrch tisíce let. Velké zlaté poklady byly v Egyptě a Mykénách, obrovský poklad měli Montezuma a Inkové. Krézus a Midas exploatovali zlaté zásoby Středního východu. V Evropě se kopalo v údolích Rýna a Pádu, v Malaze i na pláních Granady. Byl vyždíman Kypr i Balkán. Indie propadla horečce. Ze země vylézali mravenci, kteří vynášeli zlatá zrnka na pole Indů. Římané překopali Wales a Devon a Cornwall. Ve středověku se těžilo v Mexiku a Peru. Následovalo objevení zlatého pobřeží, později zvaného Země negrů, a pak už vstoupila na scénu Amerika. Známé zlaté horečky v Yukonu a Eldoradu byly provázeny četnými vítěznými výkřiky moderního Zlatého věku. Mezitím se začalo těžit v Austrálii, Bandigu a Ballaratu a v polovině devatenáctého století se díky nalezištím na Leně a na Urale stalo Rusko největším světovým producentem zlata. Pak přišel druhý Zlatý věk – objev Witwatersrandu. Těžilo se už pomocí kyanidu, namísto oddělování zlata od kamene rtutí. Dnes prožíváme třetí Zlatý věk s otevřením nalezišť v Jižní Africe.“ Plukovník Smithers rozhodil rukama. „Zlato se teď dobývá ze země a množství vytěžené v Klondyku, Homestaku a Eldoradu reprezentuje sotva dvou až tříletou produkci jihoafrických dolů. Jen tak pro zajímavost – od roku 1500 do roku 1900 bylo podle dobových záznamů, pokud byly vedeny, vytěženo na celém světě osmáct tisíc tun zlata. Od počátku století k dnešku to bylo už jedenačtyřicet tisíc tun. Při tomto tempu, pane Bonde,“ plukovník Smithers se vážně naklonil ke svému hostu, „a nikde mě prosím necitujte, ale nebyl bych překvapen, kdybychom během padesáti let vyčerpali veškeré světové zásoby zlata.“

Bondovi zahlcenému vodopádem informací z historie zlata nedělalo potíže vypadat stejně vážně jako plukovník Smithers. „Skutečně okouzující příběh,“ řekl. „Třeba to není tak špatné, jak si myslíte. Z mořského dna už těží naftu. Snad najdou i způsob, jak odtud dostat zlato. A teď mi povězte o tom pašování.“

Vtom zazvonil telefon. Plukovník netrpělivě sáhl po sluchátku. „U telefonu Smithers.“ Naslouchal a jeho obličej prozrazoval vzrůstající hněv. „Program na léto jsem vám určitě posílal, slečno Philbyová. Příští sobotu hrajeme proti Partiovým obchodům.“ Znovu poslouchal. „Pakliže paní Flakeová nechce nastoupit v brance, vypadne bohužel z nominace. Je to jediný post, který pro ni máme. Každý nemůže hrát středního útočníka. Jsem přesvědčen, že jí to půjde skvěle – má na to správnou postavu a podobně. Děkuji vám, slečno Philbyová.“

Plukovník Smithers vyndal kapesník a otřel si čelo. „Promiňte mi to intermezzo, prosím. Sport a veřejně prospěšná činnost se stávají v Bance téměř fetišem. Mně svěřili ženský tým pozemního hokeje. Jako by nestačilo, že mám na krku výroční sportovní slavnosti. Avšak jak říkáte – plukovník Smithers odehnal gestem své malicherné starosti – „je na čase pohovořit si o tom pašování. I kdybychom brali pouze Anglii a šterlinkovou oblast, jedná se o velmi rozsáhlý obchod. V Bance zaměstnáváme tři tisíce lidí, pane Bonde, nejméně tisíc pracuje v oddělení devizové kontroly. A z nich nejméně pět set, počítejte v tom i mou malou organizaci, se zabývá kontrolou nezákonných přesunů valuty a pokusů o pašování nebo obcházení předpisů o devizové kontrole.“

„To je hodně.“ Bond to srovnával se Secret Service, která měla celkem dva tisíce zaměstnanců. „Můžete mi uvést nějaký příklad pašování? Zlata, myslím. Nerozumím těm dolarovým machinacím.“

„Dobrá.“ Plukovník Smithers nyní mluvil měkkým, unaveným hlasem přepracovaného muže ve státních službách. Byl to hlas odborníka, který na svém zvláštním poli prosazuje právo. Prozrazoval, že mnohé na tomto poli je mu známo a ten zbytek dokáže dobře odhadnout. Bond ten hlas znal, byl to hlas prvotřídního úředníka ve službách státu. Přestože plukovník Smithers byl velmi prozaický, Bond v něm začínal nacházet zálibu. „Dobrá. Řekněme, že máte v kapse zlatý prut o rozměru dvou krabiček cigaret Players. Váží pět a čtvrt libry. V tomto okamžiku nezáleží, kde jste jej vzal – ukradl, zdědil či jinak nabyt. Řekněme, že je to čtyřicetiletý, tedy zcela ryzí zlato. Zákon stanoví, že máte povinnost prodat je Anglické bance za úřední cenu dvanácti liber za unci. Dostal byste tedy asi tisíc liber. Ale řekněme, že jste chamtivý. Máte přítele v Indii nebo jste zadobře s pilotem nebo stewardem na lince létající na Dálný východ. Stačí vám rozřezat prut na tenké lístky nebo destičky – brzy najdete někoho, kdo vám to udělá – zašit destičky do bavlněného opasku a zaplatit příteli za přepravu. Můžete jít až do sta liber. Za váš pětilibrový prut dostanete tisíc sedm set liber a rázem jste bohatší než předtím. Všimněte si,“ plukovník Smithers zamyšleně mávl dýmkou, „že to je pouze sedmdesátiprocentní zisk. Bezprostředně po válce jste mohl vydělat tři sta procent. Kdybyste každý rok provedl jenom šest takových operací, můžete jít okamžitě na odpočinek.“

„Proč se za ně v Indii tolik platí?“ Tohle Bonda příliš nezajímalo, ale myslel si, že by se na to M. mohl zeptat.

„To je dlouhá historie. Stručně řečeno, Indie má větší nedostatek zlata než kterákoliv jiná země díky tradičnímu šperkařství.“

„Jaký je rozsah tohoto pašování?“

„Obrovský. V roce 1955 indická výzvědná služba a celní úřady zachytily čtyřicet tři tisíce uncí. Pochybuji, že to bylo aspoň procento nezákonné přepravy. Zlato přichází do Indie ze všech světových stran. Nejnovější trik je dopravovat zlato letecky z Makaa a shodit je padákem na smluvném místě – tunu najednou – jako jsme shazovali za války pomoc osvobozenecům hnutí.“

„Aha. A mohl bych na svém zlatu vydělat ještě někde jinde?“

„Nepatrně byste na něm vydělal ve většině zemí, například ve Švýcarsku, ale to by vám nestálo za to. Zaslíbenou zemí je v tomto směru Indie.“

„A teď, jaký je váš konkrétní problém?“ Opřel se a zapálil si cigaretu. Velice se těšil, až uslyší o panu Auricu Goldfingerovi.

Pohled plukovníka Smithersa byl tvrdý a zároveň lišácký. Řekl: „Existuje muž, který přijel do Anglie v roce 1937. Jmenuje se Auric Goldfinger. Tenkrát mu bylo teprve dvacet let, ale zřejmě to byl bystrý hoch. Pocházel z Rigy a vycítil, že Rusové brzy jeho vlast pohltní. Byl klenotník a zlatník, jako jeho otec a dědeček, který rafinoval zlato pro firmu Fabergé. Měl trochu peněz a pravděpodobně jeden z těch pásů zlata, o kterých jsem vám vyprávěl. Nejspíše jej ukradl otcí. Krátce poté, co dostal státní občanství – byl neškodný a hospodářsky užitečný, takže s tím neměl potíže – začal vykupovat malé zastavárny po celé zemi. Dosadil do nich své lidi, dobře jim zaplatil a jméno provozoven změnil na „Goldfinger“. Potom změnil i náplň činnosti: jeho obchody prodávaly lacinou bižuterii a vykupovaly zlato pod heslem: „Nejvyšší ceny za staré zlato, nic pro nás není ani příliš velké ani příliš malé!“ a vymyslel vlastní slogan: „Kupte si snubní prsten za babiččín přívěsek.“

Goldfinger byl úspěšný. Vždycky si vybral vhodnou polohu, právě mezi ulicemi bohatců a ulicemi nižší střední vrstvy. Nikdy se nedotkl kradeného zboží a u policie měl všude dobré jméno. Bydlel v Londýně a jednou měsíčně objížděl své obchody a shromažďoval staré zlato. Na klenotnictví neměl zájem. Svým vedoucím ponechával volnost, aby řídili prodejny podle svého.“ Plukovník. Smithers se zadíval na Bonda pátravě. „Třeba si myslíte, že tyhle přívěsky, zlaté křížky a podobné šperky jsou maličkosti. Máte pravdu, jsou to maličkosti, ale když máte dvacet malých obchodů, z nichž každý vykupuje týdně půl tuctu kusů, pak už to přestává být maličkost. Když vypukla válka, Goldfinger jako všichni klenotníci musel přihlásit své zásoby zlata. Vyhledal jsem hlášení ve starých záznamech. Přihlásil dohromady přesně jeden a půl kilogramu zlata! To je právě provozní zásoba pro klenotnictví s dvaceti provozovnami. Zásoba mu byla samozřejmě ponechána. Goldfinger sám se ukryl po dobu války v továrně na obráběcí stroje ve Walesu, přiměřeně daleko od fronty, ale udržoval v provozu co nejvíce svých prodejen. Musel dostat hodně zlata od vojáků, kteří obvykle s sebou berou pro strýčka příhodu zlatý desetidolar nebo mexický padesátidolar.

Když válka skončila, Goldfinger se přestěhoval. Koupil si okázalou usedlost v Reculveru u ústí Temže. Pořídil si dobře vybavenou rybářskou loď a starý rolls-royce, pancéřovaný Silver Ghost vyrobený pro nějakého jihoamerického prezidenta, který se vozu ani nedožil. Založil továrničku nazvanou „Thanet Alloy Research“ přímo u svého domu; zaměstnává v ní německého metalurga a několik korejských dělníků, které posbíral v liverpoolských docích. Ti lidé neznají ani slovo ze žádné západní řeči, takže mu nejsou nebezpeční. Za posledních deset let o něm víme jen to, že jednou ročně pluje na své lodi do Indie a několikrát ročně jede autem do Švýcarska. Nedaleko Ženevy založil pobočku své slévárny kovů. Své obchody udržuje v provozu. Zlato však už z nich nesbírá; to za něj obstarává jeden z jeho Korejců, kterého naučil řídit auto. Goldfinger třeba není příliš počestný člověk, ale chová se přiměřeně, s policií je zadobře a nikdo dosud jeho malým obchůdkům nevěnoval pozornost.“

Plukovník Smithers se zarazil uprostřed vyprávění a zadíval se na Bonda s omluvou v tváři. „Nenudím vás? Chci vám vykreslit obraz pokojného, pečlivého, zákonů dbalého občana s rysy podnikavosti a oddanosti, jaké všichni obdivujeme. Ani jsme o něm neslyšeli, dokud ho nepotkala menší nehoda. V roce 1954 jeho loď na zpáteční plavbě z Indie najela na mělčinu a Goldfinger prodal vrak za babku Doverskému podniku pro námořní záchranu. Když firma začala loď rozebírat a dostala se do skladiště v podpalubí, zjistila, že trámy nesou stopy jakéhosi hnědého prášku, který nebylo možno určit. Poslali vzorek místnímu chemikovi. Ke svému překvapení se dozvěděli, že to je zlato. Nechci vás unavovat chemickými vzorci, ale jistě víte, že zlato lze rozpustit ve směsi kyselin solné a dusičné, přičemž redukční činidlo – kyslíčník siřičitý nebo kyselina šťavelová – způsobí, že se kov srazí na hnědý prášek. Z něho můžete vyrobit žluté ingoty, když jej roztavíte při teplotě asi jednoho tisíce stupňů Celsia. Musíte přitom dávat pozor na plynný chlór, ale jinak je to jednoduché.

Obvyklý všetečka u doverské firmy to pošeptal jednomu ze zaměstnanců doverské celnice, a tak přes policii a CID se zpráva dostala až ke mně, a s ní kopie celních odbavovacích dokladů pro každou Goldfingerovu cestu do Indie. Na všech byl náklad deklarován jako minerální prášek pro výrobu nerostného hnojiva – všechno dokonale pravděpodobné, poněvadž tato moderní hnojiva skutečně vykazují stopy různých nerostů. Je to naprosto průhledné. Goldfinger rafinoval staré zlato, měnil je v hnědý prášek a vyvážel do Indie jako surovinu pro výrobu hnojiv. Ale mohli jsme mu to přišít? Nemohli.

Podíval jsem se na jeho bankovní saldo a daňová přiznání. Dvacet tisíc liber u Barclaysu v Ramsgate. Daň z příjmu a daňovou přírůžku platí každý rok včas. Čísla ukazují na přirozený rozvoj dobře vedeného klenotnictví.

Poslali jsme několik lidí ze Zlaté brigády do jeho továrny v Reculveru. „Promiňte, pane, běžná inspekce pro sekci drobného strojírenství ministerstva práce. Máme zjistit, jestli jsou dodržována zákonná ustanovení o ochraně bezpečnosti a zdraví při práci.“ – „Jen pojďte dál,“ pozval je Goldfinger. Mohl dostat echo od svého bankovního ředitele nebo od někoho jiného, ale jeho továrna opravdu prováděla výzkum laciných slitin pro potřebu klenotníků a zkoušela neobvyklé kovy jako hliník s cínem místo obvyklé mědi, niklu a palladia, jichž se používá ve zlatých slitinách.

Byly tu ovšem tu a tam stopy zlata, ale konečně Goldfinger byl malý klenotník a majitel tavrny a tohle všechno bylo zcela veřejné. Zlatá brigáda se vrátila bez úspěchu a naše právní oddělení došlo k závěru, že hnědý prášek na trámech lodi nestačí k zahájení řízení bez dalších důkazů, leda že bych“ – a tu plukovník Smithers zahrozil troubelí dýmky – „že bych nechal spis otevřený a začal pátrat po bankách po celém světě.“ Plukovník Smithers se odmlčel. Pootevřeným oknem sem z ulice pronikal hluk ze City. Bond se kradmo podíval na hodinky. Pět hodin. Plukovník vstal. Opřel se dlaněmi o desku stolu a naklonil se vpřed. „Trvalo mi pět let, pane Bonde, celých pět let mi trvalo, než jsem zjistil, že Goldfinger je – pokud jde o hotovost – nejbohatší člověk v Anglii. V Curychu, Nassau, Panamě a v New Yorku má zlaté pruty v ceně dvaceti miliónů liber. A ty pruty nemají značku mincovny, ani úřední značku jakéhokoli původu. Jsou to pruty, které si odlil Goldfinger sám. Zaletěl jsem si do Kanady a podíval se na pruty v ceně asi pěti miliónů liber, které má v trezorech Kanadské královské banky. Je to podivné, ale jako každý umělec, ani on si nemohl odepřít potěšení signovat své dílo. Je k tomu třeba mikroskopu, ale na každém Goldfingerově zlatém prutu někde najdete nepatrné písmeno Z, vyražené do kovu. A toto zlato, nebo aspoň jeho větší část, patří Anglii. Anglická banka nemůže v té věci nic podniknout, a proto jsme požádali vás, pane Bonde, abyste přivedl Goldfingera k odpovědnosti a získal zlato zpátky. Víte o měnové krizi a vysoké diskontní sazbě? Anglie to zlato velmi naléhavě potřebuje, a čím dříve je bude mít, tím lépe.“

7. Úvahy za volantem

Bond šel za plukovníkem Smithersem k výtahu. Když čekali, až přijede, Bond vyhlédl ven vysokým oknem na konci chodby. Díval se do hloubi zadního dvora Banky. Udržované čokoládově hnědé nákladní auto bez označení firmy projelo trojitými ocelovými dveřmi. Vyložili z něj hranaté lepenkové krabice, které přes krátký dopravní pás zakrátko zmizely v útrokách Banky.

Plukovník Smithers přistoupil k Bondovi: „Pětilibrovky,“ poznamenal. „Právě přišly z naší tiskárny v Loughtonu.“ Výtah přijel a oba muži nastoupili. „Ty nové na mě nedělají nejlepší dojem,“ řekl Bond. „Vypadají jako peníze kterékoliv cizí země. Ty staré byly nejkrásnější bankovky na světě.“

Prošli vstupní halou, teď už spoře osvětlenou a liduprázdnou. „Vlastně s vámi souhlasím,“ řekl plukovník Smithers. „Potíž byla v tom, že německé padělky, které za války produkovala Reichsbank, byly příliš dobré. Když Rusové dobyli Berlín, s ostatní válečnou kořistí se jim dostaly do ruky i štočky. Žádali jsme o ně Narodnyj Bank, ale odmítli nám je vydat. Dohodli jsme se s ministerstvem financí, že je to příliš nebezpečné. Kdyby k tomu Rusové byli donuceni, mohli kdykoliv zahájit frontální útok na naši měnu. Museli jsme ty staré pětilibrovky stáhnout. Na ty nové se hůř dívá, ale taky se hůř padělají.“

Noční vrátný je vypustil na venkovní schody. Threadneedle Street byla téměř prázdná. Začala dlouhá noc v City. Bond se rozloučil s plukovníkem Smithersem a kráčel ke stanici metra. O Bance nikdy příliš nepřemýšlel, ale teď, když se s ní seznámil blíže, musel uznat, že Stará dáma z Threadneedle Street má ještě zuby.

Bond se ohlédl u M. v šest hodin. Tvář M. už nebyla růžová a lesklá. Dlouhý den na ní zanechal své stopy. Když Bond vstoupil a usedl proti němu, uvědomil si, jak se M. snaží vyrovnat s novým problémem, který na něj tento den uvalil M. se napřiml a sáhl po dýmce. „Tak co?“

Bond už dobře znal tohle předstíraně bojovné štekání. Vyložil podstatu případu za méně než pět minut.

Když skončil, M. řekl zamyšleně: „Zdá se, že se do toho musíme dát. Nerozumím ani za mák libře, bankovnímu diskontu a ostatním věcem, které kdekdo bere tak strašně vážně. Můj osobní dojem je, že síla libry záleží více na tom, jak pilně pracujeme, než na tom, kolik máme zlata. Ale to je asi pro politiky příliš snadná odpověď – nebo příliš nesnadná. Máte nějakou představu, jak přimět Goldfingera k řeči? Jak se k němu přiblížit, nabídnout mu, že pro něj uděláte nějakou špinavou práci nebo něco takového?“

Bond se zamyslel. „Kdybych se pokoušel vetřít se k němu, požádat ho o zaměstnání nebo tak, nevedlo by to k ničemu. Zdá se mi, že to je člověk, který respektuje jenom lidi houževnatější nebo bystřejší, než je sám. Už jsem mu dal lekci a jediný vzkaz, který jsem od něho dostal, byla výzva k partii golfu. Snad bude lepší začít z tohoto konce.“

„Příjemný způsob, jak jeden z mých špičkových lidí tráví čas.“ M. mluvil sarkasticky, ale jeho sarkasmus byl unavený a rezignovaný. „Tak dobře, dejte se do toho. Ale jestli je váš odhad správný, měl byste se snažit porazit ho. Jakou máte připravenou historku?“

Bond pokrčil rameny. „Ještě jsem o tom nepřemýšlel, pane. Nejspíš se budu rozhodovat, jestli neopustím Universal Export. Nemá žádnou budoucnost. Udělám si dovolenou a budu se po něčem poohlížet. Přemýšlím o přestěhování do Kanady. Tady už toho mám dost. Nebo něco podobného. Ale nejspíš budu postupovat podle toho, jak mi půjde karta. Myslím, že s ním nebude snadná práce.“

„Dobrá. Podávejte mi pravdy. A nemyslete si, že o to nemám zájem.“ Hlas M. se změnil zároveň s jeho výrazem. V jeho očích bylo teď naléhání a příkaz. „Teď vám dám informaci, kterou jste nedostal od Banky. Já totiž náhodou také vím, jak vypadají Goldfingerovy zlaté pruty. Popravdě jsem jeden měl dnes v ruce – vyrytá litera Z a to ostatní. Dostali jsme ho minulý týden ještě s dalšími pruty, když se nám v souvislosti s „požárem“ kanceláře ruského rezidenta v Tangeru podařil úspěšný zátah. Musíte si všimnout znamení. V každém případě je tohle dvacátý z těch podivných zlatých prutů, které jsme objevili od války.“

Bond mu skočil do řeči: „Ale zlatý prut z Tangeru pocházel přece ze sejfů organizace SMERSH!“

„Správně! To jsem si ověřil. I všech ostatních devatenáct prutů bylo zabaveno pracovníkům organizace SMERSH.“ M. se odmlčel. Pak řekl mírným hlasem: „Víte, 007, nepřekvapilo by mě, kdybych se dověděl, že Goldfinger je zahraničním bankéřem, vlastně pokladníkem organizace SMERSH.“

Bond projel automobilem DB III poslední míli rovné silnice a pak přeřadil na trojku a na dvojku na krátkém stoupání před nevyhnutelným zpomalením v dopravní zácpě města Rochesteru. Krocený motor mírně protestoval bubláním dvojitého výfuku. Bond znovu přeřadil na trojku, projel křižovatku na úpatí kopce na oranžovou a rezignovaně se připojil na konec řady vozů. Čekala ho čtvrt hodinová pomalá jízda – pokud bude mít štěstí – Rochesterem a Chathamem.

Bond přeřadil na dvojku a sundal nohu z plynu. Sáhl na vedlejší sedadlo a podal si modrošedou kovovou pikslu s cigaretami Morland. Jednu cigaretu vytáhl a připálil si zapalovačem z palubní desky.

Do Sandwiche dal přednost dálnici A2 před A20, neboť chtěl obhlédnout Goldfingerovo sídlo v Reculveru na melancholickém a opuštěném přímém úseku Temže, kde si Goldfinger vybral místo k bydlení. Pak přejede Isle of Thanet do Ramsgate, zastaví se v Channel Packet na snídani, a pak už dojede do Sandwiche.

Auto pocházelo z vozového parku Secret Service. Původně Bondovi nabídli Aston Martin nebo Jaguar 3.4, ale vybral si DB III. Každý z těch vozů by odpovídal nové Bondově úloze – bohatého a poněkud dobrodružného mladíka, který nerad ztrácí čas. DB III však měl tu výhodu, že na něj byl vystaven triptyk. Kromě toho měl nenápadnou, namodralé šedou barvu a určité zvláštní příslušenství, které by se třeba mohlo někdy hodit, jako například přepínače, pomocí nichž mohl Bond měnit druh a barvu předních a zadních světel, jestliže sledoval nebo byl sledován v noci, zpevněné ocelové nárazníky na přední i zadní straně vozu pro případ, že by byl nucen narazit, kolt ráže 45 s dlouhou hlavní ve skrytí pod řidičským sedadlem, rozhlasový přijímač na vlnu vysílačky zvané Homér a spoustu skrytí, jež by zmýlily většinu celníků.

Bond náhle prudce zrychlil a zařadil se do mezery, kterou otevřel líný rodinný vůz. Za volantem seděl muž s oním nezaměnitelným znamením špatného řidiče – čepicí nasazenou přesně na střed hlavy. Vztekale troubil. Bond mu z okénka ukázal zaťatou pěst. Troubení ustalo.

Ale co s teorií, kterou vyslovil M.? Zněla rozumně. Rusové byli známi tím, že špatně platí své agenty. Jejich střediska měla neustále hluboko do kapsy a agenti si neustále stěžovali do Moskvy, že si nemohou dopřát vydatné jídlo.

SMERSH zřejmě nedokázala vyrazit valuty z ministerstva vnitra. Nebo ministerstvo vnitra nedokázalo přitlačit ministerstvo financí. Situace byla prostě stále stejná – nekonečné finanční potíže, které ústily v promarněné šance, nesplněné sliby a nadměrné používání nebezpečného rádiového spojení. Bylo by pro ně užitečné, kdyby měli mimo otčinu nějaký chytrý finančník, který by nejen rozděloval peníze do jednotlivých středisek, ale zajistil takový zisk, aby střediska SMERSH v zahraničí mohla pracovat bez dotací z Moskvy. A nejen to. Goldfinger přece značně poškozoval měnu nepřátelského státu. To všechno bylo pro SMERSH typické – brilantní plán, bezchybně prováděný nezaplaceným jedincem. Při předjíždění pultů vozů v chathamském kopci Bonda napadlo, že tohle by částečně vysvětlovalo Goldfingerovu neukojitelnou chamtivost po penězích. Oddanost věci, organizaci SMERSH a snad i vidina Leninova řádu byly těmi ostruhami, které poháněly k získání odměny až deseti či dvaceti tisíc dolarů, když člověku přála štěstěna. Odměna nebyla nikdy dost velká, když šlo o Rudou revoluci, již SMERSH podporovala za pomoci disciplíny vyvolané strachem. Goldfinger nevydělával peníze pro sebe, vydělával je pro dobytí světa! To nepatrné riziko, že bude odhalen, jako byl odhalen Bondem, pro něj nic neznamenovalo. Proč? Jak by mu Anglická banka mohla uškodit, i kdyby odhalila každou z jeho předchozích organizací? Dvěma roky vězení? Nebo třemi?

Na předměstí Gillingham už nebyl dopravní ruch tak čilý. Bond se znovu rozjel, ale zvolna, neuspěchaně. Soustředoval se na své myšlenky, zatímco ruce a nohy automaticky vedly vůz.

To znamená, že to byla organizace SMERSH, která v sedmatřicátém roce vyslala Goldfingera s pásem zlata kolem jeho mladých beder. Osvědčil zvláštní schopnost, smysl pro hromadění peněz, už při výcviku ve špionážní škole v Leningradě. Dověděl se, že bude válka, že se musí etablovat a začít pomalu hromadit jmění. Nesmí se zaplést do žádné špinavé aféry, nikdy se nesmí setkat s agentem, nesmí přijímat ani posílat vzkazy. Byla dohodnuta běžná metoda. „Ojetý vauxhall 1939. První nabídce za 1000 liber“. „Bezvadný rover. 2000 liber“. „Bentley za 5000 liber“. Vždycky takový inzerát, který neupoutá pozornost a na který nelze očekávat odezvu. Ceny musí být vysoké, popis nepřiměřený. Třeba v rubrice Times „Pohřešuji se“. A Goldfinger samozřejmě uposlechne výzvy a uloží zlaté pruty v ceně dvou nebo pěti tisíc liber v jedné z mnoha mrtvých schránek, jež byly připraveny, ještě než odjel z Moskvy. Vhodný most, dutý strom, dutina ve skále nad řekou někde v Anglii poslouží tomuto účelu. A Goldfinger už nikdy za žádnou cenu nepoužije mrtvou schránku podruhé. Bylo starostí centrály, aby agent našel cestu ke skrytému pokladu. Později, po válce, když se Goldfinger vzmohl, nebylo už třeba mrtvých schránek pod mosty a ve stromech. Nyní dostával čísla bankovních sejfů a přihrádek v nádražních šatnách. Stále však platila zásada, že nesmí navštívit totéž místo dvakrát a vydávat se nebezpečí. Snad dostává pokyny jen jednou ročně při náhodném setkání v parku nebo v dopise, který mu kdosi vsune ve vlaku do kapsy. Ale vždycky to budou zlaté pruty, anonymní zlaté pruty, jež se nedají identifikovat, kdyby byly zachyceny – až na nepatrnou literu Z, kterou ve své ješitnosti vyškřábal na pruty své výroby a kterou ten těžkopádný stopař z Anglické banky náhodou objevil.

Bond už projížděl mezi nekonečnými zahradami favershamských ovocnářů. Slunce prorazilo londýnský smog. V dálce po levé straně viděl lesknoucí se hladinu Temže. Na řece panoval ruch. Proplouvaly tu blyštivé tankery, podsadité kupecké lodi, starobylé holandské čluny. Sjel z Canterbury Road na nesrovnatelně rušnější silnici, která vedla mezi lacinými bungalovy prázdninových letovisek – Whitstabl, Herne Bay, Birchingtonu, Margate. Stále se loudal osmdesátkou, jen lehce svíral volant a naslouchal uvolněnému předení motoru. Při tom si skládal myšlenky, stejně jako před dvěma dny na Identicastu skládal Goldfingerovu podobu.

Goldfinger cpe ročně jeden nebo dva milióny liber do nenasytného chřtánu organizace SMERSH – uvažoval Bond – a přitom hromadí rezervy, než zazní v Kremlu fanfáry a veškeré zlaté zdroje budou mobilizovány. A nikdo mimo Moskvy nesleduje tento vývoj, nikdo nepodezírá klenotníka a kovoliče Goldfingera, váženého člena klubu Royal St. Marks v Sandwichi, jednoho z největších spiklenců všech dob, že financuje vraždy stovek, možná tisíců obětí SMERSH, Směť

špiónam, smrt špiónům – vražedného aparátu Nejvyššího sovětu. A jenom M. měl podezření, a jen Bond věděl. Řetězec nahodilostí, začínající poruchou letadla na druhém konci světa, ho teď postavil proti tomuto muži. Ponuře se usmál. Jak často se to v jeho práci opakovalo: malé semínko náhody se rozrostlo v mohutný dub, jehož větve zakrýly oblohu. A nyní se dub znovu hotovil růst a mohutnět. Čím měl být podnícen jeho růst? Brašnou plnou golfových holí? Přelakovaný blankytně modrý ford popular s velkými žlutými ploutvemi uháněl prostředkem silnice. Bond mechanicky stiskl několikrát tlačítko klaksonu tak, aby vydal řadu krátkých, zdvořilých zahouknutí. Ale řidič fordu nereagoval. Tvrdší se hrbil nad volantem a jel stále středem silnice. Bond prudce zatroubil v očekávání, že vůz uhe stranou, a pak musel dupnout na brzdy, když ford neuhnul. Zatracený chlap! Samozřejmě! Obvyklá strnulá postava, ruce položené vysoko na volantu a nezbytný klobouk, tentokrát mimořádně ohyzdny černý tvrdák, nasazený rovně na velké hlavě. Podřádl a pohrdavě předjel forda z druhé strany. Pitomec! Zbývalo mu ještě pět mil jízdy lákavým světem Herne Bay. Po pravici mu s vytím přistávaly tři proudové letouny Super Sabre. Zmizely za horizontem, jako by se ponořily do země. Bond napůl vnímal řev tryskových motorů, jak stíhačky přistávaly a rolovaly k hangárům. Přijížděl ke křižovatce. Doleva byl ukazatel na Reculver. Pod ním byla značka upozorňující na starobylý reculverský kostel. Zpomalil, ale nezastavil. Žádné okounění. Jel pomalu dál s otevřenýma očima. Na řece bylo příliš rušno, rybář tu mohl nejvýš na chvíli zakotvit nebo vytáhnout loď na břeh. Goldfinger zřejmě užíval Ramsgate. Malé a tiché přístaviště. Celníci a policisté se nejspíš zajímali jen o koňak pašovaný z Francie. Mezi silnicí a břehem byl shluk stromů, jejichž korunami probleskovaly střechy, nad kterými čněl komín středně velké továrny. Bylo vidět tenký proužek světlého kouře nebo páry. To by mohlo být ono. Dlouhou příjezdovou cestu uzavírala vrata. Diskrétně autoritativní nápis prozrazoval, že jde o firmu Thanetovo kovoliectví. Pod ním bylo slušné upozornění, že vstup je dovolen pouze obchodním partnerům. Bond jel pomalu dál. Tady už nebylo nic k vidění. Na nejbližší křižovatce zabočil doprava přes manstonskou planinu k Ramsgate.

Bylo dvanáct. Bond si najal dvoulůžkový pokoj s koupelnou v nejvyšším patře hotelu, vybalil kufr a sešel do bufetu, kde si dal vodku a dvě porce znamenitých šunkových chlebičků s pořádnou dávkou hořčice. Pak zase vstoupil do auta a pomalu zamířil ke klubu Royal St. Marks v Sandwichi.

Prošel s holemi klubovnou profesionálů a vstoupil do dílny. Alfrédi Blacking zrovna nově izoloval rukojeť hole.

„Bud' zdrav, Alfréde!“

Profesionál rychle vzhlédl. Na jeho opálené, větrem ošlehané tváři se rozložil široký úsměv. „Ale ne – že je to pan James!“ Potřásl si rukama. „Sto let jsem vás neviděl. Co vás sem přivedlo, pane? Někdo mi tuhle říkal, že jste v diplomatických službách, pořád někde ve světě. Spíš bych se smrti nadál než vašeho příchodu. Pořád ještě máte ten nízký švih?“ Alfréd Blacking spojil ruce a markýroval nízký a plochý rozmach.

„Obávám se, že ano, Alfréde. Nemám čas, abych se toho zbavil. Jak se daří paní Blackingové a Cecilovi?“

„Nemohu si stěžovat, pane. Cecil byl na loňském přeboru v Kentu druhý. Letos by mohl vyhrát, kdyby se Častěji dostal z dílny a mohl pořádně trénovat.“

Bond opřel své hole o stěnu. Byl rád, že se tu znovu ocitl. Všechno bylo stejné jako kdysi. Když mu ještě nebylo dvacet, hrával na hřišti St. Marka dvě hry denně. Blacking se ho vždycky snažil vést. „Trochu cviku, pane Jamesi, a bude z vás přeborník. Vážně neľžu. Bude. Co byste chtěl víc? Až na ten nízký švih a občasny bezdůvodný odpal z dohledu máte všechno. Jste na golf povaha. Pár let, možná jen rok, a vezmu vás na amatérské přebory.“ Bondovi však něco říkalo, že si v životě golfu moc neužije, a pokud si bude chtít zahrát, měl by raději zapomenout na učení a využívat toho, co už umí. Ano, už to bude dvacet let, co hrál naposled v St. Marks. Nikdy se sem nevrátil, ani když deset mil odtud v Kingsdownu vyšetřoval jednu krvavou aféru. Když sloužil na ústředí, užil si poměrně dost víkendového golfu na hřištích kolem Londýna – v Huntercombe, Swinley, Sunningdale, Berkshire. Bondův handicap vzrostl na devět. Musel mít takový handicap, když se chtěl pustit do hry s tvrdým chlápky, který hrál o deset bahamských liber a po obědě člověku objednával dvojitou kmínku.

„Najdu tady partnera, Alfréde?“

Profesionál vyhlédl zadním oknem na parkoviště kolem vlnkového stožáru. Potřásl pochybovačně hlavou. „Nevypadá to moc dobře, pane. V této roční době nenajdete uprostřed týdne mnoho hráčů.“

„A co vy?“

„Promiňte, pane, ale jsem zadán. Hraju s členem klubu. Hraju s ním pravidelně, každý den ve dvě odpoledne. Škoda, že Cecil odjel k Princii trénovat na přebor. To je k zlosti!“ (Alfréd nikdy nepoužil silnějšího výrazu.) „Zrovna když přijedete. Jak dlouho se zdržíte?“

„Moc ne. Ale to nevadí. Budu trochu trénovat. S kým budete hrát?“

„S nějakým panem Goldfingerem.“ Alfréd se netvářil příliš nadšeně.

„Aha, Goldfinger. Toho znám. Tuhle jsem se s ním viděl v Americe.“

„Opravdu, pane?“ Alfréd zřejmě mohl těžko pochopit, že někdo vůbec Goldfingera zná. Díval se Bondovi pozorně do obličeje.

„Hraje dobře?“ chtěl vědět Bond.

„Nijak zvlášť. Handicap slabých devět.“

„Musí brát golf strašně vážně, když s vámi hraje každý den.“

„Zdá se.“ Profesionál měl ve tváři výraz, který tak dobře znal. Tento výraz napovídál, že Blacking má o Goldfingerovi nepříznivé mínění, ale je příliš dobrým zaměstnancem klubu, než aby byl ochoten to veřejně vyslovit.

Bond se usmál a řekl: „Vy jste se, Alfréde, za ta léta nezměnil ani o vlas. Chcete zkrátka říci, že s ním nikdo jiný nechce hrát. Pamatujete na Farquarsona? Nejpomalejší hráč v Anglii. Vzpomínám si, jak jste spolu před dvaceti lety hráli. Co je s Goldfingerem?“

Profesionál se zasmál. „Jestli se někdo z nás dvou nezměnil, pane Jamesi, jste to vy. Vždycky jste byl hodně zvědavý.“ Přistoupil k Bondovi blíž a ztlumil hlas. „Někteří členové klubu se domnívají, že pan Goldfinger nehraje čistě... že prostě vylepšuje polohu míčku atakdále.“ Profesionál napřáhl hůl, kterou držel, zaujal správný postoj, podíval se směrem k imaginární jamce a párkrát zkusmo švihl k imaginárnímu míčku. „Musím se na to podívat,“ imitoval Goldfingera. „Je to na mosaz? Co myslíte, nosiči?“ Alfréd Blacking se zasmál. „Když si takhle udusá zem za míčkem, míček je tím pádem o palec výš a pak je to přirozeně na mosaz.“ Tvář Alfréda Blackinga znovu nabyla neutrálního výrazu. „Je to však jen pomluva, pane,“ řekl neosobně. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Je to tichý džentlmen. Vlastní něco v Reculveru. Chodíval sem dost často. V posledních letech však pobývá v Anglii vždycky jen pár týdnů. Zatelefonoval a poptá se, jestli si někdo nechce zahrát, a když tu nikdo není, zadá si Cecila nebo mě. Dnes ráno telefonoval, jestli tu někdo je, protože sem občas zaskočí nějaký cizinec.“ Blacking se na Bonda pátravě zadíval. „Nevím, jestli se vám s ním bude chtít hrát. Ale vypadalo by divně, abyste neměl partnera, když už jste tady. A přitom se s ním znáte. Mohl by si myslet, že si ho chci držet pro sebe, nebo něco podobného. To by nešlo.“

„Nesmysl, Alfréde. A vy si musíte vydělávat na živobytí. Proč bychom si nezahráli ve třech?“

„Na to on nepřistoupí, pane. Říká, že je to příliš pomalá hra. V tom s ním souhlasím. A nebojte se o mou gáži. Mám spoustu práce v dílně a budu rád, když se tam na jedno odpoledne dostanu.“

Alfréd Blacking pohlédl na hodinky. „Bude tu každou chvíli. Mám pro vás nosiče. Pamatujete si na Hawkera?“ Alfréd Blacking se shovívavě usmál. „Ten se vůbec nezměnil. Třeba se změní, až vás tu uvidí.“

„Dobrá, Alfréde,“ řekl Bond. „Rád si to s ním rozdám. Neříkejte mu, že jste mě informoval o jeho očekávaném příchodu. Zůstanu tady u vás, aby se mohl svobodně rozhodnout, s kým chce hrát, aniž by mě to mohlo urazit. Možná, že se mu na mně něco nezamlouvá, co já vím? Dojednáno?“

„Dobře, pane Jamesi. Nechte to na mně. To auto, co přijíždí, je jeho.“ Blacking ukázal k oknu. Necelý kilometr od dílny odbočovalo ze silnice jasně žluté auto a vjíždělo na soukromou příjezdovou cestu. „Komický vynález. Takové vozy jsme tu vidávali, když jsem byl ještě chlapec.“

Bond sledoval, jak starý Silver Ghost majestátně pluje po cestě do klubu. Byl to krásný vůz. Sluneční paprsky se třeptily na stříbrném chladiči a hliníkovém štítu pod ochranným předním sklem. Na střeše těžké limuzíny byla zahrádka na zavazadla – před dvaceti lety tak ošklivá, dnes tak podivně krásná – měděná, stejně jako dva reflektory, které naduté shlížely na silnici, a houkačka, která vypadala jako hroznýš královský s otevřenou tlamou. Až na černou střechu, černé linky na karosérii a černé panely pod okny měl celý vůz jasně žlutou barvu. Bonda napadlo, že jihoamerický prezident mohl tu barvu okopírovat podle pověstné kolony lorda Lonsdala, s níž přijel do Derby a Ascotu.

Ale teď? Za volantem seděl řidič ve světlehnědém plášti a kukle. Na očích měl automobilové brýle s černými ráfky.

Vedle něho seděl statný muž v černém a s tvrdákem pevně a přísně symetricky posazeným na hlavě. Obě postavy se dívaly vpřed s podivnou nehybností, jako by řídily pohřební automobil.

Vůz se přiblížil. Tři páry očí – oči dvou mužů a obrovské zřetelnice vozu – jakoby pronikaly pohledem skrz malé okénko až k Bondovi.

Bond instinktivně ustoupil o pár kroků do temnější dílny. Uvědomil si to a usmál se. Vzal si něčí hůl, sklonil se a zamyšleně trefil suk v dřevěné podlaze.

II. Shoda okolností

8. Vysoká hra

„Dobré odpoledne, Blackingu. Všechno připraveno?“ Hlas byl nenucený a autoritativní. „Venku jsem viděl auto. Je tu snad hráč, který hledá partnera?“

„Nevím jistě, pane. Je to starý člen klubu, který potřebuje opravit hůl. Mám se ho zeptat?“

„Kdo je to? Jak se jmenuje?“

Bond se ponuře usmál a napjatě poslouchal. Chtěl zachytit každou nuanci v Goldfingerově hlasu.

„Nějaký pan Bond.“

Okamžik bylo ticho. „Bond?“ Hlas se nezměnil, ale zazníval v něm zdvořilý zájem. „Nedávno jsem se seznámil s nějakým Bondem. Jaké má křestní jméno?“

„James, pane.“

„Aha.“ Nyní byla odmlka delší. „Ví, že tu jsem?“ Bond přímo cítil, jak Goldfingerova tykadla ohmatávají situaci.

„Je v dílně, pane. Mohl vidět váš automobil, když jste přijížděl.“ Alfréd nikdy v životě neزالhal, pomyslel si Bond.

„To by nemuselo být špatné.“ Goldfingerův hlas trochu roztál. Potřeboval od Blackinga informace. „Jak hraje ten člověk? Jaký má handicap?“

„Jako chlapec býval dobrý, pane. Od té doby jsem ho neviděl hrát.“

„Hm.“

Bond přímo cítil, jak Goldfinger zvažuje situaci, a zdálo se mu, že zabere. Sáh do pouzdra na hole, vytáhl driver a začal drhnout rukojeť kostkou šelaku. Bude dobře, když bude působit dojmem velmi zaměstnaného člověka. Vtom zaskřípalo prkno na podlaze. Bond přičinlivě pokračoval v práci, zády k otevřeným dveřím.

„Myslím, že jsme se už viděli.“ Hlas, který zazníval ode dveří, byl tichý a neutrální.

Bond se rychle ohlédl přes rameno. „Ale, to je překvapení. Jakže?“ – na jeho tváři se rozhostilo svítající poznání, – „vy jste Gold, Goldman – Goldfinger!“ Doufal, že to nepřehnal. „Kde jste se tu vzal?“

„Přece jsem vám říkal, že tu hraju. Pamatujete se?“

Goldfinger na něj upíral pronikavý pohled. Oči měl rozšířené. Jako rentgenové paprsky pronikaly až na pozadí Bondovy

lebky.

„Ne, nepamatuju se.“

„Copak vám slečna Mastertonová nevyřídila můj vzkaz?“

„Ne. Co měla vyřídít?“

„Vzkázal jsem vám, že tu budu a rád bych si s vámi zahrál.“

„Aha. Tak to si jednou zahrajeme,“ souhlasil Bond chladně zdvořilým hlasem.

„Měl jsem hrát s profesionálem. Místo toho budu hrát s vámi. Hned.“ Goldfinger prostě konstatoval fakta.

Bylo zřejmé, že se chytil na udici. Teď musí Bond tvrdě bojovat, aby udici zasekl a dostal kořist na břeh.

„Proč zrovna dnes?“ zdráhal se. „Přišel jsem si objednat hůl a kromě toho jsem vyšel ze cviku. Kdoví, jestli bych tu vůbec našel nosiče holí.“ Bond se snažil být pokud možno nezdvořilý. Měl-li Goldfingera opravdu vyprovokovat, musel vyvolat dojem, že stojí o všechno, jenom ne o partii golfu.

„Také jsem už nějaký čas nehrál,“ navazoval Goldfinger. (Zatracený lhář, pomyslí si Bond.) „Hůl můžete mít za okamžik.“ Goldfinger se obrátil do dílny. „Blackingu, máte pro pana Bonda nosiče holí?“

„Mám, pane.“

„Tak dojednáno.“

Bond mrzutě strčil hůl do pouzdra. „Tak dobře.“ Uvažoval, jak ještě utvrdit Goldfingera v přesvědčení, že o hru nestojí.

Drsně řekl: „Ale upozorňuju vás, že rád hraju o peníze. Nechci běhat za míčem jen pro potěšení.“ Bond měl opravdu radost z toho, v jaké podobě se právě Goldfingerovi předvedl.

Spatřil v Goldfingerových očích záblesk triumfu, který se na zlomek vteřiny rozhořel a pak okamžitě pohasl. Goldfinger řekl lhostejně: „To mi vyhovuje. Jak si přejete. Bez handicapu, ovšem. Říkal jste, že máte devět, ne?“

„Ano.“

Goldfinger řekl opatrně: „Kde jste ho docílil, smím-li se ptát?“

„V Huntercombe.“ Bond ho dosáhl i v Sunningdale, ale Huntercombe byl snadnější. Devět v Huntercombe nemohlo Goldfingera vystrašit.

„Já mám taky devět. Odsud. Je to v záznamech. Takže rovnocenná hra. Souhlasíte?“

Bond pokrčil rameny. „Budete na mě příliš dobrý.“

„O tom pochybuji. V každém případě,“ řekl Goldfinger bez okolků, „vám řeknu, co uděláme. Budeme hrát o tu trochu peněz, o kterou jste mě připravil v Miami. Pamatujete se? Mám rád riziko. Bude jen dobře, když se budu muset snažit. Buď zvýšíte svůj zisk na dvojnásobek, nebo budeme vyrovnání.“

Bond řekl lhostejně: „Trochu moc peněz pro mou kapsu.“ Ale potom, jako by si to rozmyslel a uvědomil si, že by skutečně mohl vyhrát, pokračoval hlasem, v němž se mísila energie se zdráháním: „Můžete ovšem říct, že ty peníze v Miami mi spadly do klína. I tak bych o ně nerad přišel. Ale když na tom trváte – budiž. Snadno nabyl, snadno pozbyl. Dáme si partičku bez handicapu o deset tisíc dolarů.“

Goldfinger se odvrátil. Když znovu promluvil, jeho bezvýrazný hlas zněl náhle příjemně. „Jsme tedy dohodnutí, pane Blackingu. Děkuji vám. Svůj honorář napište na můj účet. Velice mě mrzí, že si nezahrajeme. Dovolte, abych teď zaplatil poplatky za nosiče holí.“

Alfréd Blacking odešel do dílny a přinesl Bondovi sadu holí. Zpřímá se na něj zahleděl. „Pamatujete si, co jsem vám řekl, pane?“ Mrkl na něj jedním okem. „Myslím o tom nízkém švihu. Dávejte si na to pozor – celou hru.“

Bond se na něj znovu usmál. Alfréd je bystrý. Možná neslyšel všechno, a stejně vytušil, že se jedná o závažnou hru.

„Díky, Alfréde. Nezapomenu na to. Tak tedy čtyři míčky Penfold se srdci. A dvanáct holí. To se nezastavím.“

Bond prošel dílnou ke svému vozu. Muž v buňince leštil rollse. Bond cítil úlevu, že ho nepozoruje. Vzal si svou tašku na zip a vrátil se do klubu. Ten chlap měl žlutou hranatou tvář. Byl to jeden z Korejců?

Bond zaplatil za hru správci Hamptonovi a odebral se do šatny. Zavanul k němu známý pach starých bot, ponožek a potu minulého léta. Jak to, že tradice nejznámějších golfových klubů nedovolovala hygieně postoupit nad úroveň viktoriánských soukromých škol? Bond si vyměnil ponožky a obul si vyšlapané golfové boty. Svlékl si kostkované černobílé sako a vzal si obnošenou větrovku. Cigarety? Zapalovač? Měl všechno potřebné.

Bond vyšel pomalu ven a duševně se připravoval na hru. Záměrně vešnal Goldfingera do vysoké sázky, aby si u něho zvýšil reputaci. Dnes se Goldfinger musí upevnit v přesvědčení, že Bond je nemilosrdný, tvrdý dobrodruh, kterého by mohl potřebovat. Bond si pomyslel, že přiměřená částka by byla tak sto bahamských liber. Ale deset tisíc dolarů!

Takovou hru snad golfová historie nepamatuje – s výjimkou mistrovství Spojených států či velkého amatérského kalkatského turnaje – tam šlo však spíše o peníze sponzorů než hráčů. Goldfingerova soukromá účetní evidence musela zaznamenat nepříjemný zlom. To se mu asi nelíbilo. Chtěl dostat své peníze zpátky. Když Bond hovořil o vysoké hře, Goldfinger ucítil příležitost. Tak to bylo. Jedna věc však byla jistá. Bond si z mnoha příčin nemohl dovolit prohrát.

Blacking podal Bondovi míče a podložky.

„Hole má Hawker, pane.“

Bond přešel volným krokem pět set metrů sestříhaného trávníku, který ho dělil od výchozího místa hry. Goldfinger se zatím pocvičoval na rovném trávníku. Jeho nosič byl nablízku a podával mu míče. Goldfinger doklepal novým způsobem – dřevěným putterem mezi nohama. Bonda to povzbudilo. Tomuhle systému nedůvěřoval. Věděl, že by to nebylo dobré, kdyby to zkoušel na sobě. Jeho stará hikorová Calamity Jane měla své dobré i špatné dny, s tím se nedalo nic dělat. Věděl také, že zdejší cvičný trávník se co do rychlosti a struktury nedá srovnávat s greeny na dráze. Bond dostihl svého kulhavého a netečného nosiče holí, který jednou z jeho holí popoháněl po drnu pomyslný míč.

„Dobré odpoledne. Hawkere!“

„Dobré odpoledne, pane.“ Hawker podal Bondovi hůl a hodil na zem tři obehnané míče. „Jak jste se měl celý ten čas, pane? Hrál jste za posledních dvacet let vůbec golf? Ještě byste dokázal trefit míčem střechu startérový boudy?“ Tato

otázka se vztahovala k jednomu dni, kdy Bond při rozvíčování záměrně poslal dva míče do startérova okna. „Uvidíme.“ Bond uchopil hůl a potěžkával ji, odměřuje přitom vzdálenost. Míče na cvičném trávníku měly menší odskok. Bond zaměřil, cvičně švihl, pak zvedl hlavu a napálil míček téměř v pravém úhlu. Zkusil to znovu. Tentokrát odpálil kus drnu a míček popoletěl sotva deset metrů. Bond se otočil k Hawkerovi. Ten se křečovitě usmíval. „To je v pořádku, Hawker. Tyhle úderky byly jen taktické. Teď jeden pro vás.“ Přistoupil k třetímu míčku, udělal pomalý náprah a udeřil. Míč letěl asi třicet metrů do výšky, pak jako by se půvabně zastavil ve vzduchu a více než dvacet metrů klesal k zemi. Dopadl na doškovou střechu startérovy boudy a odrazil se od ní dolů. Bond vrátil nosiči hůl. Hawkerovy oči byly zamyšlené a pobavené. Neříkal nic. Vytáhl driver a podal jej Bondovi. Šli pomalu k první jamce a hovořili o Hawkerově rodině.

Goldfinger se k nim připojil, uvolněný a veselý. Bond pozdravil jeho nosiče holí, vlezlého a upovídaného člověka jménem Foulks, kterého nikdy neměl v lásce. Bond věnoval letmý pohled Goldfingerovým holím. Byla to poměrně nová sada americké značky Ben Hogan s koženými kryty na dřevěné hole. Pytel byl sešitý z černé kůže a podobal se těm, jimž dávají přednost američtí profesionálové. Hole byly jednotlivě nastrkány v lepenkových pouzdrech, aby se lépe vytahovaly. Bylo to snobské, ale velice účelné.

„Hodíme si?“ Goldfinger hodil minci.

„Orel.“

Padla hlava. Goldfinger vyňal hůl a vybalil nový míč. „Dunlop číslo jedna,“ řekl. „Vždycky hraji stejným míčem. Jaký máte vy?“

„Penfold se srdci.“

Goldfinger se zadíval ostře na Bonda. „Hrajeme přesně podle pravidel?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá.“ Goldfinger šel k odpališti a položil na tyčko míč. Nejdříve udělal několik pečlivých, soustředěných tréninkových švihů. Tyhle švihy znal Bond dobře. Skvělé provedení svědčilo o tom, že jejich autor pečlivě pozoroval hru, studoval příslušnou literaturu a utratil pět tisíc liber za nejlepší učitele z řad profesionálů. Tenhle úder nemusel podléhat psychickým tlakům. Bond ho soupeři záviděl.

Goldfinger zaujal postoj a máchnul holí zpět širokým, pomalým obloukem a s očima utkvělými na míči přesně ohnul ruku v zápěstí. Vedl hlavu hole mechanicky a bez viditelné námahy směrem k míči a závěr jeho úderu byl poněkud strojený a učeňácký. Míč ulétl přímou čarou asi sto osmdesát metrů.

Byl to úder sice výborný, ale stereotypní. Bond si byl jist, že Goldfinger dokáže opakovat stejný švih s různými holemi od první jamky až k osmnácté.

Bond se postavil na odpaliště, upravil si nízkou podložku a udeřil míč. Odpálil jej nízkým, tenisovým švihem, při kterém zápěstí hrálo větší roli, než bylo bezpečné. Byla to krásná útočná rána. Míč se dotkl země za Goldfingerovým a ještě poskakoval asi čtyřicet metrů. Skončil však na pokraji zarostlého terénu. Byly to oba dobré úderky. Bond odevzdal hůl Hawkerovi a šel pomalu ve stopách netrpělivějšího Goldfingera. Měl pocit, že to bude nervující a zdoluhavá partie, kterou sehraji za doprovodu skrývancích trylků na nejznamenitějším přímořském hřišti.

Dráha první jamky na Royal St. Marks měří přes čtyři sta metrů; skoro půl kilometru zvlněné trati, která má uprostřed písčité bunkr sloužící jako past pro míče po špatném druhém úderu a kromě toho celý řetěz bunkrů kolem dokola greenu, které slouží jako past pro správně zahrané míče. Goldfinger měl vhodnou pozici, aby se pokusil o tento začátek. Bond sledoval, jak si vzal jinou hůl, provedl dva cvičné švihy a pak udeřil.

Golf hraje mnoho lidí, do kterých byste to neřekli. Jsou mezi nimi slepci, jednoručí, beznozí, a také lidé, kteří se ke hře prapodivně oblékají. Ostatní hráči golfu je nepovažují za podivíny, neboť pro oblečení nejsou v golfu žádná pravidla. Patří to k jeho menším výhodám. Goldfinger se však snažil vypadat při golfu elegantně, což je jediný nevhodný způsob oblečení na golfovém hřišti. Všechno na něm působilo křiklavě – rezavý tvrd oblek i zapínací golfová čepice umístěná symetricky na obrovské hlavě s planoucími vlasy, i dokonale vyleštěné, téměř oranžové boty. Golfové sako bylo příliš dobře strížené a pumpky doširoka nažehlené. Vřesově červené ponožky držely zelené podvazky. Bylo to jako by Goldfinger přišel ke svému krejčímu a poručil mu, aby ho oblékl na golf. Tak, jak se oblékají ve Skotsku. Společenská vybočení nedělala na Bonda žádný dojem a popravdě řečeno si jich málokdy všiml. S Goldfingerem to však bylo jiné. Bonda na něm od prvního setkání dráždilo úplně všechno. Troufalost, s níž se oblékal, byla pouze součástí Goldfingerovy animální odpudivosti, kterou Bond pociťoval od samého počátku.

Goldfinger provedl mechanický švih bez nejmenší chyby. Míč letěl správným směrem, ale nenabral výšku, stočil se vpravo a skončil mimo green na krátkém zarostlém terénu. Takže pětka. Dobře provedený krátký úder ji mohl změnit ve čtyřku, ale musel by být opravdu dobrý.

Bond přešel k svému míči. Ležel ve špatné poloze mimo travnaté pole. Bond si vybral dřevěnou hůl číslo čtyři.

Potřeboval míček silně odpálit přes příčné bunkry, aby mohl po čtvrtém úderu jamku nadvakrát doklepnout. Vzpomněl si na zásadu profesionálů: „Nikdy není příliš brzy začít vyhrávat.“ Nedělal si hlavu, byl rozhodnutý nenechat se vyvést z míry naléháním na rychlý průběh hry.

Sotva však udeřil, poznal, že úder nepostačí. Rozdíl mezi dobrým a špatným golfovým úderem se podobá rozdílu mezi krasavicí a všední ženou: tvoří jej milimetry. V tomto případě hůl zasáhla míč o milimetr níže. Míč letěl vysokým obloukem a dopadl do pískoviště. Nyní si Bond musí vzít vedžku a bojovat o nerozhodnou jamku.

Bond se nikdy dlouho netrápil nad nezdařeným úderem. Pustil to z hlavy a soustředil se na další. Vstoupil do pískoviště, vzal si vedžku a odhadl vzdálenost ke kolíku. Asi dvacet metrů. Míček měl příznivou polohu. Má ho odpálit v širokém postoji nebo podebrat i s pískem? Pro jistotu ho podebere. Sklonit hlavu a nespustit oči z míčku.

Nejsnadnější úder v golfu. Tak, a přímo na jamku. Prání, které mu přelétlo hlavou při náprahu, mu popohnalo ruce. Hůl se zarazila o písek a míček se skutálel. Pokusí se o zakončení dlouhým doklepnutím! Bond nabral příliš mnoho písku.

Dostal se z bunkru, ale míček doletěl sotva na green.

Goldfinger sklonil hlavu ke svému úderu a zdvihl ji, až když byl míček na poloviční cestě k jamce. Zastavil se pár centimetrů od ní. Goldfinger se obrátil k Bondovi zády a odešel k dalšímu odpališti, aniž čekal na Bondovo schválení jamky. Bond zdvihl svůj míček a vzal si od Hawkeru driver.

„Jaký že má handicap, pane?“

„Devět. Takže hrajeme bez handicapu. Měl bych si počínat trochu líp. Na druhý úder jsem si měl vzít dřevěnou dvojku.“

„Času dost, pane,“ řekl povzbudivě Hawker.

Bond však věděl, že nemá času nazbyt. Vždycky je příliš pozdě začít prohrávat.

9. Neříkej hop, dokud nepřeskočíš

Goldfinger už stál na odpališti. Bond přicházel k němu, následován Hawkerem. Zastavil se a sklonil se ke svému driveru. „Myslel jsem, že budu hrát striktně podle pravidel golfu. Nicméně tu jamku vám přiznávám. Vedete o jeden.“ Goldfinger odměřeně přikývl. Rutinovaně provedl svůj obvyklý skvělý a bezpečný úder.

K druhé jamce vede doleva se zatáčející, tři sta padesát metrů dlouhá trať s hlubokými příčnými bunkry. Vál však příznivý větřík. Goldfinger nyní vezme na druhý úder pětku železo. Bond se rozhodl usnadnit si práci. Zasáhl míč tvrdým úderem tak, že letěl přímo k bunkrům. Vánek jej nadnášel, ale potom se míč prudce sklonil k zemi a dopadl do rokle blízko greenu. Čtyřka s nadějí na trojku.

Goldfinger odcházel, aniž úder komentoval. Bond s ním srovnal krok. „Co vaše agorafobie? Nepůsobí na ni tohle prostředí?“

„Ne.“

Goldfinger se odchýlil doprava. Zahleděl se na vzdálený praporek, který byl vidět jen zpola, a promýšlel další úder. Vzal si pětku železo a opatrnicky odpálil. Míček se skulil do husté trávy vlevo od greenu. Bond znal ten úsek. Goldfinger bude rád, když se z toho dostane dvěma údery.

Bond přešel k svému míčku. Vzal si vedžku – hůl s klínovitou hlavou – a s naprostým klidem ostře odpálil. Míček se dokutálel necelý metr za jamku. Goldfinger předvedl technicky dokonalý, ale nepřesný úder, při němž se míček po dopadu jen minimálně odkulí. Bond měl dva údery náskok a necelý metr do jamky. Nečekal, že mu Goldfinger jamku přizná, ale došel k míčku a doklepal. Míček se zastavil téměř na okraji jamky. Goldfinger sešel z greenu. Bond do-klepl. Bylo vyrovnáno.

Třetí jamka byla asi dvousetmetrová a nepřehledná. Jen ztěžší se dá překonat třemi údery. Bond si vzal trojku dřevo a skvěle odpálil. Míček bude na greenu nebo poblíž. Goldfingerův rutinovaný úder byl dobře proveden, ale zřejmě nebyl dostatečně silný, aby míček překonal hrbolatý terén před greenem. Ve skutečnosti skončil na hrbolku. Ležel ve velice nepříjemné poloze – těsně za ním byl trs trávy. Goldfinger se zastavil a zkoumal polohu. Vypadal, že přemýšlí. Vykročil za míček, aby si vzal od nosiče hůl. Jeho levá noha došlápla těsně za míček a ušlápla trs. Teď už si mohl dovolit zahrát putterem. Vzal si ho a doklepl míček směrem k jamce. Zastavil se necelý metr před ní.

Bond ztuhl. Když v golfu narazíte na takového podvodníka, obvykle s ním už nehrajete. V tomto utkání však Bond nemohl přestat. Do budoucna přirozeně neměl v úmyslu hrát s ním znovu. V této chvíli by však nebylo dobré začít hádku o to, kdo co udělal či neudělal. Musí Goldfingera přistihnout při ještě větší špinavosti. Nebo ho porazit. Prostě na něj vyzrát.

Bondův nadcházející sedmimetrový doklep byl poměrně obtížný. Musel ho však zkusit. Potřeboval se soustředit, aby míček doklepl do jamky. Ale jako vždycky v takové situaci byl úder krátký – o dobrý metr. Doklepal pak celý zpocený a vrátil Goldfingerovi jeho míček. Mohl čekat na jeho chybný úder, ale přiznal mu jamku.

Stav byl stále nerozhodný. Čtvrtá jamka byla dlouhá asi čtyři sta metrů. Odpalovalo se přes jeden z nejvyšších a nejhlubších bunkrů ve Spojeném království. Druhým úderem se muselo dostat přes hrbolaté travnaté hrací pole k širokému greenu, který dával spíš šanci k zakončení na tři než na dva údery.

Bondův odpal byl o padesát metrů delší než rána jeho soupeře. Goldfinger se dvěma nádhernými údery dostal do malé rokle před greenem. Bond, rozhodnutý zakončit, si vzal trojku dřevo místo dvojky. Přestřelil green a málem se dostal za hraniční plot. Byl pak hodně rád, když se mu odtud podařilo zakončit na tři.

Pátá jamka se opět musela začít dlouhým odpalem. Následoval Bondův oblíbený druhý úder – přes bunkry údolím a mezi vysokými pískovými dunami ke vzdálenému praporku. Je to rozhodující jamka, pro niž je velice důležitý dobře umístěný první úder. Bond stál na odpališti, umístěném vysoko na písečných pahorcích. Dopřál si trochu oddechu a zahleděl se na vzdálené třpytivé moře a bílé útesy Pegwellského zálivu. Postavil se a zaměřil. Šel do co nejpomalejšího náprahu a soustředil se na prudký švih. Teď! Po jeho pravici se ozvalo tupé cinknutí. Bylo už příliš pozdě úder zadržet. Bond se zoufale soustředil na míček a na dokončení švih. Ozval se zvuk špatně trefeného míčku. Bond prudce zdvihl hlavu. Míč letěl vysokým obloukem. Doletí dost daleko? No tak, dál, dál! Míček dopadl na vrchol zarostlého pahorku a překulil se. Dostane se aspoň k hracímu poli?

Bond se vztekle otočil ke Goldfingerovi a nosičům holí a z očí mu sršely blesky. Goldfinger se právě narovnával, a když se jeho pohled střetl s Bondovým, řekl nevzrušeně: „Promiňte, upadla mi hůl.“

„Vickrát to nedělejte,“ řekl úsečně. Odešel z odpaliště a podal hůl Hawkerovi. Ten soucitně potřásl hlavou. Bond si zapálil cigaretu. Goldfinger provedl vzorný, dvě stě metrů dlouhý odpal.

Když sestupovali se svahu, Goldfinger náhle přerušil mlčení. „Pro kterou firmu pracujete?“

„Universal Export.“

„Kde má sídlo?“

„V Londýně. Regent's Park.“

„A s čím obchodujete?“

Bond se rychle probral z hněvivého zamyšlení. Ted' pozor! Tady začíná tvoje práce a hra ustupuje do pozadí. Goldfinger mu sice zkazil úder, ale ted' musí myslet víc na své inkognito. Nesmí připustit, aby byl přistižen při chybě. Musí zůstat v roli. Řekl opatrně: „Všechno od šicích strojů až po tanky.“

„A co je váš obor?“

Bond cítil, že se na něj Goldfinger dívá. „Pracuji v pěchotních zbraních,“ řekl. „Většinu času mi zabere prodej všelijakého železného šmejdu šejkům a ráčům – každému, kdo podle mínění ministerstva zahraničí nebude z těchto zbraní střílet zrovna po nás.“

„Zajímavá práce,“ řekl Goldfinger znuděně.

„Zajímavá zrovna není. Právě uvažuji o výpovědi; a proto jsem přijel na týdenní dovolenou, abych si to promyslel. V Anglii mi velká budoucnost nekyne. Kanada by se mi zamlouvala víc.“

„Opravdu?“

Přešli zarostlý terén a Bondovi spadl kámen ze srdce, když shledal, že jeho míč odskočil od svahu zpátky na hřiště. Dráha se stáčela mírně doleva a Bondovi se dokonce podařilo o několik metrů soupeře předstihnout. Ted' byl na řadě Goldfinger. Z vaku na hole vytáhl dvojku dřevo: nechtěl poslat míč až na green, ale jen se dostat za bunkry a projít dolinou.

Bond předpokládal, že soupeř zahraje svůj obvyklý bezpečný úder, a už sám uvažoval, jakou hůl má vzít, když najednou zaslechl zvuk chybné rány. Goldfingerův míč letěl po zemi a dopadl do kamenité pustiny Pekelného bunkru, který jediný ze všech na hřišti nebyl upraven, protože byl plný štěrku.

Tak vida! Goldfinger si vzal Bondovy výtky aspoň trochu k srdci. Znamenitě. Ale stále mohl dohrát jamku třemi údery. Bond vytáhl z golfového vaku trojku dřevo. Nemohl si dovolit opatnickou hru. Postavil se k míči a v duchu jej viděl, jak prolétne údolím a pak několikrát poskočí, až dopadne na green. Ustoupil trochu doprava, aby měl dost místa na rozmach. Ted'!

Vtom se zprava ozval slabý cinkot. Bond odstoupil od míče. Goldfinger byl k němu obrácen zády a hleděl na moře, ponořen v myšlenky; jeho ruka si přitom jakoby bezděčně pohrávala s mincemi v kapse.

Bond se nepříjemně usmál. „Odložte laskavě přepočítávání majetku, dokud nezahraju svůj míč!“

Goldfinger se neobrátil ani neodpověděl, zvuk mincí však utichl.

Bond se znovu obrátil k míči a zoufale se snažil soustředit. Za této situace byla trojka dřevo příliš riskantní, protože vyžadovala zvlášť přesný úder. Vrátil ji Hawkerovi, vybral si dvojku železo a bezpečně prostřelil míč údolím. Míč letěl dobře a zastavil se na greenu. Pětka, snad čtyřka.

Goldfinger se šťastně dostal z bunkru a zakončil. Doklepl příliš silně a minul. Jamka skončila nerozhodně.

Šestá jamka, případně nazvaná „Panna“, je jednou z nejproslulejších krátkých jamek ve světě golfu. Úzký green, téměř lemovaný bunkry, vyžaduje některou z holí od osmičky až po dvojku železo podle toho, jaký právě vane vítr. Tentokrát si Bond vybral sedmičku. Zahrál vysoký míč mírně doprava, aby jej vítr snesl do správného směru. Míč dopadl pět metrů za praporkem na poměrně nepříznivé místo. Vypadalo to na tři údery. Goldfinger vzal pětku a zahrál míč rovně. Větřík se do něho opřel a snesl jej do hlubokého bunkru po levé straně. Prima! To bude zatraceně těžká trojka!

Šli vedle sebe mlčky. Bond vrhl letmý pohled ke greenu a viděl, že soupeřův míč leží v hluboké slápotě. Zamířil ke svému míči a naslouchal skříváním trylkům. Bylo velmi pravděpodobné, že se ujme vedení o jamku. Hledal Hawkera, aby si od něho vzal putter, ale nosič byl na druhé straně greenu a pozorně sledoval, jak Goldfinger zahraje svůj míč. Goldfinger sestoupil do bunkru s vedžkou. Povyskočil, aby viděl na jamku, a pak se postavil k úderu. V Bondovi se vzedmula vlna naděje.

Goldfinger se pokusil míč vyškrábnout, což byla při takové zakopané poloze míče beznadějná technika. Mohl mít pouze špetku naděje, kdyby šel při úderu prudce pod míč. Goldfingerův švih byl plynulý. S doprovodem nepatrné spršky písku vylétl míč z hlubokého bunkru, jednou poskočil a byl v jamce!

Bond polkl naprázdno a zaklel. Jak to mohl Goldfinger dokázat? Ted' však na podobné úvahy nebyl čas. Bond se musel pokusit o svůj druhý úder. Ale míč těsně minul jamku a odkutálel se o metr zpátky. Bond znovu zaklel.

Pomalu došel k jamce a odstranil Goldfingerův míček. Tak zoufale si přál zakončit, že netrefil. Nedostatečně důrazně zahráný míček sklouzl stranou. Goldfinger se ujal vedení o jednu jamku.

Ted' se Bond zlobil na sebe. Sám si mohl za to, že prohrával. Přece nemůže hrát šest metrů na tři údery. Musí se vzchopit a začít pořádně hrát.

Na sedmé jamce dlouhé pět set metrů měli oba dva dobré odpaly a Goldfingerova druhá rána skončila padesát metrů od greenu.

Bond si vzal trojku železo. Ted' musí vyrovnat! Zasáhl však míč tak špatně, že spadl do jednoho z bunkrů po pravé straně. Neležel sice příznivě, ale přesto se Bond musel pokusit dostat jej na green. Vzal si na něj riskantní sedmičku a míč z bunkru nedostal. Goldfinger zahrál svůj míč do jamky a vedl o dvě.

Krátkou osmou jamku zahráli nerozhodně, každý na tři údery. Na deváté jamce se Bond příliš urputně snažil snížit Goldfingerův náskok o jednu jamku, třebaže jeho míč neměl příznivou polohu. Nedopadlo to dobře. Požádal tedy Hawkera o nový míč. Hawker si dal s vybalováním načas, a když Goldfinger poodešel k dalšímu odpališti, řekl tiše:

„Viděl jste, co dělal u Panny?“

„Viděl. To byla báječná rána.“

Hawker byl překvapen. „Copak jste neviděl, co dělal v bunkru?“

„Ne. Co tam dělal? Já jsem byl příliš daleko.“

Goldfinger i jeho nosič byli mimo dohled. Hawker beze slova sestoupil do jednoho z bunkrů střežících devátý green,

vymáčkl podpatkem jamku a upustil do ní míč. Potom se postavil s nohama ve spojené poloze za míčem, který byl ve stopě zpola utopen, a vzhlédl k Bondovi. „Pamatujete se, jak vyskočil, aby viděl na jamku?“ „Pamatuji.“

„Tak se podívejte.“ Hawker vyhlédl směrem k devátému praporku a vyskočil jako předtím Goldfinger, jako by se chtěl ujistit, kde devátá jamka leží. Pak znovu vzhlédl k Bondovi a ukázal rukou na míč u svých nohou. Náraz obou nohou těsně za míčem vyrovnal jamku s míčem tak, že míč byl nyní v dokonalé poloze pro snadný úder – pro takový úder, který při prvním poloze u Panny byl absolutně nemožný.

Bond se chvilku díval na svého nosiče beze slova. Potom řekl: „Děkuji vám, Hawkere. Podejte mi dřevěnou hůl a míč. V této hře jeden z nás musí skončit na druhém místě. Ať mě vezme čert, jestli to budu já.“

„Ano, pane,“ řekl Hawker bez zájmu. Odkulhal ke zkratce, která ho přivedla k dráze desáté jamky.

Bond se loudal přes pahorek k odpališti, kde už na něj čekal Goldfinger a netrpělivě pošvihoval holí. Bond vymazal ze své mysli všechno, kromě chladné, rozhodné útočnosti. Poprvé od okamžiku, kdy vstoupil do zápasu, měl pocit naprosté sebedůvěry. Teď potřeboval jen znamení z nebe; jakmile je dostane, bude s Goldfingerem zle.

Desátá jamka je na hřišti Royal St. Marks nejnebezpečnější. Mnoho srdcí už zarmoutila druhá rána směřující ke greenu na ošemetné náhorní rovině, která je po obou stranách lemována hlubokými bunkry a uzavřena příkrým svahem. Bond si vzpomněl, že Philip Scrutton, jinak semifinalista soutěže o Zlatou mísu, tuhle jamku jednou dělal na čtrnáct, z toho se sedm pinkal z jednoho bunkru do druhého, sem a tam přes green. Bond věděl, že Goldfinger bude hrát druhý úder ke greenu nebo krátce pod něj a bude rád, když udělá pětku. Teď musí Bond zaútočit a zahrát jamku na čtyři rány.

Dvě dobré rány a Goldfinger se bezpečně dostal na green. Bude to asi čtyřka. Bond vzal hůl číslo sedm. Počítal s větrem a odpálil míč vysoko k obloze. Zpočátku se mu zdálo, že vítr je proti jeho předpokladu slabší, ale pak se míček začal stáčet doleva. Přistál měkce na greenu, ale v místě, kde byl navátý písek. Bude to těžký pětimetrový putt. Teď bude rád, když uhraje jamku nerozhodně. Goldfinger dopřidal druhým puttem míč na vzdálenost jednoho yardu od jamky. Teď musím zakončit, řekl si Bond v duchu, když přistupoval k úderu. Zasáhl míč energicky, aby proletěl jemným pískem, a s hrůzou sledoval, jak prudce letí po kluzkém greenu. Teď bude muset hrát ne metr, ale dva metry zpět! Ale tu znenadání, jakoby přitahován magnetem, zamířil míč přímo k jamce se slyšitelným zakloktáním do ní padl. Znamení z nebes! Bond došel k Hawkerovi, mrkl na něj a vzal si správnou hůl.

Oba hráči se vzdálili od nosičů a zamířili ke svahu k dalšímu odpališti. „Ten putt měl skončit za greenem,“ řekl Goldfinger chladně.

Bond reagoval bez rozmyšlení. „Někdy hraje i jamka.“ Pak si připravil míč a zahrál po větru svůj nejlepší odpal toho dne. Co kdyby si vzal vedžku a pokusil se zakončit jedním úderem? Goldfinger předvedl obvyklý solidní odpal a šli dál. Bond mu položil otázku: „Mimochodem, co je s tou příjemnou slečnou Mastertonovou?“

„Odešla ode mne,“ odpověděl Goldfinger a díval se upřeně před sebe. Dobře udělala, pomyslel si Bond. Nahlas však řekl: „Rád bych s ní navázal styk. Kam odešla?“

„To vám nepovím.“ Goldfinger se vzdálil od Bonda a zamířil k svému míči. Bondův míč byl z dohledu, za příčným hřebenem, který přetínal hřiště, nanejvýš tak padesát metrů od praporku. Bond tušil, co se děje v Goldfingerově mysli; totéž, co se děje v mysli každého hráče golfu, který ještě vede, ale má pocit, že jeho náskok se pomalu rozplývá. Bonda by v té chvíli nebylo překvapilo, kdyby soupeřův rutinovaný švih nabyl na rychlosti.

Stalo se. Goldfingerův míč zapadl do bunkru vlevo od greenu. Nadešel rozhodující okamžik. Jestli se Bond dopustí chyby a připustí, aby soupeř vyklouzl z léčky, je hra u konce. Bondův míč ležel na mírném svahu. Jeho poloha vyžadovala krátký nízký úder. Bond vyřešil situaci jako muž. Míč skončil pouhé dva metry od kolíku. Goldfinger sice dostal míč z bunkru, ale nepodařilo se mu zahrát dosti dlouhý putt. Teď už vedl jen o jednu jamku. Dvanáctou zahráli oba na neslavných pět a stejně tak zdoluhavou třináctou, při jejímž zakončení měl Goldfinger potíže.

Na Goldfingerově masivním, hladkém čele se objevila jemná vráska soustředění. Napil se z kohoutku poblíž čtrnácté jamky. Bond na něho počkal. Nechtěl uslyšet ostré cinknutí cínového pohárku, až se bude soustřeďovat na úder z nepřístupného místa za plotem vpravo a odpalovat s kalkulovanou korekcí větru. Bond posílil švih zvláštním úchopem levé ruky. Úder směřovaný doleva mohl být ještě silnější, ale míček teď aspoň zůstal na hřišti. Goldfingera ten hazardní úder nikterak nevyvedl z míry a předvedl svůj standardní odpal. Oba bez úhony překonali příčný kanál a s pěti skončili opět nerozhodně. Goldfinger stále vedl a do konce zbývaly už jen čtyři jamky.

Patnáctá jamka s tratí dlouhou čtyři sta metrů je snad jediná, která poskytuje hráči s dlouhým úderem příležitost k jedné čisté ráně bez překážky. Dvě dobré rány dřevěnou holí mu pomohou přes řadu bunkrů, které leží přímo ve směru na green. Goldfinger musel hrát kratší z nich jako svůj druhý úder. Jen ztěží mohl zahrát pět a teď bylo na Bondovi, aby po sotva průměrném odpalu sehrál rozhodující druhý úder.

Slunce se sklánělo k západu a stíny čtyř mužů se začaly prodlužovat. Bond se připravil k úderu. Míček byl v příznivé poloze. Pevně svíral svůj driver. Bylo hrobové ticho, když dvakrát ostře zakomíhal hůl nad míčkem. Bond si připomněl, že musí na chvíli strnout na vrcholku záprahu, pak pomalu dolů a prudce zrychlit v závěrečné fázi. Tohle byl osudový úder. Bond začal napřahovat. Koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Zcela náhle byl míček překryt stínem Goldfingerovy obrovské hlavy, který se vzápětí posunul dál. Zastavil náprah, uvolnil se, poodstoupil a zvedl hlavu. Goldfingerovy nohy byly stále v pohybu. Se zájmem si prohlížel oblohu.

„Vrháte stín, Goldfingere.“ V Bondově hlase zazněl kontrolovaný hněv.

Goldfinger se zastavil a lině se podíval na Bonda. Udiveně zvedl obočí, poodstoupil a zůstal beze slova stát.

Bond se vrátil ke svému míčku. Potřeboval se uvolnit. Čert vem Goldfingera. Ten míček musí dolétnout na green. Chce to zklidnit se a přesně zasáhnout. Na chvíli ztichlo všechno kolem... pak Bond míček zasáhl. Nízkým obloukem vzorně přelétl vzdálené bunkry, narazil na břeh pod greenem a odkutálel se z dohledu do dolíku kolem praporku.

Hawker přistoupil k Bondovi a vzal mu hůl. Pak pokračovali v chůzi. „To byl nejkrásnější úder, který jsem viděl za

posledních třicet let,“ řekl Hawker vážně. Pak pokračoval potichu: „Už jsem myslel, že vás nadobro vyvedl z konceptu.“ „Moc k tomu nechybělo, Hawkere. Za tenhle míč ostatně nemohu já, ale Alfréd Blacking.“ Bond vytáhl krabičku cigaret, nabídl Hawkerovi a sám si zapálil. Pak řekl klidně: „Zatím hrajeme nerozhodně a před sebou máme tři jamky. Musíme na ně dávat dobrý pozor. Víte, co chci říci?“ „Nebojte se, pane. Budu hlídat.“

Došli na úroveň greenu. Goldfinger zahrál vysoký míč a měl před sebou dlouhý putt, ale Bondův míč byl jen pět centimetrů od jamky. Goldfinger sebral svůj míč a odešel. Krátkou šestnáctou jamku sehráli nerozhodně na tři údery. Nyní měli před sebou poslední dvě jamky. Bond zahrál krásný odpal doprostřed hřiště. Goldfingerův míč však zalétl daleko vpravo do zarostlého terénu. Bond šel kolem a snažil se nejásat předem, dokud není rozhodnuto o vítězství. Jestliže vyhraje tuto jamku, stačí zahrát osmnáctou nerozhodně a má vítězství v kapse. Modlil se, aby se Goldfingerův míč vůbec nedal zahrát nebo – ještě lépe – aby se úplně ztratil.

Hawker šel napřed. Odložil vak s holemi a jal se čile – podle Bondova mínění až příliš čile – míč hledat.

Byla to bída s nouzí – hotová džungle zarostlá hustou, bujnou travou, jejíž kořínky ještě sály rosu z uplynulé noci. Museli by mít velké štěstí, aby míč vůbec našli. Po několika minutách poodešel Goldfinger se svým nosičem do míst, kde porost řídí v roztroušené trsy trávy. To je dobře, pomyslel si Bond, tohle místo je pěkně z cesty. Náhle na něco narazil. Míč! Má ho zašlápnout? Pokrčil rameny, sehnul se a lehce poodkryl míč tak, aby nezlepšil jeho polohu. Byl to Dunlop číslo sedm. Zvedl míč a nesl ho Goldfingerovi.

Ten věnoval míči jen letmý pohled. „Není můj,“ řekl a rozhrabával travu hlavou hole.

Byl to dobrý míč, neoznačený a téměř nový. Bond jej strčil do kapsy a vracel se, pátraje cestou. Pohlédl na hodinky. Pět minut, povolených pravidly, téměř minulo. Ještě půl minuty a Bond bude mít právo připsat si jamku. Vždyť i Goldfinger si vymínil hru přísně podle pravidel. Dobře ti tak, sám jsi to chtěl!

Goldfinger se hnál k Bondovi vyhýbaje se trsům trávy.

„Lhůta téměř uplynula,“ upozornil ho Bond.

Goldfinger chroptěl. Právě začínal něco vykládat, když jeho nosič vykřikl: „Tady je, pane! Dunlop jedna.“

Bond šel s Goldfingerem na místo, kde stál nosič na malé plošince vyvýšeného terénu. Ukazoval na zem. Bond se sklonil a pohlédl na míč. Ano, téměř nový Dunlop jedna a k tomu na překvapivě výhodném místě. Byl to zázrak – ještě víc než zázrak. Bondův trpký pohled sklouzl z Goldfingera na jeho nosiče. „Musel moc šťastně odskočit,“ řekl mimě. Nosič pokrčil rameny. Goldfingerův pohled říkal, že to se přece rozumí samo sebou. „Myslím, Foulksi,“ obrátil se k nosiči, „že si na tenhle míč vezmu dvojku dřevo.“

Bond se zamyšleně vzdaloval, ale přece jen se obrátil, aby viděl Goldfingerův úder. Byl to jeden z jeho nejlepších výkonů. Míč přeletěl vzosným obloukem vzdálenou houštinu a směřoval na green. Přitom těsně minul bunkr po pravé straně.

Bond se vydal k místu, odkud Hawker s dlouhým stéblem trávy v zubech sledoval, jak se míč snáší k zemi. Bond se na něj trpce usmál a zeptal se: „Schoval se ten starý dobrák v bunkru, nebo ten mizera spadl na green?“

„Je na greenu, pane,“ řekl Hawker nevzrušeně,

Bond přistoupil ke svému míči. Nyní se situace opět vyhrotila. Když už se domníval, že má vyhráno, musel znovu bojovat o nerozhodnou jamku. Pohlédl k praporku a odhadoval vzdálenost. „Pětku nebo šestku?“ zeptal se.

„Na to stačí šestka, pane. Pěkný energický úder.“ Hawker mu podal hůl.

Musí se soustředit a udeřit pomalu, s rozmyslem. Je to vlastně lehká rána. Musí stát klidně, se skloněnou hlavou.

Cvak! Míč letěl přímo středem, jak Bond chtěl. Báječně! Ale ne! Při druhém skoku míč narazil na hrbol, zastavil se, okamžik jako by váhal a pak se odkutálel do prolákliny. Jestli má z této polohy dostat míč do jamky, musí zahrát jeden z nejobtížnějších puttů na celém hřišti. Přesný úder mu může zachránit jamku, ledaže by Goldfinger zahrál míč do jamky ze vzdálenosti deseti metrů.

Hawker šel po Bondově boku a Bond poznamenal: „To byl malý zázrak, že našel ten míč.“

„To nebyl jeho míč, pane,“ konstatoval Hawker.

„Jak to myslíte?“

„Foulks ho musel pustit nohavicí na zem.“

„Hawkere!“ Bond se zastavil a rozhlédl se. Goldfinger a jeho nosič byli padesát yardů daleko a pomalu se blížili ke greenu. „Můžete to odpřisáhnout?“ udeřil na něj. „Jak to víte?“

Na Hawkerově obličeji se objevil zahanbený, křivý úšklebek. Ale v jeho očích se zračila bojechtivost. „Protože jeho míč ležel pod mým vakem s holemi, pane.“ Když viděl, že Bond nechápe, dodal omluvně: „Promiňte, pane. Musel jsem to udělat, když jsem viděl, jak vás pořád bere na hůl. Nebyl bych o tom mluvil, ale musel jsem vás informovat, že vás zase doběhl.“

Bond se nezdržel smíchu a řekl s obdivem: „Vy jste přece číslo, Hawkere. Tak vy jste mi chtěl vyhrát zápas!“ Potom trpce dodal: „Ten chlap vážně neví, kdy má dost. Musím ho nějak dostat. Prostě musím. Měli bychom to promyslet.“ Pomalu pokračovali v chůzi.

Bond měl levou ruku v kapse u kalhot a bezděčně si pohrával s míčkem, který našel v porostu. Náhle do jeho mozku došel signál. Už to mám! Přistoupil k Hawkerovi a vrhl letmý pohled na druhou dvojici. Goldfinger stál zády k Bondovi a právě vytahoval hůl z vaku. „Vemte si tohle,“ řekl Bond a upustil míč do Hawkerovy dlaně. „Až budete na greenu sbírat míče, dáte Goldfingerovi tenhle. Jasně?“

Hawker pokračoval v chůzi a jeho obličej byl klidný. „Jasně,“ řekl klidně. „Vezmete si putter?“

„Ano,“ řekl Bond a přistoupil k míči. „Ukaž mi směr!“

Hawker vyšel na green. Stoupl si stranou směru úderu. Potom obloukem došel za praporek a přikrčil se. „Kousíček k pravému okraji, pane.“ Hawker vstal. „Silnější úder. Mám odstranit praporek, pane?“

„Ne. Nechte ho na místě, prosím.“

Hawker poodstoupil. Goldfinger právě stál na pravé straně greenu u svého míče. Jeho nosič zůstal pod svahelem. Bond se sklonil k ráně. Teď zaber, Calamity Jane! Buď dostřelíš míč do jamky, nebo tě zlomím přes koleno! A teď už klid. Hlavu hole dostat do přímky s jamkou. Tak do toho! Teď! Míček zasažený středem hole směřoval k jamce. Úder však byl příliš silný. No tak, na praporek! Míček poslušně zatočil po okraji jamky k praporku, prudce narazil na tyčku, odrazil se zpátky a zůstal ležet vedle jamky.

Bond si zhluboka povzdechl a zvedl odloženou cigaretu. Pohlédl na ní a říkal si v duchu: Jen se opovaž udělat jamku, všiváku! Ale Goldfinger neriskoval. Jeho míč se zastavil půl metru před jamkou. „No tak,“ řekl Bond hlasitě, „je to nerozhodně a zbývá jedna jamka.“ Zahráli sedmnáctou jamku nerozhodně, což byl Bondův záměr. Kdyby byl přinutil Goldfingera, aby jamku dohrál, byl by z ní vybral míče Goldfinger sám, a to Bond nemohl potřebovat.

Hawker se sehnul a sebral míče. Jeden hodil k Bondovi, druhý podal Goldfingerovi do ruky. Odešli z greenu, Goldfinger jako obvykle první. Bond si všiml, že Hawker strká ruku do kapsy. Teď jen aby Goldfinger nepojal podezření, než odpálí míč k poslední jamce!

Ale v napjaté situaci, kdy výsledek před poslední jamkou je nerozhodný, nemá hráč ani pomyšlení na prohlížení míče a jeho pohyby jsou víceméně automatické, neuvědomělé. Uvažuje, jak umístit odpal, rozhoduje se, jestli se má dostat na green už druhou ranou nebo jestli má raději hrát opatrně, propočítává sílu větru a myslí na rozhodující čtyřku, již musí buď vyhrát, nebo aspoň zahrát nerozhodně.

Bond nemohl čekat, až Goldfinger zahraje aspoň jeden úder podvrženým míčem Dunlop číslo sedm, a musel hrát první. Bondův odpal na osmnácté jamce byl skvělý. Kdyby chtěl, mohl by se dostat na green. Jenže teď právě nechtěl!

Goldfinger stál na startu osmnácté jamky. Sklonil se. Míč ležel tak, že si mohl jeho číslo přečíst. Ale Goldfinger se napřímil, ukročil zpět a provedl dva rozvážné tréninkové švihy. Pak znovu pečlivými a rozvážnými pohyby přistoupil k míči, stál nad ním a soustředěval se. Teď to přece musí vidět, říkal si Bond. Teď určitě zastaví, sehne se a v posledním okamžiku si míček prohlédne. Ale v tom okamžiku se hlava hole odklonila zpět a už se zase vracela po vyjeté dráze dolů k míči, levé Goldfingerovo koleno bylo vyklenuto směrem k míči a paže rovné jako lať. Prásk! Míč se vznesl. Byl to jeden z nejkrásnějších Goldfingerových odpalů.

Bondovo srdce zajásalo. Tak, a je sklizeno! Mám tě! Radostně odešel z odpaliště, zvolna se loudal dál a promýšlel svůj další postup: závěr hry musí být co nejvýstřednější a nejzlomyslnější! V tomto okamžiku už byl Goldfinger poražen, a to svou vlastní zbraní. Nyní je třeba ho rozvztekat, a to pomalu a rafinovaně.

Bond si nepřipouštěl žádné výčitky svědomí. Goldfinger ho dvakrát přelstil a prošlo mu to. Kdyby nebylo podvodů, jichž se dopustil u Panny a u sedmnácté jamky, ani nemluvě o vylepšení polohy míče u třetí jamky a několika dalších uskocích, byl by už dávno poražen. Jestliže jediný Bondův trik postačí, aby uvedl výsledek hry do pořádku, je to dílo spravedlnosti. A tohle bylo nakonec víc než pouhá partie golfu. Bond byl povinen vyhrát. A musel vyhrát, jestli správně pochopil Goldfingerovu povahu. Povede proti němu dva nula, což je nesnesitelné pro muže, který se sám považuje za všemocného. Ten Bond něco umí, řekne si Goldfinger, toho bych mohl využít! Je to tvrdý dobrodruh, který má vždycky nějakou kartu v rukávě! Chlápek, kterého bych mohl potřebovat – při čem vlastně? Na tuhle otázku Bond neznal odpověď. Byl to však jediný způsob, jak si získat jeho důvěru.

Goldfinger si opatrně vybral hůl na druhou ranu, která měla dostat míč přes příčné bunkry k úzkému přístupu na green. Udělal o jeden cvičný švih víc než obvykle a potom provedl přesně zvládnutý úder, který vynesl míč až na green. Bezpečná pětka, možná čtyřka. A přece se z ní nebudeš radovat, darebáku!

Když přišel Bond na řadu, sehrál velkou scénu. Předvedl velmi snaživý a nemotorný úder, po němž se míč s bídou přeplazil přes příčné bunkry. A pak prohnal míč na green tak, že dopadl šest metrů za praporkem. Ocitl se přesně tam, kde si přál být – v takovém postavení, aby ohrožoval Goldfingerovo vítězství. Tím lépe může Goldfinger svůj úspěch vychutnat a přitom se o něj musí velmi vynasnažit.

Goldfinger se opravdu snažil. Když se sklonil k druhému puttu, který měl dostat míč až do jamky, byl jeho obličej pokřiven soustředěním a touhou po úspěchu. Bond mohl přímo vyčíst úzkostné myšlenky, které probíhaly soupeřovým mozkiem. Goldfinger se znovu napřímil a rozvážně přešel přes green, aby si ověřil směr úderu. Pak se podle této čáry pomalu vracel a opatrně odkláněl hřbetem ruky chomáče trávy. Znovu se sklonil, provedl pár cvičných švihů a postavil se k úderu. Na spáncích mu vystoupily žíly a mezi očima se objevila vráska soustředění.

A pak zahrál putt. Byl to krásný úder, po němž se míč zastavil pár centimetrů od jamky. Teď už měl vítězství v kapse, ledaže by zahrál míč ze vzdálenosti šesti metrů přímo do jamky.

Bond si cosi pobrukoval a šel odměřit vzdálenost. Dělal to beze spěchu, jen aby zvýšil napětí, které se hromadilo kolem dlouhých stínů na greenu.

„Odstaňte praporek, prosím. Teď to skončím...“ řekl hlasitě se smrtelnou vážností. „Ten míč půjde do jamky.“ Sklonil se k úderu a podařilo se mu minout jamku po pravé straně.

„Sakra!“ zaklel Bond a v jeho hlase byla trpkost smíšená s hněvem. Pak přistoupil k jamce a zvedl oba míčky tak, aby je bylo vidět.

Goldfinger se přiblížil. Jeho obličej zářil radostí z vítězství. „Děkuji za hru. Zdá se, že jsem na vás přece jen příliš silný.“ „Jste dobrý hráč s handicapem devět,“ řekl Bond s vhodnou dávkou kyselosti v hlase. Zadíval se na míčky, aby vybral Goldfingerův a vrátil mu jej. Vtom sebou trhl. „Ale podívejme se!“ Upřel na Goldfingera pronikavý pohled. „Vy hrajete s Dunlopem jedna, ne?“

„Ovšem!“ Šestý smysl, který napovídal blízkost nebezpečí, odvál z Goldfingerovy tváře všechnu radost. „Co je? Co to máte?“

„Ale,“ začal Bond omluvně. „Obávám se, že jste hrál nesprávným míčem. Tohle je můj Penfold se srdci a tady je Dunlop číslo sedm.“ Podal oba míče Goldfingerovi. Ten mu je málem vyrval z ruky a horečně je prohlížel.

Barva mu pomalu vyprchala z obličeje. Stál, ústa se mu bez hlesu pohybovala a jeho pohled bloudil z Bonda na míč a zase zpět.

„Nejhorší na tom je,“ řekl Bond, „že jsme hráli přísně podle pravidel. Obávám se, že to pro vás znamená ztrátu jamky. A tím samozřejmě i hry.“ Bondovy lhostejné oči utkvěly na Goldfingerovi.

„Ale to je...“ Goldfinger vybuchl zlostí. „Vy jste našel v porostu Dunlop sedm. A tenhle míč mi podal váš nosič. Na sedmáctém greenu. Úmyslně mi podal falešný míč, vy...“

„Uklidněte se,“ řekl Bond mírně. „Jestli se unáháte, vysloužíte si žalobu pro utrhání na cti. Hawkere, podal jste panu Goldfingerovi nesprávný míč omylem nebo z jiného důvodu?“

„Ne, pane.“ Hawker se už zase tvářil tupě a lhostejným hlasem řekl: „Jestli chcete slyšet můj názor, tak k záměně došlo už tehdy, když pan Goldfinger hledal svůj míč daleko od místa, kam měl dopadnout. Jeho nosič našel místo jedničky sedmičku.“

„Nesmysl!“ Goldfinger pohrdlivě odfrknul a obrátil se zlostně k Bondovi. „Viděl jste, že míč, který můj nosič našel, měl jedničku.“

Bond pochybovačně zavrtěl hlavou. „Nepodíval jsem se zblízka. Ale je povinností hráče ujistit se, že hraje správným míčem, ne?“ Teď mluvil živě a věcně. „Nevím, proč by někdo měl odpovídat za to, že položíte na tyčko nesprávný míč. Ale i tak díky za hru. Musíme si jednou dát odvetu.“

Goldfinger se svatozáří zapadajícího slunce, ale také temným stínem připoutaným k jeho patám, šel pomalu za Bondem a zamyšleně pozoroval jeho záda.

10. V Goldfingerově sídle

Někteří boháči používají svého jmění jako kyje. Když se Bond rozkošnický rozvaloval ve vaně, přišlo mu na mysl, že Goldfinger je jedním z nich. Byl to typ člověka, který si myslel, že může svět srazit na kolena svými penězi, odpálkovat svým kyjem bohatství nepříjemnosti a všechno, co mu stojí v cestě. Myslel si, že Bonda vyvede z míry už jen tím, že budou hrát o deset tisíc dolarů – pro něj maličkost a pro Bonda spíš malé jmění. V mnoha ohledech mohl uspět. Chtělo to železné nervy při zaměřování úderů, skloněnou hlavu při krátkých puttech, kdy každý úder na dlouhých osmnácti jamkách rozhodoval o velkých penězích. Profesionálové, kteří hrou vydělávají na chleba svým rodinám, znají chladný dech prohry v zádech, když odcházejí na osmnácté odpaliště s remízou. Proto vedou tak střízlivý život, nekouří a nepijí, a proto je ten, který vyhraje, obvykle ten s nejmenší představivostí.

V Bondově případě však Goldfinger nemohl vědět, že neúměrné napětí je pro Bonda přirozené a tíseň a nebezpečí ho uvolňují. Nemohl také vědět, že Bond si přál co nejvyšší sázku, a že pokud by prohrál, bude to hrazeno z fondů Secret Service. Goldfinger, který byl zvyklý manipulovat s ostatními, nepřišel na to, že by jednou mohlo být manipulováno s ním.

Nebo si toho byl přece jen vědom? Bond zamyšleně vystoupil z vany a osušil se. To silné dynamo v Goldfingerově kulaté hlavě jistě v této chvíli bzučí, přemýšlí o Bondovi, uvědomuje si, že bylo přelstěno, a klade si otázku, jak je vlastně možné, že už dvakrát mu Bond vstoupil do cesty, jako by spadl z nebe, a dvakrát ho přelstil. Zahrál svou kartu správně? Jak dlouho ještě bude muset čekat, než se doví, jestli ryba spolkla návnadu? Tahle zchytralá ryba si asi dá pěkně na čas a bude návnadu jen opatrně ořukávat. Bylo by dobré, kdyby zabrala aspoň trochu; jen aby Bond viděl, že políčil správně.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře ložnice. Bond se ovinul ručníkem, přistoupil ke dveřím a otevřel.

Byl to vrátný. „Telefonický vzkaz od pana Goldfingera, pane. Poroučí se vám a byl by rád, kdybyste k němu přišel povečeřet. Je to statek Grange, blízko Reculveru. Nejdřív aperitiv o půl sedmé a nemáte si dělat starosti s oblečením.“ „Vyřídíte panu Goldfingerovi můj dík a řekněte, že mě bude těšit.“

Bond zavřel dveře, došel k oknu a zahleděl se přes klidné večerní moře. „Tak tedy schůzka s ďáblem.“ Bond se pousmál. „A pak ještě společná večeře.“

V šest hodin sešel dolů do baru a dal si velkou vodu s tonikem a plátkem citrónu. Bar byl prázdný, až na pár amerických letců z manstonského letiště. Pili whisky s vodou a hovořili o baseballu. Bond by byl rád věděl, jestli nepřelétávali s vodíkovou bombou nad Kentem, nad místy, kde se dnes střetl s Goldfingerem. Nechlastejte tolik, bratránkové, pomyslel si hněvivě, zaplatil a odešel.

Pomalu jel k Reculveru a vychutnával večerní náladu. Bude to zajímavý večírek. Musí ho využít k tomu, aby se prodal Goldfingerovi. Kdyby šlápl vedle, ocitl by se mimo hru a jeho nástupce by měl značně ztíženou pozici. Ozbrojen nebyl – bylo by nedobré, kdyby u něho Goldfinger vytušil zbraň. Na okamžik se Bonda zmocnily pochybnosti. Ale válka ještě nebyla vypovězena, spíše naopak.

Při rozchodu na golfovém hřišti se Goldfinger choval srdečně, i když bylo vidět, že se do srdečnosti nutí. Vypytl se, kam má poslat výhru, a Bond mu dal adresu firmy Universal Export. Poptal se, kde Bond bydlí a on mu to řekl, ale dodal, že se v Ramsgate zdrží jen pár dní, než se rozmyslí o své budoucnosti. Goldfinger vyjádřil naději, že někdy sehraje odvetnou hru, ale bohužel zítra odjíždí do Francie a ještě neví, kdy se vrátí. Poletí? Ano, pravidelnou linkou z Lyddu. Každopádně děkuje za hru. Jeho oči si naposled změřily Bonda rentgenovým pohledem, jako by si ho chtěly definitivně zaznamenat do soukromé kartotéky. Poté velké žluté auto odlulo.

Bond si dobře prohlédl řidiče. Byl to pořízek s plochým obličejem, Japonec nebo ještě spíše Korejec s divokým, téměř pomateným leskem v šikmých očích, které spíše patřily do japonského filmu než do rolls-royce za pozdního slunečního odpoledne v Kentu. Měl deformovaný horní ret, jaký se obvykle vyskytuje při rozštěpu patra, ale neřikal nic, takže Bond neměl příležitost přesvědčit se, zda jeho dohad byl správný. V přiléhavém, téměř k prasknutí napjatém černém obleku a tvrdáku jakoby vypůjčeném z frašky připomínal japonského zápasníka, který má volný den. Ale jeho zjev

nevyvolával úsměv. V postavě muže obutého do těsných lakýrek, jež vypadaly málem jako taneční střevíce, a svírajícího volant rukama v černých kožených rukavicích, vycítil Bond cosi zlověstného a záhadného. Mužova silueta mu byla povědomá. Pak si uvědomil, že tuto hlavu, ramena a tvrdák spatřil v blankytně modrém fordů popularu, který se tak neústupně držel prostředku silnice Herne Bay asi v poledne téhož dne. Odkud přijel? Co kde zařizoval? Bond se rozpomněl, co mu řekl plukovník Smithers. Je to ten Korejec, který cestuje po Anglii a shromažďuje staré zlato z Goldfingerových klenotnických obchodů? Byl zavazadlový prostor neškodného spěchajícího autíčka nappán týdenním sběrem dárkových hodinek, pečetních prstenů, medailonů a křížků? Odpověď, mohla být pouze jediná: ano. Nit dalších úvah přerušila silueta statku Grange.

Bond odbočil z hlavní silnice na příjezdovou cestu a mezi vysokými viktoriánskými jehličnatými stromy projel na štěrkovou plošinu před domem; bylo to těžkopádné, ohyzdné sídlo z přelomu století se zaskleným sloupovým vchodem a zimní zahradou. Bond vypnul motor a vystoupil z auta, stanul před domem a prohlížel si jej. Zpátky na něj zírala prázdná dobře umytá okna. Z pozadí doléhal tichý hluk. Patrně zvuk továrny, jejíž komín se v pozadí tyčil jako velký výstražný prst mezi vysokými stromy, kde normálně měly být stáje a garáže. Tiché a ostražitě průčelí domu jakoby vyčkávalo, až Bond něco udělá, nějaký útočný pohyb, který vyvolá okamžitou odezvu. Bond zdvihl ramena, aby si pročistil myšlenky, vykročil zvolna po schodech ke dveřím a stiskl zvonek. Zvuk zvonku nebylo slyšet, ale dveře se tiše otevřely. Stál v nich korejský řidič s tvrdákem na hlavě. Díval se na Bondu bez patrného zájmu. Levou ruku měl položenou na levé vnitřní klíče dveří a pravíci mířil do neosvětlené haly. Bond vešel do místnosti. Potlačoval pokušení buď mu dupnout na nohu v dokonale vyčištěné černé botě, nebo ho prudce udeřit pěstí do upnutého Černého břicha. Tenhle Korejec odpovídal všemu, co kdy slyšel o Korejcích, ale Bond především potřeboval nějak narušit těžkou napjatou atmosféru domu.

Zšedělá hala sloužila zároveň jako hlavní obývací pokoj. Za železnou mříží širokého krbu probleskoval skomírající oheň. Před krbem stály dvě klubovky a pohovka. Mezi nimi byl vklíněn dobře zásobený servírovací stolek. Ohromný prostor obklopující tenhle živý koutek byl přecpán masivním rotschildiánským nábytkem z období Druhého císařství. Jinak pozlátko, želvovina, mosaz a perleť. Na pozadí tohoto spořádaného muzea bylo vlevo vidět točité schodiště, které vedlo na galerii. Stěna pod galerií byla obložena tmavým dřevem. Strop byl zdobený temnými dobovými dřevorezbami. Bond si vrýval do paměti podrobnosti, když k němu Korejec tiše přistoupil. Vymrštil pravici směrem k podnosu s nápoji a křeslu. Bond přikývl, ale zůstal stát na místě. Korejec ho obešel a prošel dveřmi, jež podle Bondova přesvědčení vedly do traktu pro služebnictvo. Ticho zvyšoval tikot vysokých stojacích hodin.

Bond se přesunul a postavil se zády k živořícímu ohni. S nechutí si prohlížel místnost. To je ale skladiště! Příšerné místo k bydlení. Jak může někdo žít v téhle přecpané místnosti utopené v jehličnanech a zeleni, když sto metrů odtud je světlo a volný obzor? Bond si vzal cigaretu a zapálil si. Co dělal Goldfinger pro zábavu, legraci, sex? Třeba tyhle věci nepotřeboval. Třeba veškeré jeho potřeby byly uspokojovány honbou za zlatem.

Vtom někde opodál zazněl zvonek telefonu. Dvakrát zařinčel a pak zmlkl. Bylo slyšet nejasný hlas, potom kroky blížící se chodbou, a pak se dveře pod točitým schodištěm otevřely. Goldfinger jimi prošel a tiše za sebou zavřel. Byl oblečen do modrého sametového smokingu. Pomalu přešel po vyleštěné podlaze k Bondovi, ale ruku mu nepodal. S úsměvem na rtech řekl: „To je od vás hezké, že jste přišel hned po mém telefonickém vzkazu. Věděl jsem, že jste stejně sám jako já, a napadlo mě, že bychom si mohli pohovořit o ceně obilí.“

Zmínka o ceně obilí byla jedna z poznámek, jaké si rád vyměňují boháči. Bond se bavil při pomyslení, že byl dočasně přijat do jejich okruhu a řekl: „Vaše pozvání mě potěšilo. Už se mě zajídalo zabývat se stále vlastními problémy. V Ramsgate se člověk moc nepobaví.“

„To ne. Ale teď mě musíte omluvit. Právě jsem dostal telefonickou zprávu, že jeden z mých zaměstnanců měl jakousi nepříjemnost s policií v Margate a tak tam musím zajet a dát to do pořádku. Vyrozuměl jsem, že došlo k nějakému incidentu v zábavním parku. Tihle Korejci jsou velmi vznětliví, víte? Nejpozději za půl hodiny budu zpátky. Obávám se, že se mezitím budete muset nějak zabavit. Nabídněte si pití a máte tu pár časopisů. Omluvíte mě? Nezdřím se déle než půl hodiny. Ujišťuji vás.“

„To je v pořádku.“ Bond vytušil uskok, ale ještě nedokázal odhadnout, v čem spočívá.

„Tedy na shledanou.“ Goldfinger už byl u hlavního vchodu. „Ale musím vám posvítit, je tu opravdu šero.“

Přejel rukou po nástěnné desce s vypínači a rázem po celé hale zaplála světla ve stojacích i nástěnných lampách a ve čtyřech lustrech visících od stropu. Hala byla osvětlena pronikavě jako filmový ateliér. Byla to neobyčejná proměna. Poněkud oslněný Bond sledoval, jak Goldfinger otvírá dveře a vychází. Za chvíli uslyšel zvuk rozjíždějícího se vozu, ale nebyl to rolls. Motor byl hlučný, bylo slyšet řazení a rychlý odjezd.

Bond instinktivně přešel k hlavnímu vchodu. Příjezdová cesta byla pustá.

V dáli spatřil světla auta, které zabočovalo doleva na hlavní silnici a ujíždělo směrem k Margate. Vrátil se do domu a zavřel za sebou dveře. Přistoupil ke dveřím pro služebnictvo. Dlouhá temná chodba vedla do zadní části domu.

Předklonil se a zbystřil všechny smysly. Všude ticho jako v kostele. Bond zavřel dveře a zamyšleně se rozhlédl po skvěle osvětlené hale. Byl v Goldfingerově domě ponechán sám a sám se všemi tajemstvími sídla. Proč jen?

Bond došel k servírovacímu stolku a namíchal si silný džin s tonikem. Je pravda, že telefon zvonil, příhoda zaměstnance zněla dost věrohodně. Ale mohlo to také být zavolání z továrny. Goldfingerovo vysvětlení, proč si s sebou bere sluhu, vypadalo věrohodně. Bylo rozumné, že pokud toho muže chce dostat ven na kauci, musí tam jet osobně a přirozeně si s sebou bere řidiče. Goldfinger se dvakrát zmínil o tom, že Bond na půl hodiny osíří a bude se muset věnovat sám sobě. Mohla to být nevinná poznámka, ale také provokativní výzva, která měla Bondu přimět, aby nějakou indiskreci odhalil karty. Byl snad pozorován? Kolik tu vlastně bylo těch Korejců, a co tu všichni dělali? Bond se podíval na hodinky.

Uplynulo pět minut. Zamyslel se. Ať už je to past nebo ne, nemohl si dovolit promarnit takovou příležitost. Rychle se tu porozhlédne a pro jistotu si vymyslí nějaký důvod, proč se musel vzdálit z haly. Kde by měl začít? Podívá se do

továrny. A výmluva? Cestou sem měl potíže s vozem – zřejmě ucpaný přívod benzínu – a šel se podívat po nějakém mechanikovi. Nic moc, ale mohlo by to zabrat. Bond dopil svou sklenici, cílevědomě zamířil ke dveřím a prošel jimi. Za dveřmi byl vypínač. Rozsvítil a rychle postupoval dlouhou chodbou, která byla zakončena zdí. Na konci chodby byly po obou stranách dveře. Chvilí naslouchal u levých dveří a slyšel vzdálené kuchyňské zvuky. Otevřel pravé dveře a ocítl se podle očekávání na vydlážděném továrním dvoře. Jediná podivná věc byla, že dvůr byl pronikavě osvětlen obloukovými lampami. Vzdálenější stranu dvora tvořila dlouhá zeď továrny a z ní velmi hlasitě doléhal rytmický zvuk strojů. V protější stěně byly jednoduché dřevěné dveře. Bond k nim zamířil přes dvůr. Byly odemčeny. Opatrně je otevřel a vstoupil, ale nezavřel za sebou. Zjistil, že stojí v malé prázdné kanceláři, osvětlené holou žárovkou visící od stropu. Byl tu psací stůl poházený papíry, nástěnné hodiny, pár pořadačů a telefon. Další dveře vedly z kanceláře do hlavních prostor továrny a vedle nich bylo do stěny proraženo okno, jímž bylo možno kontrolovat dělníky. Zřejmě mistrova kancelář. Bond přistoupil k okénku a nahlédl jím dovnitř.

Nevěděl, co vlastně očekával, ale vypadalo to jako normální malý kovodělný podnik. Viděl otevřenou sazebnou dvou vysokých pecí, nyní vyhaslých. Vedle nich stála řada pecí na roztavený kov a o blízkou stěnu byly opřeny kovové pláty rozličných rozměrů a různých barev. Viděl také cirkulárku z leštěného kovu, patrně k řezání plechu. Vpravo pod světly obloukovek pět mužů v overalech (čtyři z nich byli Korejci) pracovalo na Goldfingerově rolls-royci. Leskl se pod světly zcela bezvadný až na pravé dveře, které byly vyňaty ze závěsů a nyní ležely na dvou lavicích. Bond viděl, jak dva muži zvedli nový dvevní panel, těžký plát hliníku, a vsadili jej do dvevního rámu. Na podlaze ležely dvě ruční nýtovačky, kterých muži jistě zanedlouho použijí, vnýtují desku do rámu a přelakují jej, aby i barevně souhlasil s celým vozem. Všechno dokonale nevinné a otevřené. Goldfinger odpoledne promáčkł dveře a nechal si udělat rychlou opravu, aby mohl zítra jezdit. Nikde nic. A jak by se vymluvil teď? Že nechtěl vyrušovat muže z práce – snad až po večeri, kdyby měl někdo z nich čas.

Bond se beze spěchu vrátil stejnou cestou, kterou přišel, a dostal se do haly bez nehody.

Podíval se na hodinky. Ještě deset minut. Půjde tedy do prvního poschodí. Tajemství domů se obvykle skrývají v ložnicích a koupelnách. Bonda bolela hlava. Šel si pro aspirin. Hrál svou roli pro neviditelné obecnstvo, třel si spánky, vzhlížel ke galerii, pak energicky přešel halu a vystoupil po schodišti. Z galerie vedla jasně osvětlená chodba. Bond se vydal na její konec a cestou otevíral dveře a nahlížel do pokojů. Byly tu ložnice pro hosty, ve kterých ani nebylo ustláno. Vanula z nich zatuchlost a jejich okna byla zavřena. Odkudsi se vynořila velká žlutohnědá kočka, zamňoukala a třela se mu o nohy. Poslední pokoj byl ten, který hledal. Vstoupil a přibouchl za sebou dveře.

Všechna světla svítila. Někdo ze služebnictva byl asi v koupelně. Bond směle přistoupil ke spojovacím dveřím a otevřel je. Předimenzované osvětlení, ale ani živá duše. Byla to velká koupelna, v níž kromě vany a umývadla zabíralo místo pár kusů tělocvičného nářadí – veslovací stolice, cyklistický tretražér a kužele. Lékárnička obsahovala pouze mnoho druhů projímadel, ale žádné jiné léky, ani aspirin. Vrátil se do ložnice a znovu byl zklamán. Byl to typický pánský pokoj, pohodlný, obývaný, se spoustou vestavěných skříní. Pach místnosti byl neutrální. Vedle postele stála malá knihovnička. Všechny knihy byly historické nebo životopisné, všechny v angličtině. Otevřená zásuvka nočního stolku odhalovala jediný prohrěšek, francouzský román „Tajný pohled na lásku“, vydaný nakladatelství Palladium Publications v Paříži.

Bond pohlédl na hodinky. Zbývalo mu jen pět minut. Bylo na čase jít. Náhle si uvědomil, že celou dobu od okamžiku, kdy vstoupil do ložnice, cosi podvědomě vnímal. Zbystřil smysly. Někde něco nehrálo. Někde bylo něco, co tam nepatřilo. Co to bylo? Barva? Předmět? Pach? Zvuk? Ano, to bylo ono: zvuk! Z místa kde stál, slyšel nesmírně jemný zvuk připomínající bzučení komára. Tón byl tak vysoký, že se pohyboval na samé hranici slyšitelnosti. V tomto okamžiku bylo v pokoji přítomno ještě něco, co Bond tak dobře znal: pach nebezpečí.

Bond ve stěhu přistoupil ke skříní vedle dveří a zlehka ji otevřel. Zvuk vycházel z vnitřku skříně, z místa ukrytého za řadou sportovních kabátů, jež dole končily u tří řad zásuvek. Bond kabáty prudce rozhrnul a zaťal zuby.

Ze tří otvorů blízko stropu skříně se odvínoval šestnáctimilimetrový film ve třech páscích a spadal do hluboké nádoby ukryté za falešným čelem zásuvek. Nádoba byla téměř do poloviny plná hladkých proužků negativního materiálu.

Bondovy oči se napjatě přivřely, jak sledoval důkazní materiál, který se tu pomalu svíjel na hromadu. Tak to tedy bylo: tři filmové kamery, jejichž objektivy byly skryty čert ví kde – asi v hale, na dvoře garáží a v této ložnici – sledovaly každý jeho pohyb od okamžiku, kdy Goldfinger odešel z domu a při odchodu uvedl v činnost kamery a samozřejmě i ta oslňující světla. Jak to, že Bond nepoznal, proč to pronikavě osvětlení? Jak to, že neměl ani tu elementární představivost, aby odhalil past, když už ji cítil? Jen když si vymýšlel výmluvy. K čemu mu teď byly, když tu půl hodiny slídl a nenašel ani prášek proti bolení hlavy? Neodhalil žádné tajemství, byla to jen nesmyslná ztráta času. A navíc ho Goldfinger bude mít v hrsti. To byl konec, byl beznadějně vyřízen. Dá se z těchto trosek ještě něco zachránit? Bond stál jako přimrazen a civěl na pomalu se odvíjející film.

Ale ještě uvidíme. Bondův mozek začal horečně pracovat, vymýšlel úniky a výmluvy a vzápětí je zavrhoval. Konečně, aspoň osvětlil část filmu, když otevřel skřín. Proč by ho tedy neměl osvětlit celý? Ale jak? Kdyby se zjistilo, že skřín byla otevřená, bylo by to na něm. Tu zpod dveří ložnice zaslechl mňoukání. Nápad! Dveře skříně mohla přece otevřít kočka. Není to zrovna silné, ale aspoň něco, co se podobá alibi. Bond otevřel dveře. Vzal kočku do náručí a vrátil se s ní ke skříní. Kočka předla. Bond se naklonil nad nádobkou a zvedal filmový pás po celých hrstích, aby přišel do styku se světlem. Potom, když měl jistotu, že celý film je zničen, nastrkal jej zpátky a posadil na něj kočku. Jestli má Bond jen trochu štěstí, kočka se tu uvelebí a usne. Ponechal dveře skříně otevřené, aby osvětlil odvíjející se film, nechal pootevřené i dveře ložnice a pak proběhl chodbou. Nad schodištěm zpomalil a loudavým krokem sestoupil do haly. U krbu si nalil ještě trochu džinu, vzal do ruky časopis The Field a oči mu padly na golfový komentář Bernarda Darwina. Přelétl jeho obsah, zabořil se do jedné z klubovek a zapálil si. Co vlastně vypátral? Jaká byla aktiva této návštěvy? Dost málo, až na to, že Goldfinger trpí zácpou a že měl v úmyslu podrobit Bonda důkladnému testu. Technika plně

odpovídala úrovni organizace SMERSH a provedení prozrazovalo, že ten člověk má co skrývat. A co teď? Aby obstálo kočičí alibi, byl by Goldfinger musel zapomenout hned dvoje dveře pootevřené; pak by kočka byla musela vběhnout do ložnice a být vyprovokována bzučením kamer. To zní velmi nepravděpodobně. Goldfinger si mohl být na devadesát procent jistý, že to byl Bond – ale jen na devadesát. Bylo tu ještě těch deset procent nejistoty. Věděl teď už Goldfinger víc než předtím? Věděl, že Bond je úskočný a vynalézavý host, že slídí a snad i krade? Goldfinger uhodne, že Bond byl v ložnici. Ale všechny ostatní Bondovy pohyby, ať byly sebevýznamnější, zůstanou tajemstvím zničeného negativu. Bond vstal, vyndal další časopisy a poházel je vedle klubovky. Zbývalo mu jen drze zapírat a propříštit si pamatovat, že by měl víc přemýšlet a dělat méně chyb. Na světě zas není tolik rezavých koček, aby mu pomohly dostat se ze zapeklitých situací, jako byla tahle.

Bond nezaslechl přijíždějící auto, ani zvuk otevírajících se dveří, ale ucítil za krkem večerní vánek a věděl, že Goldfinger vstoupil do haly.

11. Muž zvaný Oddjob

Bond odložil časopis a vstal. Hlavní dveře se hlučně zavřely. Bond se otočil. „Buďte zdrav.“ Jeho tvář vyjadřovala zdvořilý údiv. „Neslyšel jsem vás přijet. Tak jak to dopadlo, pane Goldfingere?“ Goldfinger se tvářil dobromyslně. Vypadali jako staří přátelé, sousedé z venkova, kteří se sešli na skleničku.

„Ale, všechno se snadno vysvětlilo. Můj člověk se popral v hospodě s vojákem amerického letectva, který ho vytrvale označoval za Japončíka. Vysvětlil jsem policii, že Korejci nesnášejí, když je někdo považuje za Japonce. Pustili ho na kauci. Je mi hrozně líto, že to trvalo tak dlouho, doufám, že jste se nenudil. Nalijte si ještě.“

„Díky. Zdá se mi, že to není ani pět minut, co jste odjel. Četl jsem si, jak Darwin komentuje čtrnáct klubových pravidel. Velice zajímavé stanovisko...“ Bond se pustil do detailů článku, které opatřoval vlastními komentáři.

Goldfinger trpělivě čekal, až skončí. „Ano, to je velice komplikovaná záležitost“, řekl. „Vy hrajete přirozeně jinak než já, mnohem pracněji. Myslím, že s mým švihem využiju všechny druhy holí, které mi pravidla dovolí. Teď mě na okamžik omluvte, půjdu se nahoru umýt a pak povečerejme. Jsem tu za chvíli.“

Bond si úmyslně hlučně doplnil sklenici. Pak se posadil a vzal si Country Life. Pozoroval Goldfingera, jak jde do schodů a mizí v chodbě. Dokázal si představit každý jeho krok. Zjistil, že má časopis vzhůru nohama. Obrátil ho a bezmyšlenkovitě se zahleděl na krásnou fotografii paláce Blenheim.

Nahore bylo ticho. Potom bylo slyšet splachovací a cvakla klika. Bond se natáhl po sklenice, zhluboka z ní upil a postavil ji na koberec vedle křesla. Goldfinger sestupoval se schodů. Pod paží nesl kočku. Když došel ke krbu, naklonil se a stiskl tlačítko zvonku.

Obrátil se k Bondovi. „Máte rád kočky?“ Tvářil se přitom netečně.

„Celkem vzato ano.“

Dveře pro služebnictvo se otevřely. Objevil se v nich řidič. Měl ještě na hlavě tvrdák a na rukou lesklé rukavice. Díval se bezvýrazně na Goldfingera. Ten mu prstem pokynul, aby přistoupil blíž. Řidič učinil několik kroků a stanul v kruhu u krbu.

Goldfinger se obrátil k Bondovi. „Tohle je můj pobočník“, řekl lehkým konverzačním tónem a pousmál se. „Je trochu legrační. Oddjobe, ukaž panu Bondovi ruce.“ Při těch slovech se opět na Bondu usmál. „Říkám mu Oddjob, protože to charakterizuje jeho úkoly v mém personálu. Vykonává odd jobs, příležitostné práce; dělá, co se právě naskytne a pro co nemám jiného specialistu.“

Korejce pomalu svlékl rukavice, stanul na délku paže od Bondy a vztáhl k němu ruce dlaněmi vzhůru. Bond vstal a podíval se na ně. Byly velké a svalnaté. Zdálo se, jako by všechny prsty byly stejně dlouhé. Na koncích byly tupé a leskly se v těch místech, jakoby byly ze žluté kosti.

„Obrat' ruce a ukaž je panu Bondovi ze strany.“

Korejce neměl na prstech nehty. Místo nich byla tatáž nažloutlá hmota podobná želvovině. Muž obrátil ruce tak, aby je bylo vidět ze strany. Podél hrany obou rukou se táhla tvrdá vrstva stejné hmoty.

Bond zvedl nechápavě obočí.

Goldfinger řekl: „Něco vám ukážu.“ Ukázal prstem na silné sloupky z dubového dřeva, z nichž sestávalo zábradlí schodiště. Zábradlí tvořil masivní hranol o rozměru deset krát patnáct centimetrů. Korejce poslušně zamířil ke schodišti a vystoupil o několik schodů nad úroveň podlahy. Díval se úkosem na Goldfingera jako dobrý lovecký pes, který čeká na rozkaz. Goldfinger mu rychle pokynul. Korejce nevzrušeně zvedl pravou ruku vysoko nad hlavu a prudce udeřil její hranou jako sekerou do těžkého zábradlí z leštěného dřeva. Ozval se praskot a zábradlí se zhroutilo přeraženo uprostřed. Ruka se znovu zvedla a opět sjela dolů jako blesk. Tentokrát proletěla zábradlím a v její dráze zůstala roztržená mezer. Třísky dopadaly s hlukem na podlahu parket. Korejce se vzpřimil a stál v pozoru, očekávaje další rozkazy. V jeho obličejí nebyla stopa námahy ani pýchy za předvedený výkon.

Goldfinger pokynul a muž se k němu vrátil. Goldfinger řekl: „Vnější hrany jeho nohou jsou také takové. Oddjobe, římsu nad krbem!“ Goldfinger ukázal na těžkou desku z vyřezávaného dřeva nad ohništěm. Byla nejméně dva metry nad podlahou a asi patnáct centimetrů nad vrcholem Korejceva tvrdáku.

Korejce pronesl otázku, již se Bond marně snažil porozumět.

„Ano, odlož sako a klobouk“, řekl Goldfinger a obrátil se opět k Bondovi. „Má chudák rozštěp patra. Myslím, že mimo mne mu sotva někdo rozumí.“

Bond si uvědomil, jak je užitečné, když otrok může komunikovat se světem pouze prostřednictvím svého pána – je to ještě lepší než hluchoněmí v harémech, je to bezpečnější a činí to otroka naprosto závislým. Oddjob smekl klobouk, svlékl sako a obojí pečlivě položil na podlahu. Pak vyhrnul nohavice až ke kolenům a zaujal pevný postoj zkušeného

judisty.

Vypadal, že by s ním nepohnul ani rozlícený slon.

„Bude lépe, když odstoupíte stranou, pane Bonde,“ řekl Goldfinger. „Tato rána přetne lidský krk jako stonek narcisu.“ Goldfinger odsunul stůl s nápojovým podnosem stranou, takže Korejec měl volnou dráhu. Měl však odstup nejvýše tři dlouhých kroků. Jak by vůbec mohl dosáhnout na římsu krbu?

Korejcovy přípravy Bonda fascinovaly. Mužovy šikmé oči v ploché masce obličej se leskly nespoutanou energií.

Člověk, který by stál takovému přízraku tváří v tvář, by mohl pouze padnout na kolena a očekávat smrt.

Goldfinger zvedl ruku. Nohy ve vyleštěných botách jako by se bořily do podlahy. Korejec se shrbil a udělal dlouhý krok s pokrčenými koleny a pak se vířivým pohybem odpoutal od země. Ve vzduchu poklepal jednou nohou o druhou, jak to dělávají tanečníci ve výskoku, ale udalo se to v daleko větší výšce, než jaké kdy tanečník dosáhl. A potom sklonil tělo stranou dolů a pravou nohu vymrštil vzhůru jako píšť. Zazněl hromový úder. Tělo se elegantně složilo na ruce, ohnuté lokty přejaly váhu těla a pak se prudce napřímily, takže se tělo vymrštilo a Korejec opět stál v pozoru. V jeho očích se tentokrát zračil triumf, když se díval na deseticentimetrovou mezeru, kterou jeho noha vyštípla v zábradlí. Bond ho pozoroval s pocitem posvátné hrůzy. A to ještě před dvěma dny pracoval na své příručce neozbrojeného boje. Neexistovalo nic, absolutně nic v jeho dosavadních zkušenostech, co by se dalo srovnávat s tím, čeho byl před chvílí svědkem. Tohle nebyl člověk z masa a kostí, ale živý kyj, snad nejnebezpečnější živočich na zeměkouli. Bond musel, ať se mu to sebevíc přičilo, složit tomuto strašnému tvorů hold. Napřáhl k němu ruku.

„Jemně, Oddjobe,“ řekl Goldfinger takovým tónem, jako by šlehl bičem.

Korejec se uklonil a chopil se Bondovy ruky. Nechal prsty napjaté a pouze maličko přitiskl palec. Bondovi to připadalo, jako by měl v ruce kus dřeva. Pak pustil Bondovu ruku a vrátil se ke své úhledné hromádce šatstva. Na Goldfingerově tváři bylo vidět, jak se mu líbí Bondův postoj. „Ale Oddjob si neuvědomuje svou vlastní sílu, zvláště když je vyhecovaný. Ty ruce pracují jak stroje. Rozmačkal by vám ruku napadrt, aniž by o to nějak zvlášť usiloval.“ Oddjob se oblékl a čekal na příkazy. „Udělal to dobře, Oddjobe,“ řekl řidiči. „S radostí pozoruji, že trénuješ. Tumáš,“ řekl, vzal z podpaží žlutohnědou kočku a hodil ji Korejci, který ji chtivě popadl. „Už jí mám dost. Dej si do nosu!“ Řidiči zazářily oči. „A v kuchyni vyříd, že budeme hned večeřet.“

Korejec prudce sklonil hlavu a obrátil se ke dveřím.

Bond skryl pocit ošklivosti, který se ho zmocnil. Uvědomil si, že celé toto divadlo bylo uspořádáno jako výstraha. Převáděno do slov mělo znamenat: „Vidíte, Bonde, jakou mám moc. Kdybych chtěl, mohl jsem vás dát zabít nebo zmrazit. Oddjob se předváděl a vy jste mu mohl nešťastnou náhodou stát v cestě. Já bych byl zproštěn jakékoli viny a Oddjob by vyvázl s malým trestem. Ale neudělal jsem to. Místo vás byla potrestána kočka. Tentokrát měla smůlu ona.“ Bond řekl jakoby mimochodem: „Proč ten člověk nosí pořád tvrdák?“

„Oddjobe!“ Korejec už byl u dveří pro služebnictvo. „Klobouk!“ Goldfinger ukázal na jednu z dřevěných desek, jimiž byla obložena stěna.

Oddjob nepustil kočku, kterou měl stále v podpaží, blížil se k nim zdánlivě lhostejně. Když byl v půli cesty ode dveří, sňal klobouk, vzal jej za okraj a bez přípravy jím mrštil. Ozval se zvuk silného nárazu. Klobouk na okamžik uvízl více než dva centimetry v desce, kterou Goldfinger označil, pak spadl a zachřestil o podlahu.

Goldfinger se zdvořile usmál. „Lehká, avšak velmi tvrdá slitina kovů, pane Bonde. Obávám se, že se plstěný potah poškodil, ale Oddjob navleče nový. Dovede s udivující rychlostí vyladit jehlu a nití. Dovedete si představit, jak by taková rána roztránila lidskou hlavu nebo přetřela krk. Je to jednoduchá a velmi důmyslně ukrytá zbraň. Doufám, že se mnou v té věci souhlasíte.“

„Ovšem,“ řekl Bond se zdvořilým úsměvem. „Užitečný chlapík, když ho má člověk po ruce.“ Oddjob sebral svůj klobouk a zmizel.

Ozval se gong. „Večeře! Půjdeme do jídelny?“ Goldfinger vykročil k tajným dveřím v obložení vpravo od krbu. Stiskl skryté tlačítko a oba vešli dovnitř.

Malá jídelna odpovídala těžkopádnému bohatství haly. Byla skvěle osvětlena svícem na kulatém stole, jehož světlo se odráželo ve stříbře a skle. Seděli naproti sobě. Dva sloužící žluté pleti v bílých rondonech přinášeli mísy z přeplněného servírovacího stolu. Prvním chodem bylo maso s kořením curry a rýží. Goldfinger zpozoroval, že Bond váhá. Suše se zasmál. „To je v pořádku, pane Bonde. Je to garnát, ne kočka.“

„Aha.“ Bond se tvářil nesdílňě.

„Měl byste ochutnat moselské. Doufám, že vyhovuje vašemu vkusu. Je to Piesporter Goldtropfchen, ročník 1953.“

Nalijte si. Tihle sloužící by vám nalili víno spíš do talíře než do číše.“

Před Bondem stál kovový džber s ledem a v něm štíhlá láhev. Nalil si trochu a ochutnal. Byl to božský nápoj a k tomu dobře vychlazený. Bond blahopřál hostiteli. Ten jen zavrtěl rukou.

„Já nepiju ani nekouřím, pane Bonde. Kouření mi připadá jako nejsměšnější z projevů lidského chování. Je to zároveň jediný projev, který je naprosto proti přírodě. Dokážete si představit krávu nebo kterékoli jiné zvíře s hubou plnou doutnající slámy, jak vdechuje kouř a vypouští jej nozdrami? Pcha!“ U Goldfingera se projevil vzácný záblesk emocí.

„Je to odporné. Pokud jde o pití, jsem tak trochu chemik a musel bych teprve objevit nápoj, který by neobsahoval stopy mnoha jedů, z nichž některé jsou zhoubné, například amylalkohol, kyselina octová, etylacetát, acetaldehyd a další. Jako čisté jedy by vás v určitém množství zabily. Naředené v láhvi alkoholu způsobují různé nepříjemné stavy, které souhrnně označujeme jako kocovinu.“ Goldfinger se zarazil s vidličkou plnou krabího masa napůl cesty k ústům. „Vzhledem k tomu, že jste piják, pane Bonde, dám vám jednu dobrou radu. Nikdy nepijte takzvaný koňak Napoleon, zvláště je-li označen jako ‚vyzrálý v dřevěných sudech‘. Tenhle lektvar obsahuje víc jedů, než o kolika jsem se zmínil, víc, než kterýkoliv jiný nápoj, který jsem analyzoval. Hned za ním následuje bourbon.“ Goldfinger ukončil svůj komentář s ústy plnými krabího masa.

„Díky, budu si to pamatovat. Tyhle důvody mě nejspíš v poslední době vedly k tomu, že jsem pil vodku. Bylo mi řečeno, že filtrace aktivním uhlím je účinná.“ Bond, který odkudsi z hlubin paměti vydoloval vyčtenou expertizu, byl pyšný, že mohl vrátit Goldfingerův silný servis. Goldfinger se na něj ostře zahleděl. „Zdá se, že o těch věcech něco víte. Studoval jste chemii?“

„Jen povrchně.“ Bond usoudil, že teď je vhodná chvíle, kdy by měl přistoupit k věci. „Ten váš řidič na mě udělal dojem. Kde se to všechno naučil? Je to korejský způsob zápasu?“

Goldfinger si otlé ústa ubrouskem. Luskal prsty. Dva muži odklidili podnosy a přinesli pečenou kachnu a lahve Mouton Rotschild ročník 1947 pro Bonda. Když pak znehybněli po obou stranách servírovacího stolku, Goldfinger řekl: „Slyšel jste už o karate? Ne? Tak ten člověk je jedním ze tří držitelů černého pásu karate. Teoreticky je karate jistý druh zápasu zvaného judo, ale poměr mezi judem a karate je asi takový jako mezi prakem a řízenou raketou.“

„To jsem pozoroval.“

„Dnešní ukázka byla jen informativní,“ řekl Goldfinger, drže v ruce stehno, které právě okusoval. „Kdyby Oddjob udeřil příslušným způsobem třeba jen na jedno ze sedmi míst vašeho těla, byl byste mrtev.“ Goldfinger se s chutí zakousl do stehna.

Bond řekl vážným hlasem: „To je zajímavé. Já znám pouze pět způsobů, jak Oddjoba zabít jednou ranou.“

Goldfinger dělal, jako by neslyšel. Položil kachní stehno na talíř a důkladně se napil vody. Pohodlně se opřel a hovořil, zatímco Bond pokračoval v jídle. „Karate, pane Bonde, se zakládá na teorii, že na lidském těle je pět ploch vhodných k úderu a třicet sedm zranitelných bodů; to znamená zranitelných pro specialistu v karate, který má konečky prstů a hrany rukou a nohou ztvrdlé, jako by to byla jedna vrstva kuřích ok, jež jsou mnohem silnější a pružnější než kost. Každý den jednu hodinu, pane Bonde, bije Oddjob do pytlů neloupané rýže nebo do silného kůlu, jehož vrchol je několiknásobně ovinut ocelovým lanem. A další hodinu věnuje tělesnému tréninku, který se spíš podobá tréninku tanečníka než gymnasty.“

„A kdy se cvičí ve vrhání tvrdáku?“ Bond nehodlal podlehnout v této psychologické válce.

Goldfinger se zamračil, když ho Bond přerušil. „To jsem ještě nezjišťoval,“ řekl bez humoru. „Můžete si být ale jistý, že Oddjob cvičení svých dovedností nezanedbává. Ptal jste se však, kde karate vzniklo. Vzniklo v Číně, kde se potulní buddhističtí mniši stávali snadnou obětí lapků a banditů. Jejich víra jim nedovolovala nosit zbraň, takže vynalezli vlastní způsob neozbrojeného boje. K dnešní dokonalosti dovedli tohle umění obyvatelé Okinawy, když jim Japonci zakázali nosit zbraň. Vzniklo pět úderných ploch – pěst, malíková hrana, konečky prstů, chodidlo a lokty. Lidé ty plochy cvičili, dokud jim úplně neztvrdly. Při úderu karate neexistuje dotažení. Celé tělo je v okamžiku úderu napjaté a zvláštní důraz se klade na postavení kyčlí. Pak dojde k náhlému uvolnění a rovnováha zůstane vždy zachována. Je úžasné, co Oddjob všechno umí. Viděl jsem ho přepůlit cihlu holou rukou. Dokáže přerazit tři centimetrová prkna, naskládaná na sobě, jediným švihem. Co dokáže nohou, viděl jste sám.“

Bond důkladně upil příjemného claretu. „To jsou tvrdé podmínky pro trvanlivost vašeho nábytku.“

Goldfinger pokrčil rameny. „Tenhle dům už nepotřebuji. Domníval jsem se, že vás Oddjobova ukázka pobaví. Sdílette, doufám, můj názor, že si Oddjob kočku zasloužil.“ Rentgenové oči vrhly krátký pohled přes stůl.

„On se trénuje na kočičkách?“

„Považuje je za vybranou pochoutku. Nalezl v nich zalíbení ve své vlasti v době hladomoru.“

Bond si pomyslel, že je čas zarýt trochu hlouběji. „Nač vlastně potřebujete takového člověka? Pochybuju, že je zrovna on společností pro vás.“

„Pane Bonde“ – Goldfinger při řeči luskal prsty na obsluhu – „já jsem náhodou bohatý, a čím je člověk bohatší, tím více potřebuje ochranu. Obvyklá tělesná stráž nebo detektiv se rekrutuje z penzionovaných policistů. Takoví lidé nemají cenu. Jejich reakce jsou pomalé, jejich metody staromódní a jejich náklonnost úplatkům značná. Kromě toho si váží lidského života. To je nanic, jestliže chci zůstat naživu já. Korejci nejsou zatíženi takovými pocity. Právě z toho důvodu jich Japonci používali ke střežení zajateckých táborů za druhé světové války. Jsou to nejkrutější a nejnemilosrdnější lidé na světě. Můj personál byl vybrán s přihlédnutím k těmto vlastnostem. Slouží mi dobře. Nemám stížnosti a oni také ne. Dávám jim dobrý plat, dobré jídlo a dobré ubytování. Když potřebuji ženy, dám přivést z Londýna prostitutky, dobře jim zaplatím a pak je pošlu zpátky. Ty ženy nejsou napohled půvabné, ale jsou bílé, a to je hlavní. Jde jim o co největší pokoření bílé rasy. Někdy dochází k incidentům – ale,“ bledé oči se dívaly bezvýrazně na stůl – „peníze jsou užitečné i jako rubáš.“

Bond se usmál.

„Máte rád aforismy?“ zeptal se Goldfinger. „Tenhle jsem vymyslel já.“

Na stole se ocitl znamenitý šlehaný sýr a po něm káva. Jedli beze slov, poněvadž tato důvěrná sdělení vyvolala u obou příjemný pocit. Aspoň u Bonda určitě. Goldfinger si zřejmě záměrně nechával neupravené vlasy, ne moc, ale jen tak, aby vypadal jako bezohledný, výkonný a chladnokrevný magnát, což mělo Bonda přimět k reakci. Nakonec Bondovo slídění po domě, které ostatně musel Goldfinger předpokládat, prozradilo něco, co hostitele potěšilo – totiž že Bond hraje taky nečistě, že to není džentlmen, jak by se na první pohled mohlo zdát. Zřejmě bude následovat ještě nějaký test, po němž už přijde konkrétní návrh.

Bond se pohodlně opřel a zapálil si. „Máte krásné auto,“ řekl. „Musí to být jeden z posledních exemplářů té série asi z roku 1925. Dva bloky po třech válcích a v každém válci dvě svíčky, z nichž jednu zapaluje magneto a druhou cívka?“

„Máte pravdu. Ale musel jsem provést na voze úpravy. Péra jsem zesílil pěti listy a na zadní kola jsem dal přimontovat diskové brzdy, abych zvýšil účinnost brždění. Přední brzdy nedostačovaly.“

„Vážně? A proč? Maximální rychlost nebude přesahovat osmdesát kilometrů. Vůz přece nemůže být tak těžký.“

Goldfinger zdvihl obočí. „Myslíte, že ne? Pancéřové desky a armované sklo přidávají k váze celou tunu, a to je velký rozdíl.“

Bond se usmál. „Aha! Vy si na sebe dáváte pozor! Ale jak chcete takový vůz dopravit letadlem přes Kanál? Nepropadne podlahou letadla?“

„Najímám si speciální letadlo. Linka Silver City můj vůz zná. Jeho přeprava je pro ně už běžná. Přepravují ho dvakrát ročně.“

„Cestujete po Evropě?“

„Na golfovou dovolenou.“

„To musí být báječné. Vždycky jsem si přál podniknout něco takového.“

Goldfinger se na návnadu nechytí. „Teď si to můžete dovolit.“

Bond se usmál. „Myslíte ten vedlejší výdělek. Ale já patrně budu těch deset tisíc dolarů potřebovat, jestli se přestěhuju do Kanady.“

„Myslíte, že tam přijdete k penězům? Chcete zbohatnout?“

Bond si dal záležet, aby z jeho hlasu zněla chtivost. „Samozřejmě. Jinak nemá smysl se namáhat.“

„Většina metod, jak vydělat velké peníze, bohužel vyžaduje dlouhý čas. Než člověk vydělá velké peníze, je už příliš starý, aby je mohl užít.“

„V tom je ta potíž. Já osobně dávám vždycky přednost rychlému zbohatnutí. A to tady nelze. Daně jsou příliš vysoké.“

„Pravda. A zákony příliš přísné.“

„Ano. To jsem už zjistil.“

„Opravdu?“

„Narazil jsem na ně při obchodu s heroinem, jen tak tak, že jsem si při tom nespálil prsty.“

Goldfinger pokrčil rameny. „Pane Bonde, kdosi to vyjádřil tak, že právo jsou krystalizované předsudky společnosti. Souhlasím s tou definicí. Náhodou se zákonů používá nejpřísněji k potlačení obchodu s narkotiky. Ale i kdyby tomu tak nebylo, nemám zájem pomáhat policii.“

„Víte, to bylo tak...“ Bond začal vyprávět mexický příběh s pašeráky opia, přičemž podstatně pozměnil svou roli.

Uzavřel slovy: „Šťastně jsem z toho vyvázl, ale nezlepšilo to nijak mou pozici u firmy Universal Export.“

„To bych řekl. Zajímavá historka. Zdá se, že jste při tom prokázal jisté schopnosti. Nehodláte v tom obchodě pokračovat?“

Bond pokrčil rameny. „Je to trochu spletité. Soudě podle Mexičana, šéfové oboru ztratí tvář, když přijde do tuhého.“

„Byl to příjemný večer, pane Bonde,“ řekl Goldfinger a vstal. Bond ho následoval. „Nevím, jestli bych se na vašem místě vrátil k heroinu. Jsou bezpečnější metody, jak vydělat velké peníze. Musíte mít jistotu, že situace je příznivá, a pak se můžete odvážit všeho. Zdvojnásobit své jmění není snadné a příležitost se nenaskytne často. Chcete slyšet další z mých aforismů?“

„Ano.“

„Nuže, pane Bonde.“ Goldfinger se slabě usmál jako pravý boháč. „Nejsnadnější způsob, jak zdvojnásobit své peníze, je přeložit je a strčit do kapsy.“

Bond pozorně naslouchal jako bankovní úředník naslouchá svému řediteli. Poslušně se usmál, ale nechal to bez komentáře. Tohle nebylo moc dobré. Nikam to nevedlo. Ale instinkt mu říkal, aby nešlapal na plyn.

Vrátili se do haly. „Díky za znamenitou večeři,“ řekl Bond. „Je na čase, abych šel spát. Doufám, že se uvidíme.“

Goldfinger krátce stiskl Bondovu ruku a odstrčil ji. To byla další manýra milionáře, který se podvědomě bál doteku.

„Nepřekvapilo by mě to, pane Bonde.“

Tahle slova se Bondovi stále vracela na mysl, když jel za měsíčního světla přes Isle of Thanet, i když se potom svlékal a ukládal do postele. Nedokázal však odhadnout jejich význam. Mohla znamenat, že Goldfinger se zamýšlí spojit s Bondem, nebo také mohla znamenat, že Bond se musí pokusit o spojení s Goldfingerem. První možnost panna, druhá orel. Bond vstal z postele, našel minci a hodil. Orel. Takže bylo na něm, aby se přiblížil Goldfingerovi!

Tak dobrá, ale pro příště musí mít vymyšleny daleko věrohodnější výmluvy. Bond se vrátil do postele a okamžitě usnul.

12. Sledování žlutého rollse

Přesně v devět ráno dostal Bond spojení se šéfem štábu: „Tady James. Podíval jsem se na ten statek. Viděl jsem všechno, večeřel jsem s majitelem. S určitostí mohu říci, že názor generálního ředitele je správný. Se statkem je určitě něco v nepořádku. Zatím nemám pohromadě dost fakt, abych mohl podat přesnější zprávu. Majitel dnes cestuje do ciziny, letí z Ferryfield. Rád bych znal čas odletu. Chtěl bych se ještě jednou podívat na jeho rolls. Myslím, že bych mu měl darovat přenosnou vysílačku. Pak se hned pustím za ním. Zařídte, prosím, aby si mě slečna Ponsonbyová zapsala. Místo určení zatím neznámé. Budu udržovat styk. Je u vás něco nového?“

„Jak proběhla golfová partie?“

„Vyhrál jsem.“

Na druhé straně linky se ozvalo tlumené zachechtání. „To jsem si myslel. Hezky vysoká sázka, že?“

„Jak to víte?“

„Večer jsem mluvil s panem Scotlandem. Dostal prý telefonickou hlášku, že nějaký člověk, který se jmenuje jako vy, má v držení velkou částku nepřihlášených dolarů. Jestli prý u nás někoho takového nemáme? Chlapík nebyl moc zkušený a neměl ponětí o Universalu. Řekli jsme mu, aby si pohovořil s komisařem, a dnes ráno jsme dostali omluvu právě ve chvíli, kdy vaše sekretářka našla v poště obálku s deseti tisíci dolary. Docela slušný podraz, ne?“

Bond se usmál. To bylo pro Goldfingera typické: když nevyhrál, aspoň chtěl Bondovi způsobit nesnáze. Patrně zavolal Scotland Yard hned po hře. Ale krycí adresa firmy Universal Export se zřejmě osvědčila. „To jsou věci!“ řekl Bond. „Co

může člověk čekat od takového gaunera? Můžete říci generálnímu řediteli, že tentokrát jsou ty peníze ve prospěch Bílého kříže. Zařídíte to?“

„Samozřejmě. Za pár minut vás zavolám. Ale dejte si za hranicemi pozor, a kdybyste se nudil a potřeboval společnost, hned nás zavolejte. Na shledanou.“

Bond položil sluchátko. Vstal a dal se do balení. Dovedl si živě představit, co se dělo ve štábu, když šéf M. tlumočil rozhovor slečně Moneypennyové. „Říká, že podle jeho mínění má Goldfinger nějaký velký plán, ale zatím neví, oč jde. G. letí dnes dopoledne se svým autem z Ferryfieldu. 007 ho chce sledovat. (Řekněme za dvě hodiny bude na druhé straně Kanálu. Rezervujte letenku, ano?) Chce, abychom promluvili s celní správou. Potřebuje si prohlédnout rolls a instalovat do něj Homéra. (To taky zařídíte!) Bude s námi ve styku pro případ, že by potřeboval pomoc...“

A tak dále. Byl to výkonný mechanismus. Bond skončil balení, a když dostal z Londýna telefonické směrnice, sestoupil do přízemí, vyrovnal účet a vyjel z Kamsgate na canterburskou silnici.

Goldfinger měl objednané zvláštní letadlo na dvanáct hodin. Bond přijel do Ferryfieldu v jedenáct. Ohlásil se u náčelníka pasové kontroly a celních úředníků, kteří ho očekávali, odklidil auto do prázdného hangáru a seděl, kouřil a povídal si se zaměstnanci pasové kontroly o nedůležitých věcech. Domnívali se, že je ze Scotland Yardu. Nechal je při tom. Ne. Goldfinger je v pořádku, ale možná, že někdo z jeho služebnictva se pokouší něco propašovat přes hranice. Mohou ho nechat o samotě s autem takových deset minut? Rád by prohlédl bednu s nářadím. Mohou zařadit, aby rolls royce byl podroben prohlídce, jestli v něm nejsou skrýše? Ale ovšem, samozřejmě.

Ve tři čtvrti na dvanáct jeden z celníků vstřčil hlavu do dveří. „Už přicházejí. Řidič je v letadle. Požádal jsem je, aby nastoupili do letadla dřív, než bude naloženo auto. Řekl jsem jim, že to souvisí s rozvržením zátěže. Není to tak podezřelé, jak to zní. Zavolejte, až budete hotov.“

„Díky.“ Místnost se vyprázdnila. Bond vyndal z kapsy křehký balíček. Obsahoval suchou baterii a malou elektronku. Prohlédl si zapojení, zasunul přístroj zpátky do kapsy a čekal.

Pět minut před dvanáctou se dveře otevřely. Úředník mu pokynul. „Jsou v letadle.“

Obrovský zářící Silver Ghost stál v celním křídle budovy tak, že na něj nebylo z letadla vidět. Kromě něho tam bylo jen jedno auto, sivý triumph TR3, kabriolet se sklopnou střechou. Bond přistoupil k zádi rolls-royce. Celníci odšroubovali kryt přihrádky na nástroje. Bond vyňal podnos s rezervními nástroji a zevrubně prohlédl nástroje i podnos. Poklekl na zem. Pod záminkou, že prohledává boční partii přihrádky, uložil do ní baterii s elektronkou. Pak uložil podnos na místo. Seděl tam dobře. Vztýčil se a opřel jednu ruku o druhou. „Nález negativní,“ řekl celníkovi.

Celník namontoval kryt přihrádky zpět a vstal. „Šasi a karosérie už by taková legrace nebyla. V rámu by se dalo leccos ukrýt a v čalounění jakbysmet, ale to bychom museli udělat celkovou prohlídku. Můžu jít?“

„Ano. Děkuji vám.“ Bond se vrátil do kanceláře. Uslyšel rychlé protočení klasické startovací kliky. O minutu později vyjel vůz na nakládací rampu. Vzápětí za ním zaklaply ohromné čelisti letounu. Schody odjely a dispečer zdvihl palec. Dva motory těžce zakašlaly a nastartovaly. Obrovský stříbrný pták pojížděl k ranveji.

Když bylo letadlo na rozjezdové dráze, Bond se vrátil k svému autu a usadil se za volantem. Stiskl vypínač pod přístrojovou deskou. Okamžik bylo ticho a potom se ze skrytého reproduktoru ozvalo zavytí. Otočil knoflíkem a zvuk se změnil na hluboké bzučení. Čekal, až bristol odstartoval. Jak se letadlo odlepilo a zamířilo k pobřeží, bzučení zesláblo. Za pět minut ustalo. Bond vyladil přístroj a zapojil jej znovu. Sledoval vysílač pět minut, kdy letadlo bylo nad Kanálem, a pak přístroj vypnul. Objel celnici, ohlásil, že se o půl druhého vrátí a ve dvě odletí. Potom odjel do známé hospody v Rye. Od té chvíle, pokud se nevzdáli od rolls-royce více než sto šedesát kilometrů, bude vysílač Homér, uložený v přihrádce na nástroje, ve styku s přijímačem v Bondově autě. Stačilo, když Bond sledoval hlasitost zvuku a nepřipustil, aby se zvuk vytratil. Byla to jednoduchá metoda určování směru, která umožňovala sledovat cizí auto bez nebezpečí, že sám bude vypátrán. Na druhé straně Kanálu bude muset zjistit, kterou silnicí odjel Goldfinger z Le Touquet, pověsit se na něj a nespouštět ho z očí zvláště ve městech a na důležitých křižovatkách. Kdyby udělal někde chybu, musel by ji potom napravovat rychlou jízdou. K tomu účelu měl DB III. Docela rád si zahraje na četníky a zloděje po Evropě. Slunce zářilo z jasné oblohy. Bond cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz z napětí. Usmál se pro sebe. Byl to tvrdý, chladný a krutý úsměv. Poprvé v životě jste se dostal do nesnází, pane Goldfingere, pomyslel si. Do ošklivých nesnází. Na nebezpečné křižovatce, kde se klidná silnice N38 z Le Touquet stýká s naolejovaným zmatkem hlavní silnice NI, Bond zastavil vůz a kývl na dopravního strážníka. Muž byl samá ochota, ano, brebentil, samozřejmě viděl rolls-royce. Takové auto není možno přehlédnout. Skutečný aristokrat mezi auty. Vpravo, monsieur, směrem na Abbeville. Je hodinku před vámi, ale s tím vašim žihadlem...

Jakmile si Bond vyřídil na letišti formality, Homér zachytil signál rollse. Bylo však nemožné určit, jestli Goldfinger zamířil na sever a pak do Rakouska nebo Německa, nebo jestli jede na jih. Pro takové určení by bylo zapotřebí dvou vozů opatřených rádiem. Bond pozdravil strážníka zdvihnutím ruky a prudce odstartoval. Musí se na Goldfingera rychle přilepit. Ten už zřejmě projel Abbeville a na křižovatce odbočil buď po NI na Paříž nebo po N28 na Rouen. Kdyby to Bond špatně odhadl, ztratí spoustu času.

Bond se rozjel po mizerně klopené silnici. Neriskoval, ale třiačtyřicet kilometrů do Abbeville ujel za čtvrt hodiny. Homérův signál byl silnější. Goldfinger nemohl být víc než pětadvacet kilometrů před ním. Který směr však zvolit na křižovatce? Bond se rozhodl pro Paříž. Šlápl na plyn. Za chvíli se v Homérově signálu projevila změna. Mohl jet dobře i špatně. Pak signál začal znenadání slábnout. Chyba! Buď musí jet zpátky, nebo si po jedné z okresek nadjet do Rouenu a tam ho chytit. Bond nenáviděl otáčení. Deset kilometrů před Veauvais zabočil doprava. Někdy čas se mu jelo špatně, ale pak se dostal na rychlou silnici N30 a mohl se hnát k Rouenu veden hlasem svého přijímače. Zastavil se na předměstí a jedním uchem poslouchal signál, zatímco hledal v Michelinově automapě. Podle narůstající intenzity signálu usuzoval, že se ocitl před Goldfingerem. Byla před ním další důležitá křižovatka. Kdyby se zmýlil tady, nebylo by tak snadné chybu napravit. Goldfinger mohl zvolit trasu Alencón-La Mans-Tours na jih, nebo zamýšlel jet

jihovýchodně, minout Paříž cestou na Evreux, Chartres a Orleans. Bond si nemohl dovolit zajet do centra Rouenu, počkat si, až zahlédne rollse a prostě se na něj přilepit. Musel počkat, až signál zeslábně, a pak se pokusit odhadnout správný směr.

Trvalo čtvrt hodiny, než získal jistotu, že rolls-royce už projel městem. Vybral si odbočku doleva. Bond sešlápl plyn a prudce se rozjel. Ano! Tentokrát bzučení přecházelo ve vytí. Byl na stopě. Zpomalil na šedesátku, zeslabil zvuk přijímače a uvažoval, kam vlastně Goldfinger míří.

Pět hodin, šest, sedm. Slunce už svítilo do Bondova zpětného zrcátka, a rolls stále uháněl kupředu. Projeli Dreux a Chartres a ocitli se na osmdesátikilometrovém rovném úseku do Orleansu. Jestliže to měla být dnešní konečná, nevedl si rolls vůbec špatně – čtyři sta kilometrů za něco málo přes šest hodin. Goldfinger rozhodně nebyl žádná motoristická nula. Musel jet pokud možno mimo města. Bond se začal přibližovat.

Uviděl před sebou nejasná zadní světla. Zhasl reflektory a pokračoval s rozsvícenými mlhovkami. Auto bylo před ním více než jeden a půl kilometru. Zvolna se k němu blížil. Když byl asi čtyři sta metrů za ním, rozsvítil na okamžik dálková světla. Goldfingerův rolls-royce. Zpomalil tedy, až se vzdálenost zvětšila na půldruhého kilometru, ve zpětném zrcátku pozoroval odraz světla auta, které jelo vytrvale za ním. Byl to malý dvousedadlový triumph s napjatou střechou. Před Orleansem Bond zabočil k okraji silnice a nechal triumph předjet.

Orleans Bonda nikdy nezajímal. Bylo to duchovní a mýtické poutní místo bez půvabu a elegance. Spokojeně žilo z Johanky z Arku a pod její svatozáří tahalo z turistů peníze. Bond se podíval do Michelinova turistického průvodce. Goldfinger bude přespávat v pětihvězdičkovém hotelu a dá si k večeři filé z mořského jazyka a pečené kuře. Patrně si vybere hotel Arcades nebo Modeme. Bond se musí držet nablízku. Rozhodl se tedy, že přespí v Hotel de la Gare a navečeří se v nádražní restauraci.

Když byl Bond na pochybách, vždycky si vybíral nádražní hotely. Byly naprosto vyhovující, bylo u nich spousta místa na parkování, a tentokrát Bond také věděl, že Buffet de la Gare je skvělý. U nádraží člověk slyší tep města. Noční lomoz vlaků je plný jeho milostných románků i tragédií.

Signál v přijímači byl už deset minut stejný. Bond si vryl do paměti cestu ke třem hotelům a obezřetně vjel do města. Sjel k řece a dal se po osvětleném nábřeží. Měl pravdu. Rolls stál před hotelem Arcades. Bond otočil vůz a zamířil ke svému hotelu.

Hotel de la Gare splnil jeho očekávání – byl levný, staromódní a pohodlný. Bond si dopřál horkou lázeň a pak se vrátil do svého vozu, aby se ujistil, že rolls neodjel. Poté si dal v nádražní restauraci své oblíbené menu: dvakrát oeufs cocotte á la crème, velkou porci sole meunière (Orleans byl blízko moře. Ryby z Loiry bývaly rozměklé) a camembert. Vypil půl litru výborně chlazeného Rose d' Anjou a ke kávě si dal tříhvězdičkový koňak Hennessy. V půl jedenácté odešel z restaurace, zkontroloval rollse, hodinu se procházel po počestných ulicích, pak znovu zkontroloval rollse a vrátil se do svého hotelu, aby se uložil k spánku.

V šest ráno byl rolls-royce na místě. Bond zaplatil účet a dal si v nádražní restauraci café complet s dvojitou dávkou kávy. Pak zajel autem na nábřeží a zacouval do postranní ulice. Tentokrát se nesměl zmýlit. Goldfinger buď přejede řeku a zamíří po silnici N7 na Riviéru, nebo do Švýcarska a Itálie. Bond vystoupil z auta a lekoval u nábřežní zdi, dávaje pozor mezi kmény platanů. O půl deváté vyšly z budovy hotelu Arcades dvě malé postavičky. Rolls-royce se rozjel. Bond jej pohledem sledoval a viděl, že jede po nábřeží; když mu zmizel z dohledu, usedl za volant aston martina a dal se do pronásledování.

Jel pohodlně podél Loiry v záři jarního slunce. Byl to jeden z jeho oblíbených koutů světa. V květnu, kdy ovocné stromy bíle kvetou a vody široké řeky jsou vzdušné po jarních deštích, je údolí zelené a jako stvořené k milování. Takové myšlenky mu probleskovaly hlavou, když nedaleko před Chateaufort se ozval ostrý zvuk dvojité houkačky a malý triumph jej předjel. Tentokrát měl staženou střechu a Bond jenom na zlomek vteřiny zahlédl hezký obličej skrytý za bílými automobilovými brýlemi s tmavomodrými skly. I když viděl jen část profilu, poznal už podle držení hlavy, že je to hezká žena. Vyzařovala z ní osobnost dívky, která je na obdiv zvyklá, stejně jako na sebevědomé předjíždění mužů v elegantních automobilech.

Bond si pomyslel: A tohle se mi musí stát zrovna dneska! Loira je jako stvořená k tomu, aby stíhal dívku tak dlouho, až ji dohoní v době oběda a seznámí se s ní v prázdné restauraci u řeky, někde venku v zahradě pod popínavou révou. Smažené ryby a vychlazené Vouvray, opatrné vzájemné otūkávání, pak dva automobily, které jedou v konvoji až do večera, daleko na jih, kde vyhledají místo, na němž se dohodli už při obědě; olivovníky, cikády v indigovém soumraku, poznání, že v sobě našli zalíbení a že jejich práce může počkat. Následujícího dne („Ne, dnes večer ne. Ještě tě dobře neznám, a kromě toho jsem unavená.“) nechají její vůz v hotelové garáži a vyjedou si v jeho autě na nezávaznou, pomalou vyjížďku; u vědomí, že není žádný spěch, pojedou na západ, kde nejsou žádné dálnice. Tam si vždycky přál jet, už jen kvůli tomu jednomu jménu – Ebtre Deux Sins. Byla to vesnice poblíž Les Baux. Třeba v ní nebyl ani hostinec? Tak by jeli přímo do Les Baux, do restaurace Bouches du Rhone na břehu řeky Camargue. Pak by si vzali sousední pokoje (na apartmá by bylo ještě příliš brzy) v nádherném hotelu Baumanière, jediném ve Francii, který Michelinův průvodce označuje jako skutečně prvotřídní. Dali by si gratin de langouste a snad by vzhledem k tradicím takových nocí pili šampaňské. A pak...

Bond se usmál. Dnes ne. Dnes jsi v práci, Jamesi, jedeš za Goldfingerem a ne za milováním. Dnes tě čeká jediná vůně, a to vůně Goldfingerovy drahé vody po holení, nikoliv... jaký parfém asi to děvče používá? Anglické dívky často volí špatně. Doufal, že to bude něco křehkého a elegantního. Třeba Balmid's Vent Vert nebo Carod's Muguet. Pro jistotu zapojil přijímač a jel dál, pohrávaje si se svými představami o dívce. Samozřejmě by se s ní mohl znovu setkat, proč ne? Zdálo se, že už dlouho mají společnou cestu. Musela přenocovat v Orleansu. Kde? Marné přemýšlení. Ale počkejme! Bond se pojednou probral ze zasnění. Stažená střecha mu něco připomínala. Toho triumphu už přece viděl ve Ferryfieldu; ten vůz musel letět přes Kanál po Goldfingerovi! Jestli tomu tak bylo, pak není pouhá náhoda, že dívka

jede už pět set kilometrů stále za Goldfingerem. Kromě toho včera jela s tlumenými světly. Co to vlastně všechno znamená?

Bond sešlápl plyn. Blížil se k Novers. Tak jako tak se musel přiblížit Goldfingerovi před příštím velkým rozcestím. Zabije dvě mouchy jednou ranou a uvidí, jaké má dívka záměry. Jestli hodlá udržovat svůj vůz ve vhodné pozici mezi Goldfingerem a Bondem, bude to pekelný problém. Sledovat Goldfingera je dosti obtížné. Jestli je mezi nimi další pronásledovatel, bude to nepříjemná komplikace.

Stále jela mezi nimi a udržovala si od rollse značný odstup. Když Bond zahlédl její blyštivý zadek (jak tomu pro sebe říkal), zpomalil. No tak, děvče. Kdo vlastně jsi? Bond jel dál. Na tváři se mu usadil zasmušilý přemýšlivý výraz.

Malý konvoj se držel pohromadě. Stále jeli po široké, leskle černé dálnici N7, která jako silný nerv protíná srdce Francie. V Moulinsu je Bond málem ztratil. Musel se dvakrát vracet a rychle se dostat na N73. Goldfinger zahnul v pravém úhlu a nyní směřoval buď na Lyon a Itálii, nebo na Macon a Ženevu. Bond si musel pospíšet a málem se dostal do nesnází. Nestaral se příliš, jak silně se ozývá Homér, a spoléhal, že vždycky bude mít dost času zpomalit, až před sebou uvidí triumph. Náhle si uvědomil, že bzučení přijímače přešlo v hlasité vytí. Kdyby prudce nezabrzdl, mohl být brzy v rollsovi. Pomalu přešel vrchol kopce a asi míli před sebou uviděl velký žlutý vůz stojící na okraji cesty. Ještě že se nablízku vyskytla úvozová cesta! Bond zastavil pod ochranou živého plotu. Z postranní kapsy na dvířkách vyňal malý dalekohled a šel zpátky k silnici. Opravdu! Goldfinger seděl pod můstkem na břehu potoka. Měl na sobě bílý plášť a bílou plátěnou řidičskou helmu ve stylu německých turistů. Právě si dopřával piknik.

Pohled na něj vyvolal v Bondovi pocit hladu. Co kdyby se také najedl? Upřel pohled na rolls-royce. Zadním okénkem viděl část černé siluety korejského řidiče na předním sedadle. Po triumphu nebylo stopy. Jestli dívka stále pronásleduje Goldfingera, nikdo ji nemohl varovat. Jede zřejmě se sklopenou hlavou a nohou na plynu. Je asi někde vpředu a číhá v záloze, až rolls přejede kolem. Ale je to tak skutečné? Bondova představivost se třeba řídí jeho přáním. Dívka je nejspíš na cestě k italským jezerům, kde se setká s tetičkou, přáteli, milencem.

Tu se Goldfinger vztyčil. Pořádný chlapec. Tak to má být, sebrat kousky papíru a zastrčit je pečlivě pod most. Ale proč je nehodil rovnou do potoka? Pojednou Bondovi ztuhly čelisti. Co mu připomínaly Goldfingerovy pohyby? Měl Bond příliš bujnou fantazii, nebo most skutečně sloužil jako mrtvá schránka? Dostal Goldfinger pokyn, aby uložil něco, například zlatý prut, právě pod tímto mostem? Francie, Švýcarsko, Itálie. Tohle bylo velice příhodné místo – třeba i pro lyonskou komunistickou buňku, která patřila k nejsilnějším ve Francii. Bylo to místo se slušným rozhledem na všechny strany.

Goldfinger se vyškrábal na břeh. Bond se opět skryl. Zaslechl vzdálený zvuk startéru. Opatrně sledoval zrakem žlutý rolls-royce, dokud nezmizel.

Byl to hezký můstek nad hezkým potokem. Geodetické číslo bylo vyznačeno na oblouku – 79/6, což znamenalo, že to je šestý most od určitého města na silnici N79. Snadná orientace! Bond rychle vystoupil z auta a sklouzl po strmém břehu. Pod obloukem bylo chladno a šero. V jasné vodě, která pomalu tekla po oblázcích, bylo vidět stíny ryb. Bond prohlížel okraj zdiva. Přesně uprostřed, pod silnicí, byl u stěny ostrůvek husté trávy. Bond ji rozhrnul. Byla tam poházena čerstvě vykopaná zemina. Zaryl do ní prsty.

Nahmatl pouze jeden prut, hladký a odlitý do tvaru cihly. K jeho zvednutí bylo třeba síly. Bond smetl hlinu z povrchu matně žlutého kovu a zabalil odlitek do kapesníku. Skryl jej pod sakem a vylezl po břehu na pustou silnici.

13. „Jestli se mě dotknete...“

Bond byl se sebou spokojen. Na Goldfingera se rozzlobí spousta lidí. S dvaceti tisíci librami se dá udělat spousta špinavé práce. Budou se muset přizpůsobovat plány a odročovat tajné dohody. Snad budou muset být i zachraňováni životy. A pokud se o to bude zajímat SMERSH, což bylo nepravděpodobné, protože to jsou realisté, kteří počítají se ztrátami, zřejmě dojde k názoru, že prut objevil nějaký tulák, který hledal úkryt.

Bond uložil zlato do skřípy pod sedadlem. Nebezpečný materiál. Musí se spojit s nejbližším pracovištěm Secret Service a prut odevzdat, aby byl odeslán diplomatickou poštou do Londýna. Musí o tom rychle podat zprávu. Nález potvrzuje mnohá podezření. Může případně upozornit francouzské kolegy z Deuxieme Bureau, aby zjistili, kdo si pro zlato přijde. Ale Bond doufal, že k tomu nedojde. Nepotřeboval, aby vznikla panika dřív, než se mu podaří proniknout do Goldfingerovy blízkosti. Teď bylo zapotřebí, aby se nad Goldfingerem klenulo modré, jasné nebe.

Bond se rozjel. Musel promyslet další věci. Musí se přilepit na rollse ještě před Maconem a správně odbočit na křižovatce, na Ženevu nebo na Lyon. Musí vyřešit problém s tou dívkou a pokud možno ji dostat ze silnice. I když byla hezká, vnášela do záležitosti zbytečný zmatek. A taky se musí zastavit pro něco k jídlu a k pití. Byla jedna hodina a pohled na obědvajícího Goldfingera v něm probudil hlad. Musel také natankovat a zkontrolovat vodu a olej.

Homérův signál zesílil. Bond byl na předměstí Maconu. Musí se přiblížit ke Goldfingerovi i s tím rizikem, že bude spatřen. Jeho sportovní vůz se snad v tom provozu ztratí. Bylo životně důležité vědět, zda rolls přejede Saónu a dá se směrem na Bourg, nebo odbočí doprava na Lyon. Na konci Rue Rambuteau zahlédl žlutou skvrnu. Přešel železniční most a malé náměstíčko. Goldfingerova žlutá krabice pokračovala k řece. Bond pozoroval, jak se kolemjdoucí za rolls-roycem otáčejí. Řeka. Zabočí Goldfinger vpravo nebo pojede přes most? Rolls jel přímo. Tedy do Švýcarska! Bond jej sledoval na předměstí Svatého Vavřince. Nyní k řezníkovi, pekaři a do vinného sklepa. Sto metrů před ním visela do ulice zlatá telecí hlava. Výborně! Malý triumph byl za ním jen pár metrů. Jak dlouho už za ním jela? Bond se tak soustředil na rolls-royce, že se od vjezdu do města neohlédl. Dívka se musela skrývat v postranní uličce. Tohle už určitě není náhoda. Promiň, kočičko, musím tě sbalit. Udělám to co nejjemněji. Teď se drž. Bond znenadání zastavil před řeznictvím a zařadil zpátečku. Bylo slyšet ošklivé zachrastění a řinkot. Bond vypnul motor a vystoupil.

Obešel pomalu vůz dozadu. Dívka s obličejem strnulým zlostí už stála jednou nohou na silnici. Byla to krásná noha. Jak

vystupovala z auta, bylo vidět bílé stehno. Dívka strhla řidičské brýle a dala si ruce v bok. Hezká ústa byla pokrivena hněvem.

Zadní nárazník Bonda vozu byl zaklíněn do trosek reflektorů a přední stěny chladiče triumphu. Bond řekl přátelsky:

„Jestli do mě ještě jednou najedete, budete se muset za mě provdat.“

Sotva to dořekl, dala mu facku. To už se kolem nich shromáždil malý zástup. Ozývaly se projevy souhlasu i nadávky.

Dívka se zjevně zlobila. „Vy pitomče! Kde myslíte, že jste?“

Bond si pomyslel, že hezkým holkám takové drobné rozčilení spíš prospívá. „Moc vám to nebrzdí,“ řekl.

„Nebrzdí? Vždyť jste do mě nacouval!“

„Trochu mi to ujelo. Nevěděl jsem, že jste tak blízko za mnou.“ Byl čas trochu ji uklidnit. „Strašně mě to mrzí. Zaplatím opravu a všechny ostatní výdaje. Opravdu, nešťastná náhoda. Podíváme se, co se stalo. Zkuste vycouvat. Nárazníky máte v pořádku.“ Bond šlápl na nárazník triumphu a zahoupal jím.

„Neopovazujte se dotýkat mého vozu! Nechte ho na pokoji!“ Dívka nahněvaně usedla za volant a stiskla startér. Motor chytil, ale pod krytem zadrnčel kov. Vypnula motor a vyklonila se z okénka.

„Vidíte, vy idiote? Rozbil jste mi ventilátor!“

Bond doufal, že má pravdu. Nastoupil do svého vozu a poodjel s ním od triumphu. Úlomky z dívčina auta zazvonily o dlažbu. Opět vystoupil, hlouček zvědavců prořídil. Byl v něm muž v pracovní kombinéze. Nabídl se, že zavolá havarijní vůz a hned pro něj odešel. Bond přistoupil k triumphu. Dívka již byla klidnější.

„Nebude to tak hrozné,“ řekl Bond. „Ventilátor je nejspíš jen vyosený. V dílně vám opraví přední světla a přechromují, co je třeba. Zítra ráno můžete pokračovat v cestě.“ Sáhl do kapsy pro peněženku. „Chápu, že vás to uvedlo do nesnázi a vina je výhradně na mně. Tady je sto tisíc franků na opravu, váš nocleh, telefony přátelům atakdále. Vezměte si je, ať jsme vyrovnáni. Rád bych tu přenocoval a počkal, až zítřka vyjedete, ale mám večer schůzku a musím tam být.“

„To ne.“ Dívka složila ruce za záda a vyčkávala.

„Ale...“ Co vlastně chtěla? Policii? Chce ho obvinít z nebezpečné jízdy?

„Já mám dnes večer také schůzku a musím tam být. Musím se dostat do Ženevy. Váš vůz to dokáže za dvě hodiny.“

Ukázala přitom na Bondův DB III. „Svezete mě?“

V jejím hlase byla zoufalá naléhavost. Žádné přemlouvání, žádné hrozby, jen čistá potřeba. Bond si ji poprvé prohlížel jinak než jako hezkou dívku, která se chce nechat sbalit Goldfingerem nebo ho začít vydírat. To bylo jediné vysvětlení, které Bonda v těchto souvislostech napadlo. Dívka však na nic z toho nevypadala. Její obličej prozrazoval pevný charakter a upřímnost. A také nebyla oblečena jako svůdkyně. Měla hedvábnou košili spíše mužského střihu se stojacím límečkem, který měla u krku rozepjatý. Široké rukávy měla na zápěstích ohnuté. Nehty neměla nalakované a jejím jediným šperkem byl zlatý prstýnek na prsteníčku (pravý nebo falešný snubní prsten?). Měla velmi široký kožený pásek s černým štěpováním a dvojitou kovovou sponou. Vzadu se ještě rozšiřoval jako podpurný pás závodních jezdců. Krátká plisovaná sukně byla šedočerná. Zřejmě drahé černé sandály skýtaly dostatek pohodlí pro řízení. Pestřejší na ní byl jen růžový šáteček, který si sundala z hlavy a který teď držela v ruce spolu s bílými slunečními brýlemi. Celkově působila velmi přitažlivě. Oblečení připomínalo Bondovi spíš výzbroj než šaty mladé dívky. Na jejím vzhledu a chování bylo cosi mírně mužského a drsného, mohla by být, jak uvažoval, členkou anglického lyžařského týmu, nebo třeba strávila dlouhý čas v Anglii na honech či v sedle při parkuru.

I když byla velmi hezká, patřila zjevně k těm ženám, které se své kráse nijak nevěnují. Vůbec se nepokusila občas odhrnout vlasy. Výsledkem bylo, že vypadaly tak, jak mají dívčí vlasy vypadat – neupravené, s bludnými prameny, místy vlnité. Tvořily nepravidelný tmavý rám bledého symetrického obličej, v němž vynikaly modré oči pod tmavým obočím, žádoucí ústa, vysoké lící kosti, které svědčily o rozhodnosti a nezávislosti, a jemná linie brady. Její celkové vzezření vyjadřovalo sebedůvěru. Hrdě nesla své tělo s pěkně tvarovanými nadry vystupujícími pod napjatým hedvábím. Její postoj s nohama mírně rozkročenýma a rukama založenýma za zády byl směsicí provokace a výzvy. Vypadala, jako by chtěla říct: „No tak, hezouno, nemysli si, že ze mě uděláš slepici. Tys mě do téhle bryndy dostal, a ty mě z ní taky dostaneš ven. Můžeš být přitažlivý, ale já si žiju svůj život a přesně vím, kam směřuju.“

Bond zvažoval její prosbu. Nakolik ho bude obtěžovat její přítomnost? Za jak dlouho se jí zbaví, aby mohl pokračovat ve své práci? Bylo tu nějaké riziko? Oproti zřejmým nevýhodám tu stále byla jeho zvědavost, co je ta dívka zač a co má za lubem, vzpomínka na vysněný příběh, který mohl právě teď začít ve skutečnosti, a v neposlední řadě jeho vychování, které mu velelo pomoci dámě v nouzi.

Bond řekl stručně: „S radostí. Přeneste si věci do mého vozu a než zajistím opravu, tady je trochu peněz. Kupte prosím oběd pro dva – pro sebe podle svého výběru. Pro mě patnáct centimetrů lyonského salámu, bochník chleba, máslo a půllitrovou lahvičku maconského s vytaženou zátkou.“

Jejich oči se setkaly v pohledu, který vyjadřoval starý vztah mezi mužem, jenž udílí pokyny, a ženou, jež je přijímá.

Dívka vzala peníze. „Díky. Já si koupím totéž.“

Došla ke svému triumphu a odemkla kufr. „Nedělejte si starosti. Zařídím to.“ Vytáhla golfový pytel s uzávěrem na zip a malý, draze vyhlížející kufřík. Přenesla je k aston martinu a když odmítla Bondovu pomoc, urovnala je vedle Bondova zavazadla. Podívala se, jak zamyká kufr, a vrátila se ke svému vozu. Vzala z něj velkou, černě štěpovanou koženou kabelku přes rameno.

„Jaké jméno a adresu mám udat?“ zeptal se Bond.

„Prosím?“

Bond opakoval otázku a byl zvědav, jestli řekne falešné jméno nebo falešnou adresu nebo obojí.

„Budu cestovat,“ řekla. „Nejlépe, když udáte hotel Bergues v Ženevě. Na jméno Soamesová. Slečna Tilly Soamesová.“ Řekla to bez zaváhání a pak odešla k řezníkovi.

Za čtvrt hodiny už byli na cestě.

Dívka seděla vzpřímeně a její zrak se upíral na silnici. Homér bzučel docela slabě. Rolls-royce musel být dobrých osmdesát kilometrů vpředu. Bond spěchal. Proletěli městem Bourg a přejeli řeku v Pont d'Ain. Byli v podhůří Jury a silnice 84 se vinula v esovitých zatáčkách. Bond do nich najížděl, jako kdyby jel Alpskou rallye. Setrvačnost hodila dívku dvakrát směrem k Bondovi. Od té doby se opírala rukou o palubní desku. Když se Bondovi podařilo vyrovnat vůz po zvláště ošklivém smyku, který je málem vynesl přes okraj silnice, podíval se letmo na její profil. Měla pootevřená ústa a chřípí se jí lehce vzdouvalo. Oči jí jen plály. Zřejmě se bavila.

Dostali se na nejvyšší bod průsmyku a sjížděli k švýcarským hranicím. Homér nepřetržitě vyl. Nesmím se hnát, pomyslí si Bond, nebo na ně narazím na celnici. Sáhł pod palubní desku a ztlumil hlas reproduktoru. Zajel ke straně silnice.

Uspořádali si ve voze slušný, ale téměř mlčenlivý piknik a nepokusili se ani o konverzaci; zdálo se, že každý myslí na něco jiného.

Po deseti minutách se Bond znovu rozjel. Seděl uvolněn a sjížděl beze spěchu serpentinami, které protínaly mladý borový les.

„Co je to za zvuk?“ zeptala se dívka.

„To hučí magneto. Čím jedu rychleji, tím je to horší. Začalo to v Orleansu. Večer to dám spravit.“

Zdálo se, že ji výmluva uspokojila. Ostýchavě řekla: „Kam jedete? Doufám, že jsem vás moc neodvedla z cesty.“

„Ani trochu,“ řekl Bond přátelsky. „Já vlastně jedu také do Ženevy. Ale dneska se tam zřejmě nezdržím. Asi budu muset jet dál, to záleží na tom, jak dopadne má schůzka. Jak dlouho se tam zdržíte?“

„Nevím. Jedu hrát golf. V Divone bude otevřený švýcarský šampionát žen. Ne že bych na takovou soutěž měla, ale myslela jsem si, že by to za pokus stálo. Pak jsem si chtěla zahrát ještě na jiných hřištích.“

Docela přijatelné. Proč by to neměla být pravda? Ale Bond si byl jist, že to je pouze část pravdy. „Hrajete hodně golf? Které je vaše domovské hřiště?“

„Hraju hodně. Doma jsem v Temple.“

Položil obvyklou otázku. Dostal na ni pravdivou odpověď, nebo prostě jmenovala první golfové hřiště, které ji napadlo? „Vy tam někde bydlíte?“

„Mám tetičku v Henley. Co děláte ve Švýcarsku? Jste tu na dovolené?“

„Obchodně. Dovoz a vývoz.“

„Aha.“

Bond se usmál. Typická divadelní konverzace. Jejich hlasy zněly vybraně, jako na jevišti. Viděl před sebou scénu, oblíbenou v anglickém divadle – přijímací pokoj, sluncem zalité proskurníky za francouzskými okny, párek sedící na okraji pohovky, ona nalévá čaj. „Vezmeš si cukr?“

Sjížděli do podhůří. Před nimi se táhl dlouhý přímý úsek silnice a v dále bylo vidět skupinu budov francouzského celního úřadu.

Dívka mu nedala příležitost nahlédnout do cestovního pasu. Jakmile auto zastavilo, zamumlala cosi, že se musí jít upravit, a zmizela za dveřmi s nápisem „Dames“. Objevila se už s orazítkovaným pasem. Na švýcarské celnici se vymluvila, že si musí něco vyndat z kufříku. Bond neměl čas, aby ji sledoval a odhalil její trik.

Pospíchal do Ženevy, kde zastavil před impozantním vchodem hotelu Borgues. Nosič se Ujal jejího kufříku a golfových holí. Stáli na schodišti. Vztáhla k Bondovi ruku. „Na shledanou!“ V upřímných očích nebyla ani stopa sentimentality.

„A díky! Jezdíte znamenitě.“ Usmála se. „Tím víc mě překvapuje, že jste v Maconu zařadil nesprávnou rychlost.“

Bond pokrčil rameny. „Nestává se to často. Ale tentokrát mi to nevadilo. Až skončím jednání, mohli bychom se vidět.“

„To by bylo příjemné.“ Z tónu hlasu bylo však možno vycítit, že by jí to příjemné zrovna nebylo. Dívka se obrátila a prošla létacími dveřmi.

Bond seběhl k autu. Čert aby ji vzal. Teď aby hledal Goldfingera. Potom se musí zastavit v malé kanceláři na Quai Wilson. Vyladil Homéra a pár minut čekal. Goldfinger byl nablízku, ale vzdaloval se. Podle hlasu Homéra bylo možno soudit, že je dva kilometry za městem. Na kterou stranu? Doprava na Evian? DB III už ujíždělo po levé silnici směrem k Lausanne. Bond se nechal vést. Pokračoval v jízdě.

Žlutou siluetu zahlédl právě před Coppetem, malou pobřežní vesničkou, již proslavila Madame de Stael. Ukryl se za nákladním automobilem. Když podruhé vyhlédl, rolls-royce byl pryč. Bond jel dál a díval se vlevo. U vjezdu do vsi se právě zavírala železná vrata ve vysoké zdi. Ve vzduchu tkvěl prach. Nad zdí byl skromný nápis. Vybledlé žluté litery na modrém podkladě oznamovaly, že na pozemku sídlí ENTERPRISES AURIC A.G. Liška zalezla do nory!

Bond jel dál, dokud nenarazil na odbočku vlevo. Zahnul po ní a dojel až k silničce, která vedla zpět vinicemi až za Coppet a k zámku Madame de Stael. Bond zastavil mezi stromy. Nyní musí být přímo nad Goldfingerovým podnikem.

Vyňal dalekohled a vydal se pěšinou dolů ke vsi. Zanedlouho se po jeho pravici objevil železný plot korunovaný ostrými špicemi; nahore byl plot lemován ostnatým drátem. O sto metrů níže přecházel ve vysokou kamennou zeď.

Bond šel pomalu zpátky po pěšině a hledal tajný průlez, kterým se vesnické děti dostávají k jedlým kaštanům. Objevil jej: dvě železné tyče byly rozepřeny tak, že mezi nimi mohlo prolézt dětské tělo. Bond tyčím pomohl ještě o pár centimetrů a protáhl se mezi nimi.

Obezřetně procházel mezi stromy a dával pozor, aby nešlápl na spadlou větev. Stromy řídly. Viděl malý zámeček a za ním skupinu nízkých budov. Nyní se na ně díval shora. Nejbližší byla vzdálena asi sto metrů a měla otevřený dvůr.

Uprostřed dvora stál zaprášený Silver Ghost.

Bond se chopil dalekohledu a pozorně prohlížel každou podrobnost.

Dům měl půdorys obdélníku, byl zbudován z červených cihel, měl břidlicovou střechu a něco už pamatoval. Měl dvě podlaží a podkroví. Dalo se předpokládat, že v něm jsou čtyři ložnice a dva hlavní pokoje. Zadní dveře vedly na široký dlážděný dvůr, na kterém stál rolls-royce. Dvůr byl otevřený směrem k Bondovi, ale na dalších dvou stranách byl uzavřen přízemními dílnami z vlnitého plechu. Vysoký komín ze zinkového plechu se tyčil mezi dvěma dílenskými

budovami. Komín byl zakončen stříškou z téhož plechu. Na vrcholu stříšky Bond viděl ústí jakéhosi zařízení, které připomínalo radar, jaký se obvykle montuje na můstky většiny lodí. Přístroj se neustále otáčel. Bond nedovedl odhadnout, k čemu mohl sloužit na střeše továrnícky mezi stromy.

Náhle bylo porušeno ticho a nehybnost poklidné scény. Zvonek kdesi tloukl pět hodin. Na toto znamení se otevřely zadní dveře domu a z nich vyšel Goldfinger, ještě oblečen do řidičského pláště z bílého plátna, ale bez kukly. Za ním šel úslušný človiček s knírkem pod nosem a brýlemi v kostěném rámečku. Zdálo se, že Goldfinger je něčím potěšen.

Přistoupil k autu a poplácával kryt motoru, druhý muž se zdvořile smál. Z kapsy vyňal pišťalku a zahvízdal. Dveře v dílně po pravé ruce se otevřely a čtyři dělníci v modrých overalech přistoupili k vozu. Z otevřených dveří dílny vycházel bzukot, silný motor začal pracovat a přešel do rytmického supění, které Bond znal z Reculveru.

Muži se rozestavili kolem auta. Na pokyn Goldfingerova průvodce, který byl patrně jejich mistrem, začali auto rozebírat. Ve chvíli, kdy už byly čtveré dveře vysazeny ze závěsů, odstraněn kryt motoru, a muži se dali do nýtů jednoho z blatníků, bylo zřejmé, že vůz má být zbaven svého pancéřování.

Téměř v téže okamžiku, kdy Bond dospěl k tomuto závěru, se v zadních dveřích objevil Oddjob v tvrdém klobouku. Korejec vydával jakési zvuky na adresu Goldfingera. Ten promluvil s mistrem a nechal dělníky pracovat.

Byl čas, aby Bond odešel. Rozhlédl se pozorně kolem, aby si vryl situaci do paměti a vydal se na zpáteční cestu mezi stromy.

„Jsem z firmy Universal Export.“

„Opravdu?“ Nad psacím stolem visela reprodukce Annigoniho portrétu královny. Na ostatních stěnách byly reklamy Fergussonových traktorů a jiných zemědělských strojů. Za širokým oknem šuměl dopravní ruch na Quat Wilson. Zahoukal parník. Bond vyhlédl z okna a díval se, jak pluje. Zanechával za sebou na nehybném povrchu večerního jezera okouzující stopu. Bondův pohled se vrátil ke zdvořile zvědavým očím v mírné, neutrální tváři obchodníka.

„Doufali jsme, že s vámi uzavřeme obchod.“

„Jaký obchod?“

„Důležitý obchod.“

Na mužově tváři se objevil úsměv. „Vy jste 007, ne?“ řekl vesele. „Zdálo se mi, že vás poznávám. Co pro vás mohu udělat?“ V hlase se objevila opatrnost. „Chtěl bych vám říct jen jednu věc, abych to měl za sebou a mohl se vrátit k tématu. Od té Dumontovy aféry je tu pěkně dusno. Odposlouchávají mě místní i Rudí. Nenápadně, pochopitelně, ale vám se asi to jejich čenichání nebude líbit.“

„Myslel jsem si, že to tak bude. To patří k rutině. Podívejte se na tohle,“ řekl Bond, rozepnul si košili a vyňal těžký kus zlata. „Buďte tak laskav a pošlete to zpátky. A předejte tuhle zprávu, jak budete mít příležitost.“ Muž si připravil blok a stenografoval, co mu Bond diktoval.

„Výborně, to je slušný zásah. Zprávu odešlu jako obvykle o půlnoci. A to“ – ukázal na zlato – „pošlu do Bernu, tam to přidají k zásilce. Ještě něco?“

„Slyšel jste někdy o firmě Enterprises Auric v Coppetu? Víte, co dělá?“

„Vím, co dělají všechny strojírenské podniky v okolí. Musím to znát. Loni jsem se jim pokoušel prodat nějaké ruční nýtovače. Vyrábějí kovový nábytek. Dobrý materiál. Kupují od nich švýcarské železnice a letecké společnosti.“

„Víte které?“

Muž pokrčil rameny. „Slyšel jsem, že jsou výhradním dodavatelem společnosti Mecca, která pronajímá letadla na trati do Indie. Jejich mateřské letiště je Ženeva. Společnost Mecca je v soukromých rukou a firma Auric & Co. v ní má finanční podíl. Žádný div, že dostala od společnosti Mecca objednávku na dodávku sedadel do letadla.“

Bondova tvář se roztáhla širokým úšklebkem. Podal svému společníkovi ruku. „Ani nevíte, jak jste mi pomohl. Díky. A hodně štěstí v obchodě s traktory. Doufám, že se zase setkáme.“

Venku Bond rychle nastoupil do vozu a jel podél nábreží do Beryues. Tak takhle to bylo! Dva dny honil Silver Ghost po Evropě. Byl to pancéřovaný Silver Ghost. Poslední fázi nýtování viděl v Kentu, odnýtování v Coppetu. Ty pláty už jsou určité v coppetských pecích, aby se přeměnily na sedmdesát letadlových sedadel pro společnost Mecca Constellation. Za pár dní ta sedadla v Indii odmontují a nahradí je hliníkovými. A Goldfinger vydělá kolik? Půl miliónu liber? Milión?

Takže Silver Ghost – Stříbrný démon – vůbec nebyl stříbrný. Byl to Zlatý démon – celá jeho dvoutunová karosérie byla ze zlata. Solidního osmnáctikarátového bílého zlata.

14. O půlnoci se karta obrací

James Bond si najal pokoj v hotelu Bergues, vykoupal se, osprchoval a převlékl. Potěžkal pistoli Walther PPK a chvíli uvažoval, jestli ji má vzít s sebou, nebo ji nechat v hotelu. Rozhodl se pro druhou možnost. Neměl v úmyslu dát se vidět, když se vrátí do Enterprises Auric. I kdyby ho už někdo nešťastnou náhodou zahlédl, případná přestřelka by všechno pokazila. Měl připravenou výmluvu, chabou sice, ale přesto takovou, která odpovídala jeho inkognitu. Bude se na ni muset spolehnout. Jenže Bond si obul boty, které byly těžší než vypadaly.

U recepcie se zeptal, jestli je slečna Soamesová v hotelu. Nepřekvapilo ho, když mu recepční řekl, že žádná dáma toho jména v hotelu není. Jediným problémem zůstávalo, jestli odjela z hotelu, když se Bond vzdálil, nebo se zapsala pod jiným jménem.

Bond přešel přes krásný Pont du Mont Blanc a podél jasně ozářené třídy ke skromnému alsaskému hostinci Bavaria, kde se v časech Společnosti národů scházivali lidé velkého světa. Sedl si u okna, dal si Enzian a spláchl jej světlým pivem LOwenbrau. Nejdřív přemýšlel o Goldfingerovi. Teď už nebylo pochybností, oč mu jde. Financuje špiónážní síť

SMERSH a vydělává na pašování zlata do Indie, do země, kde dosáhne nejvyššího zisku. Když ztratil loď Brixham, vymyslel novou cestu. Nejprve rozhlásil, že má pancéřovaný automobil. To mohlo být v nejhorším případě posuzováno jako výstřednost. Mnoho anglických karosáren vyváželo pancéřované karosérie. Kupovali je indiští rádžové; nyní se jejich kupci rekrutovali z řad ropných šejků a jihoamerických prezidentů. Goldfinger si vybral model Silver Ghost, protože karosérie byla dostatečně silná, nýtování bylo součástí karosérie a pancéřovaná plocha byla maximální. Pravděpodobně jednou nebo dvakrát dopravil automobil do Evropy, přes letiště ve Ferryfieldu. Před každým přeletem přes Kanál dal zřejmě demontovat všechno pancéřování a nahradil je pláty z osmnáctikarátového bílého zlata. Potom honem do malé továrny v Ženevě. Dělníci byli vybráni právě tak pečlivě, jako dělníci v Reculveru. Odmontují pláty a přetaví je na letadlová sedadla; ta budou opatřena čalouněním a přimontována v letadle společnosti Mecca, kterou pravděpodobně řídí nějaká nastrčená figura, odměňovaná podílem za každý let. Při těchto letech – kdoví, kolikrát ročně jsou provozovány! – bere s sebou letadlo jen několik cestujících a lehký náklad. V Bombaji nebo Kalkatě se zjistí, že letadlo potřebuje generální prohlídku a výměnu vnitřního zařízení. Bude zataženo do hangáru společnosti Mecca a tam budou sedadla vyměněna. Stará, zlatá sedadla budou dopravena k obchodníkům se zlatem. Hodnota v librách šterlinků bude Goldfingerovi připsána k dobru v Nassau nebo kdekoli jinde. Vydělá svých sto nebo dvě stě procent a může pokračovat v cyklu, který počíná anglickými obchůdky s heslem „Vykupujeme staré zlato“ a pokračuje přes Reculver a Ženevu do Bombaje.

Tak je to, pomyslel si Bond, zíraje na jezero ozářené hvězdami. Prvotřídě zbudovaná pašerácká síť s minimálním rizikem a maximálním ziskem. Jak se asi Goldfinger musel usmívat, když zdravil svým hrozným klaksonem užaslé policisty tří zemí. Zdálo se, že našel odpověď, objevil svůj kámen mudrců, jímž byl plátek zlata. Kdyby to nebyl tak nesympatický člověk, kdyby tím vším nepodpíral prst na spoušti SMERSH, Bond by nepochybně pociťoval obdiv k tomuto velkolepému podvodníkovi, jehož machinace znepokojovaly i Anglickou banku. Za stávajících okolností však bylo Bondovým úkolem Goldfingera zničit, zmocnit se jeho zlata a dostat ho za mříže. Goldfingerova vášeň pro zlato byla příliš silná, příliš bezohledná, příliš nebezpečná, než aby jí mohlo být umožněno rozšířit se po světě.

Bylo osm hodin. Bondův žaludek se začal rozehřívát a uvolňovat Enzianem. Tahle ohnivá voda destilovaná z hořce nesla odpovědnost za švýcarský notorický alkoholismus. Objednal si další dvojité. K němu si dal choucroute a karafu Fondantu. A co ta dívka, ta krásná autoritativní lhářka, která se do toho tak náhle zapletla. O co jí šlo? Má věřit vyprávění o golfovém turnaji? Bond se zvedl a odešel k telefonní budce v pozadí lokálu. Zavolał sportovní redakci Journal de Genève. Redaktor byl ochotný, ale Bondově otázce se podívil. V létě se hrají různé přebory, když skončí národní soutěže, a tím se otevřely příležitosti pro přivábění cizinců do Švýcarska. Rádi tu uvítají co nejvíce anglických a amerických hráčů. Pro všechny jsou dveře otevřené. „Pas de quoi, monsieur!“

Bond se vrátil ke svému stolu a povečeřel. Tohle by bylo vyřízené. Ať je to děvče kdokoli, je to amatérka. Žádný profesionál by si nenechal rozbít svou výmluvu jedním telefonátem. Někde na okraji Bondovy mysli se vynořila myšlenka, že by mohla být agentkou SMERSH, která má dohlédnout na Goldfingera nebo na Bonda nebo na oba. Zdráhal se ji však přijmout, protože dívka se mu líbila a vzrušovala ho. Měla některé přednosti, pro které by se hodila na tajnou agentku – nezávislost, silnou povahu, schopnost samostatného uvažování. Ta myšlenka však byla scestná. Ta dívka neměla výcvik.

Bond si objednal plátek gruyère, krajíček černého žitného chleba a šťávu. Stejně pro něj byla záhadou. Bond se jen modlil, aby neměla v úmyslu nějak intrikovat proti němu nebo proti Goldfingerovi, a tím se zaplést do jeho vlastních plánů. Vždyť jeho práce byla už málem u konce. Potřeboval se už jen na vlastní oči přesvědčit, že teorie, kterou si vytvořil o Goldfingerovi a jeho voze byla správná. Stačil už jen jeden pohled do coppetské továrny – jedno zrunko prachu z bílého zlata – a ještě dnes večer se bude hlásit utajeným kódovaným telefonem do Bernu na velvyslanectví službu konajícímu důstojníkovi. Poté Anglická banka v tichosti a diskrétně zmrazí Goldfingerova konta po celém světě a nejspíš ještě zítra zaklepe speciální oddíl Švýcarské policie na vrata Enterprises Auric. Bude následovat extradice, Goldfingera předají do Brixtonu a v tichém, komplikovaném procesu u některého soudního dvora specializovaného na pašeráctví, jako je Maidstone nebo Lewes, ho odsoudí na pár let. Seberou mu občanství a jeho zlaté zásoby, které ilegálně vyvezl, se vrátí zpět do sklepení pod budovou Anglické banky. A SMERSH zaskřípe svými zakrvácenými zuby a k Bondovu jménu přibude další zápiska.

Bylo na čase dát se do poslední etapy akce Goldfinger. Bond zaplatil a nasedl do auta. Přejel Rhónu a pomalu se proplétal rušnými ulicemi na osvětlené nábřeží. Noc nebyla pro Bondovy záměry ani zvláště příznivá, ani zvláště nepříznivá. Měsíc ve třetí čtvrti mu bude svítit na cestu, ale ani sebemenší závan větru nepřehluší zvuky spojené s cestou k továrně mezi stromy. Budou nejspíš pracovat celou noc, takže nebyl žádný spěch. Musí postupovat pomalu a obezřetně. Vybavil si Goldfingerovu továrnu a cestu, kterou si předem vytyčil. Automatický pilot, kterého má v sobě každý dobrý řidič, zatím vedl vůz po široké bílé silnici podél spícího jezera.

Bond jel po stejné trase jako odpoledne. Když sjel z hlavní silnice, zhasl všechna světla kromě obrysových. Zabočil na mýtinu v lese a vypnul motor. Tiše seděl a naslouchal. V tísňovém tichu slyšel pouze praskání horkého kovu pod kapotou a spěšný tikot hodin na palubní desce. Vystoupil z vozu, zavřel dveře a tiše sestupoval pěšinkou mezi stromy. Teď už bylo slyšet tlumené, namáhavé supění generátoru. Připadalo mu bdělé a výhružné. Došel k mezeře v plotu, proklouzl a stál na místě, pokoušeje se svými smysly pochytit něco mezi stromy bledě osvětlenými září měsíce. Mohutné supění ocelového stroje mu pronikalo až do mozku. Bond cítil, jak mu přebíhá mráz po slabínách, pocit, který si poprvé uvědomil při první hře na schovávanou v dětství. Usmál se tomuto živočišnému signálu nebezpečí. Jakou pravěkou strunu v něm rozehrával tento neškodný zvuk motoru vycházející z vysokého zinkového komínu? Dech dinosaura v jeskyni? Bond napjal svaly a plížil se krůček po krůčku, opatrně ohýbaje tenčí větvičky. Sunul se opatrně, jako by kráčet po minovém poli.

Stromy řídly. Brzy už bude v úrovni mocného kmene, jehož užil jako krytu už odpoledne. Hledal ho zrakem, potom

ustrnul a cítil, jak se mu náhle zrychlil tep. Pod kmenem leželo tělo s roztaženými končetinami.

Bond otevřel ústa, zhluboka se nadechl a zase vydechl, aby se zbavil vnitřního napětí. Pomalu se pustil na ruce a na kolena a upřeně zíral vpřed.

Tělo pod stromem se opatrně přesunulo do jiné polohy. V korunách stromu zašuměl lehký závan větru. Měsíční paprsky rychle zatančily na ležícím těle a pak byl opět klid. Na okamžik zahlédl husté černé vlasy, černý svetr a přiléhavé černé kalhoty. A ještě něco – lesknoucí se čáru kovového předmětu na zemi. Lesk začínal u chumáče černých vlasů a směřoval za kmemy stromů do trávy.

Pomalu a mrzutě sklonil Bond hlavu a hleděl na zem mezi svými rukama. Byla to dívka. Tilly. Měla pušku, kterou musela propašovat mezi neškodnými golfovými holemi, a měla ji připravenou k výstřelu. Ta mu tady scházela!

Bond se pomalu uklidnil. Nezáleží na tom, kdo je dívka a za jakým účelem přišla. Měřil vzdálenost, rozvážil každý krok – dráhu konečného skoku. Levou ruku na její hrdlo, pravou na pušku. Ted'!

Bondova hrud' sklouzla po vlně jejích hýždí a spočinula na kříži. Náraz jí vyrazil dech. Bondova levice se vymrštila k dívčinu hrdlu a nahnátla krční tepnu. Pravici držel pažbu pušky v místě, kde se zužuje. Vypáčil dívčiny prsty, které ještě svíraly pušku, ubezpečil se, že není odjištěna, a odložil ji stranou.

Teprve potom zbavil dívčina záda váhy své hrudi a odtáhl prsty od jejího hrdla. Přikryl jí dlaní ústa a snažil se učinit to nenásilně. Pod ním se vzdouvalo dívčino tělo a její plíce se snažily popadnout dech. Ale byla zticha. Opatrně jí složil ruce za záda a držel je svou pravici. Šeptal: „Tilly, zachovejte proboha klid. To jsem já, Bond. Jsem přítel. Tohle je nesmírně důležitá věc, o které nevíte. Zachováte klid a budete mě poslouchat?“

Zuby přestaly chňapat po jeho prstech. Tělo zvlažnělo a leželo uvolněno pod Bondem.

Po chvilce přikývla hlavou.

Bond sklouzl z jejího těla, ležel vedle ní, ale stále ještě držel její ruce sevřené ve své pravici. Šeptal: „Nadechněte se a řekněte mi, co tu děláte.“

Bledý obličej se na okamžik obrátil stranou a pak zase do původní polohy. Ústa zašeptala divoce do země: „Chci ho zabít.“

Bond pustil její ruce. Zvedla je a pak si o ně opřela hlavu. Otřásla se vyčerpáním a náhlým uvolněním nervového napětí. Ramena se jí začala tiše zachvívat. Bond jí klidně a rytmicky hladil vlasy. Jeho pohled sklouzl k poklidné, nezměněné scéně dole. Nezměněné? Něco tam bylo. Radarový snímač na stříšce nad komínem se již neotáčel. Zastavil se, obrácen ústím k nim. Pro Bonda to nemělo žádný význam. Dívka už přestala plakat. Bond se přiblížil ústy k jejímu uchu. Její vlasy voněly jasmínem. Bond zašeptal:

„Nebojte se. Já po něm jdu. Jenže ho zničím mnohem spíš, než byste mohla vy. Mě za ním poslal Londýn. Chtějí ho dostat. Co provedl vám?“

Zašeptala jakoby k sobě: „Zabil mi sestru. Znal jste ji... Jill Mastertonovou.“

Bond prudce zareagoval: „Co se s ní stalo?“

„Jednou měsíčně má ženu. Jill mi to řekla hned poté, co u něho nastoupila. Hypnotizuje je. A pak – pak jejich tělo natírá zlatem.“

„Proboha! A proč?“

„Nevím. Jill mi říkala, že je blázen. Myslím, že je posedlý zlatem. Víte – on se s ním snoubí. Někteří z korejských sloužících poručí, aby dívku natřel zlatem. Muž jí natře celé tělo kromě páteře. Jill si to nedovedla vysvětlit. Zjistila jsem, že toto opatření má zabránit, aby ženy nezemřely. Kdyby jejich tělo bylo pokryto zlatým nátěrem úplně, nemohlo by dýchat. Potom jim Korejec smyje zlatý nátěr pryskyřicí nebo něčím takovým. Goldfinger jim dá tisíc dolarů a pošle je pryč.“

Bond si dovedl představit Oddjoba s plechovkou zlaté barvy a Goldfingerovy oči, které se pasou na lesknoucí se postavě s ohavným výrazem vlastnictví. „Co se stalo s Jill?“

„Poslala mi telegram, abych za ní přijela. Ležela v nemocnici v Miami, v oddělení pro naléhavé případy. Goldfinger ji vyhodil. Umírala. Lékaři neměli ponětí, co se s ní stalo. Řekla mi, co jí provedl. Ještě tu noc zemřela.“ Dívčin hlas byl střízlivý a věčný. „Po návratu do Anglie jsem navštívila kožního odborníka. Řekl mi to o dýchání pokožkou a ukázal mi pitevní nález. Tak jsem se to dozvěděla. Goldfinger ji dal natřít celou. Jistě to byla jeho msta za to, že šla s vámi.“ Dívka se odmlčela a potom řekla pochmurným hlasem: „Vyprávěla mi o vás. Měla vás ráda. Požádala mě, abych vám dala tenhle prsten, jestli se s vámi někdy setkám.“

Bond křečovitě zavřel oči, aby potlačil vlnu mentální nevolnosti. Další smrt. Další krev na jeho rukách. Tentokrát jako výsledek bezohledného gesta, chvastounství, které vedlo k čtyřicetihodinové extázi krásné dívky jen proto, že mu zbourala jeho představu, a v konečné fázi nejen tu. A tenhle postranní úder musel Goldfinger tisíckrát, miliónkrát vrátit. Vždyť od něho odešla, jak se vyjádřil před dvěma dny v Sandwichi. Jakou musel mít radost, když to říkal! Bond zaťal pěsti, až se mu nehty zaryly do dlaní. Panebože, za tuhle smrt se Goldfingerovi pomstí, i kdyby to měl být poslední čin jeho života. A pokud jde o něj...? Bond věděl, že tuhle smrt nemůže brát jako součást svého zaměstnání. S touhle smrtí bude muset žít.

Dívka zatahala za prsten. Musela ho naslinit, aby povolil. Pak ho stáhla a podala Bondovi. Zlatý kroužek, rýsující se na pozadí kmene stromu, se leskl ve světle měsíce.

Zvuk, který zachytilo Bondovo ucho, zněl trochu jako zasyčení a trochu jako ostré hvízdnutí. Ozvalo se suché břinknutí. Hliníková pera ocelového šípů se před Bondovými očima zachvěla jako ptačí křídla. Šíp se narovnal a zlatý prsten klouzal po jeho ratišti, až dorazil ke kmeni stromu.

Pomalu, téměř lhostejně obrátil Bond hlavu.

Deset metrů od něho – napůl v záři měsíce, napůl ve stínu – krčila se postava s hlavou připomínající meloun a široce rozkročenýma nohama v pozici judisty. Stříbrný hrot druhého šípů mířil přesně mezi profil Bondův a dívčin.

Bond vydechl: „Ani se nepohněte.“ Nahlas pak řekl: „To byl, Oddjobe, zatraceně dobrý zásah.“

Oddjob zvedl hrot šípu vzhůru.

Bond vyskočil, vztyčil se a svým tělem kryl dívku. Koutkem úst jí řekl: „Nesmí vidět pušku.“ Pak oslovil nonšalantně Oddjoba: „Pan Goldfinger to tu má hezké. Rád bych s ním zas někdy mluvil. Dnes už je snad trochu pozdě. Řekněte mu, že přijdu zítra.“ Obrátil se k dívce: „Pojďte, drahoušku. Prošli jsme se lesem a musíme už zpátky do hotelu.“

Vykročil k plotu.

Oddjob dupnul předkročenou nohou. Zamířil hrotem šípu přímo na střed Bondova břicha.

„Oargh.“ Oddjob škulbl směrem k domu.

„Aha, vy myslíte, že by nás chtěl vidět už teď? Dobrá. Jestli nebudeme vyrušovat. Pojd', drahoušku.“ Bond šel první k levému cípu lesíka, dál od pušky, která ležela ve stínu na trávě. Jak pozvolna sestupovali z pahorku, Bond tichým hlasem uděloval dívce stručné pokyny. „Jste moje děvče. Přivezl jsem vás z Anglie. Tvařte se, jako by vás naše příhoda překvapila a zajímala. Nepokoušejte se o žádné úskoky.“ Bond trhl hlavou k Oddjobovi a zašeptal: „Ten chlap je zabiják.“

Dívka řekla hněvivě: „Kdybyste se do toho nebyl připletl!“

„Totéž jsem chtěl říci vám“ odsekl Bond. Hned však změnil tón. „Promiňte, Tilly, nemyslel jsem to tak. Ale nevěřím, že jste mohla mít úspěch.“

„Měla jsem všechno naplánováno. Do půlnoci bych byla za hranicemi.“

Bond dívce neodpověděl. Cosi ho zaujalo. Na vrcholu vysokého komína se obdélníkový radarový snímač opět otáčel. Ten je tedy vypátral – zaslechl je.

Zřejmě to je zvukový detektor. Kolika triků ten člověk používá! Bond neměl v úmyslu Goldfingera podceňovat. Počínal si však dost rozhodně? Snad kdyby měl svou zbraň... Ne. Bond věděl, že na Korejce by za těchto okolností nestačil. Byl ztělesněná smrt. Ať už by Bond byl ozbrojen nebo ne, byl by to stejně boj muže proti tanku.

Došli na nádvoří. V tomtéž okamžiku se otevřely dveře budovy. Vyběhli z nich další dva Korejci a drželi v rukou nepříjemně vyhlížející hole. „Stůj!“ V tváři obou mužů byl divoký, strnulý škleb, jaký znal Bond z vyprávění lidí, kteří prošli japonskými zajateckými tábory. „Prohledáme vás. Žádné potíže nebo...“ Muž, který mluvil, švihl holí a křikl:

„Ruce vzhůru!“ Bond pomalu zvedl ruce. Dívce řekl: „Nekladte odpor... ať dělají cokoli.“

Oddjob postoupil dopředu, stál na místě s hrozným výrazem a sledoval prohlídku. Provedli ji odborně. Bond s ledovou tváří pozoroval ruce sloužících na dívčině těle a jejich šklebíci se obličej.

„V pořádku. Dál!“

Hnali je otevřenými dveřmi s dlážděnou chodbou do úzké vstupní haly na přední straně budovy. Páchlo to tu směsí vůní, zatuchlosti a letního horka. Oddjob zaklepal na dveře s bílou výplní.

„Dále!“

Oddjob otevřel. Vstrčili Bonda a dívku dovnitř.

Goldfinger seděl za velkým psacím stolem. Byl obložen důležitě vyhlížejícími listinami. Po stranách stolu byly kartotéky z šedého kovu. Za stolem, na dosah jeho ruky, byl krátkovlnný rádiový vysílač, ovládací deska a přístroj, který čile tikal a vypadal jako barograf. Bond se dohadoval, že zařízení má něco společného s detektorem na komíně.

Goldfinger měl na sobě opět smoking, tentokrát z purpurového sametu, a pod ním rozhalenku z bílého hedvábí. Ve výstřihu bylo vidět chomáčky zrzavých chlupů. Seděl vzpřímen na židli s vysokým opěradlem. Na dívku sotva pohlédl. Velké bleděmodré oči se upíraly na Bonda. Nebylo však na něm vidět překvapení. V jeho očích byl pronikavý a zároveň tvrdý výraz.

Bond hněvivě promluvil: „Podívejte, Goldfingere, co tohle má znamenat? Poštval jste na mě policii kvůli těm deseti tisícům dolarů a já jsem se za vámi vydal tady se svou přítelkyní, slečnou Soamesovou. Přišel jsem si zjistit, jaký to mělo mít smysl. Přelezli jsme plot – vím, že se to nemá, ale chtěl jsem se k vám dostat, než zase odjedete. Potom na nás přišel tenhle váš orangutan a div nás nezabil lukem. A pak nastoupili vaši Korejci a prohledali nás. Co to má znamenat? Jestli mi nedokážete zdvořile odpovědět a omluvit se, poštvu policii tentokrát já na vás.“

Goldfinger ani nemrkl. Vypadalo to, jako by ani neslyšel ten výbuch rozhněvaného džentlmena. Řekl jenom suše:

„V Chicagu mají takové rčení, pane Bonde: 'Když se něco stane poprvé, je to náhoda. Podruhé to je zajímavá shoda okolností. Potřetí to je nepřátelský čin.' Miami, Sandwich a teď Ženeva. Mám v úmyslu vyždímat z vás pravdu.“

Goldfingerovy oči sklouzly přes Bondovu hlavu dozadu. „Do lisovny, Oddjobe!“

III. Nepřítel v akci

15. Lisovna

Bond reagoval zcela automaticky. Bez rozmyšlení vykročil a vrhl se přes psací stůl na Goldfingera. Jeho tělo natažené ve skoku přistálo na desce stolu, rozrazilo poházené papíry a temenem hlavy zasáhlo Goldfingera do prsou. Ozvalo se temné zadunění. Síla úderu zarazila Goldfingera do židle. Bond se nohama odrazil od okraje psací desky a udeřil znovu. Když oba za praskotu převrácené židle padali k zemi, Bond vši silou stiskl Goldfingerovo hrdlo.

Pak se na Bonda zřítíl celý dům. Nějaká kláda mu spadla přímo za krk a on se bezvládně skulil z Goldfingera a zůstal nehybně ležet.

Světelný vír, v němž se Bond otáčel, se pomalu zploštil v terč, ve žlutý měsíc a potom ve žhavé Kyklopovo oko. Kolem toho oka bylo něco napsáno. Byl to vzkaz, nějaký důležitý vzkaz pro něj. Musí si ho přečíst. Pomalu, písmenko po písmenku, luštil Bond titěrný nápis. Vzkaz zněl: Société Anonyme Mazda. Co to znamenalo? Vtom ho prudký úder

vodního proudu zasáhl do obličeje. Voda ho řezala do očí a naplnila mu ústa. Dávil se a pokoušel se o pohyb. Byl úplně bezmocný. Brzy však procitl a opět nabyl schopnosti myslet. Bolest mu bušila v týlu. Díval se na smaltované svítidlo s velmi silnou žárovkou. Ležel na jakémsi stole a kotníky nohou a zápěstí měl připoutány k jeho okrajům. Pohnul prsty a pocítil pod nimi hlazený kov.

Ozval se lhostejný, nezučastněný hlas. Patřil Goldfingerovi. „Můžeme začít.“

Bond otočil hlavu za hlasem. Světlo jej oslňovalo. Pevně zavřel oči a znovu je otevřel. Goldfinger spočíval na plátěném lehátku. Měl svlečené sako. Na hrdle se mu červenaly stopy. Na sklopném stolku vedle něho byly různé nástroje a ovládací panel. Z opačné strany stolu seděla v druhém lehátku Tilly Mastertonová. Seděla vzprímeně jako ve škole. Byla neobyčejně krásná, ale šokovaná a uzavřená do sebe. Nepřítomně zírala na Bonda. Byla zřejmě pod vlivem drog nebo hypnózy.

Bond obrátil hlavu vpravo. Nedaleko něho stál Korejec. Byl svlečen do pasu, ale tvrdák měl na hlavě. Žlutá pleť mohutného hrudníku se leskla potem. Hrudní svaly měl široké jako talíře a pod mocným obloukem žeber se propadalo břicho. Bicepsy a předloktí měl silné skoro jako stehna. Šikmé oči vypadaly potěšeně, dychtivě. Ústa se roztáhla v předvíravém úsměvu a obnažila zčernalé zuby.

Bond zvedl hlavu. Letmý pohled kolem mu způsobil bolest. Byl v jedné z dílen továrničky. Bílé světlo žhnulo kolem ocelových dveří elektrických pecí. V dřevěných rámech byly vyrovnány namodralé plechy. Odkudsi zazníval vířivý bzukot generátoru. Z větší vzdálenosti doléhalo tlumené bušení a kovové supění továrních strojů.

Bond vrhl pohled na dolní část stolu, na něm ležel. Pak s povzdechem spustil hlavu zpět na kovovou desku. Po délce stolu z hlazené oceli se táhla úzká štěrbina. Na nejzazším konci štěrby, jako mušku v ose svých roztažených nohou, viděl zuby kotoučové pily.

Bond ležel a pokoušel se přečíst nápis na žárovce nad sebou. Goldfinger začal mluvit lehkým konverzačním tónem.

Bond násilím zarazil vlnu děsivé imaginace a zaposlouchal se.

„Pane Bonde, anglické slovo pain, bolest, pochází od latinského poena, což znamená pokuta, tedy hodnota, která musí být zaplacená. Vy teď musíte zaplatit pokutu za zvědavost, která – jak ukázal váš útok na mě – má nepřátelský ráz. Říká se, že zvědavost zahubila kočku. Tentokrát zabije dvě, protože musím považovat za nepřitele i vaši dívku. Řekla mi, že bydlí v hotelu Bergues. Telefonickým dotazem jsem zjistil, že to není pravda. Poslal jsem Oddjoba na místo, kde jste se skrývali; našel její pušku a zároveň prsten, který náhodou poznávám. Hypnóza přiměla vaši dívku, že mi řekla i zbytek. Přišla mě zabít. Vy možná také. Neuspěl jste. A teď musí přijít poena. Pane Bonde,“ Goldfingerův hlas zněl unaveně a znuděně, „mám mnoho nepřátel. Jsem úspěšný a nesmírně bohatý, a bohatství, mám-li vyslovit další ze svých aforismů, člověka s lidmi nesbližuje, ale jen zvětšuje počet a rozmanitost jeho nepřátel.“

„Hezky řečeno.“

Goldfinger dělal, jako by Bondovu poznámku neslyšel. „Kdybyste byl na svobodě, mohl byste vyhledat po celém světě pozůstatky lidí, kteří se pokoušeli křížit mé plány. Jejich zbytky připomínají ježky rozdrcené koly automobilů na silnicích.“

„Opravdu básnické přirovnání.“

„Pane Bonde, já jsem náhodou básníkem činu, ne básníkem slov. Usiluji o to, aby mé činy byly přiměřené a měly účinný dopad. Ale to jen tak mimochodem. Rád bych vám dal na srozuměnou, že den, kdy jste zkřížil mou cestu a nepatrně zkomplikoval můj život, byl nejhorším dnem vašeho života. Při této příležitosti jsem uložil poenu, jež měla patřit vám, někomu jinému. Bylo to oko za oko, ale vy jste vyvázl zdravý. Měl jste štěstí. Kdybyste byl měl tehdy nějaké zjevení, určitě by vám řekl: 'Bonde, měl jsi skutečné štěstí. Strež se propříště pana Aurica Goldfingera. Je to nejmnocnější člověk. Když tě pan Goldfinger bude chtít rozdrtit, stačí mu, aby se převrátil ve spaní.'“

„Vyjadřujete se velmi živě.“ Bond otočil hlavu. Hlava připomínající hnědo-oranžový fotbalový míč se mírně naklonila kupředu. Okrouhlá tvář byla bezvýrazná, lhostejná. Jakoby nahodile se Goldfingerova ruka natáhla k ovládacímu panelu a stiskla knoflík. Z dolního stolu se ozvalo pomalé kovové vrčení. Zvuk rychle přešel v drsné vrčení a pak v ostrý, sotva slyšitelný hvizd. Bond mrzutě odvrátil hlavu. Jak rychle se mu podaří zemřít? Jeden z jeho přátel přežil mučení na gestapu. Ličil Bondovi, jak se pokusil spáchat sebevraždu zadržováním dechu.

Po nadlidském výkonu, když několik minut nedýchal, upadl do bezvědomí. Ale se ztrátou vědomí ztratil také vůli. Plíce začaly samovolně čerpat vzduch a smrt se mu vzdálila. Ale zkusit by to mohl. Před konečným vykoupením smrtí to byla jediná možnost, jak se přenést přes bolest. A smrt byla jediným východiskem. Věděl, že kdyby se před Goldfingerem sesypal hrůzou, nemohl by se na sebe v životě podívat, když už by se stalo něco tak nepravděpodobného, že by se u Goldfingera vykoupil pravdou. Musí se teď držet své chatrné výmluvy a doufat, že ti, kteří budou Goldfingerovu stopu sledovat po něm, budou mít víc štěstí. Koho si M. vybere? Pravděpodobně to bude 008, druhý zabiják z malé tříčlenné skupiny. Byl schopný a opatrnější než Bond. M. pozná, že Bonda zabil Goldfinger a dá agentovi 008 dovolení k odvetě. Agent číslo 258 v Ženevě je uvede na stopu, která skončí Bondovým pátráním v Entreprises Auric. Ale osud Goldfingera dostihne, jen když Bond zachová mlčení. Kdyby cokoliv prozradil, Goldfinger by mohl uniknout. A to nemůže připustit.

„Tak, pane Bonde,“ řekl Goldfinger ostře. „Už dost vlídnosti. Zpívejte, jak by řekli moji chicagští přátelé, a zemřete rychle a bezbolestně. Dívka také. Jestli nebudete zpívat, čeká vás strašné a dlouhé umírání. Dívku pak předhodím Oddjobovi k večeři, jak jsem to udělal s kočkou. Co si tedy vyberete?“

Bond odpověděl: „Neblázněte, Goldfingere. Řekl jsem v Universal Export, kam jdu a proč. Rodiče dívky vědí, že šla se mnou. Než jsem se k vám vydal, vyptával jsem se na vaši továrnu. Snadno budeme vystopováni. Universal je mocná firma. Za pár dní po našem zmizení tu bude policie. Jsem ochoten se s vámi dohodnout. Propusťte nás a tím to skončí. Za dívku se vám zaručím. Jste na omylu. Jsme dokonale neškodní.“ Bond věděl, že nemá velkou naději, ale nechtěl se jen tak vzdát.

Goldfinger řekl znudně: „Zdá se, že mi nerozumíte, pane Bonde. Ať jste se o mně dověděl cokoli, a já myslím, že toho je málo, může v tom přece být jen zrnko pravdy. Zabývám se gigantickými záměry. Bylo by směšné, kdybych podstupoval sebemenší riziko proto, abych vás nechal naživu. To vůbec nepřichází v úvahu. Pokud jde o policii, rád ji přivítám. Korejci pomlčí – a právě tak pomlčí mé elektrické pece, v nichž se vypaříte se vším příslušenstvím v žáru dvou tisíc stupňů Celsia. Nene, pane Bonde, jen si vyberte. Snad vám k tomu mohu dodat odvahy.“ Při těchto jeho slovech zaskřípěla páka kotoučové pily. „Pila se přibližuje k vašemu tělu rychlostí tří centimetrů za minutu. Než se přiblíží,“ – Goldfinger vrhl pohled na Oddjoba a vztyčil prst – „dostanete malou masáž. Pro začátek první stupeň. Druhý a třetí budou přesvědčivější.“

Bond zavřel oči. Oddjobův pach připomínal zoologickou zahradu. Velké prsty se na něm jaly pracovat opatrně a jemně. Tu a tam ojedinělý hmat, náhlé stisknutí, přestávka a pak prudký ostrý úder. Tvrdé ruce byly chirurgicky přesné. Bond zaťal zuby, myslel, že užuž musí prasknout. Bolestný pot mu začínal vytvářet jezírka v očních důlcích. Pronikavý jek pily stále snil. Připomínal Bondovi dávné letní večery, které trávil doma v Anglii, večery provoněné pilinami z čerstvě poraženého dřeva. Doma v Anglii? Vždyť domov byl pro něho tohle, ten zámotek nebezpečí, v němž se rozhodl žít. A teď ho pohřbíval nějaké cizí peci, kde je stále dva tisíce stupňů Celsia. Pomáhej Pánbůh, mí veselí kumpáni ze Secret Service. Jaký by si vybral epitař? Jaká by měla být jeho poslední paměťhodná slova? Že když už si člověk nemůže vybrat při narození, měl by mít právo výběru ve smrti? Ano, to by na náhrobku vypadalo dobře. Ne Savoir vivre, ale Savoir mourir.

„Pane Bonde!“ Z Goldfingerova hlasu bylo slyšet naléhání. „Musí to opravdu být? Stačí říci pravdu. Kdo jste? Kdo vás sem poslal? Dostanete tabletu a nepocítíte bolest. Bude působit jako uspávací prášek. Jinak to bude zbytečně drastické – drastické a bolestné. Ostatně nepočínal byste si poctivě vůči dívce, kdybyste zvolil tu horší možnost. Jako anglický džentlmen byste to dělat neměl.“

Oddjob přerušil mučení. Bond pomalu obrátil hlavu za hlasem, otevřel oči a řekl: „Goldfingere, nemohu vám říci nic víc, protože nic víc neexistuje. Jestli nechcete přijmout mou první nabídku, učiním vám druhou. Dívka a já budeme pro vás pracovat. Co vy na to? Jsme schopní. Můžeme vám být užiteční.“

„To ano. A můžete mi vrazit nůž do zad. Vlastně dva nože. Děkuji, nechci, pane Bonde.“

Bond usoudil, že je čas, aby zmlkl. Musí natáhnout hodinové péro své vůle, které musí pracovat, dokud nezemře.

Omezil se pouze na zdvořilou výzvu: „Tak se jděte zahrabat!“ Pak vypudil z plic všechn vzduch a zavřel oči.

Opět zaskřípěla páka cirkulárky, Bond nyní cítil mezi koleny vzdušný vír vytvořený otáčkami pily. A na svém těle pocítil Oddjobovy ruce...

Bond počítal pomalu bušící tep, který zcela ovládal jeho tělo. Připomínal mohutně supějící generátor v jiném křídle továrničky, ale tento tep se ponenáhlu zpomaloval. Jen kdyby ho ubývalo rychleji. Proč se ta směšná vůle k životu vzpírá uposlechnout příkazy mozku? Co působí, že mechanismus lidského těla funguje dál, třebaže v nádrži už není benzín? Musí však oprostit svůj mozek od myšlenek, stejně jako musí zbavit své tělo kyslíku. Musí se stát vakuem, upadnout do hlubokého, bezedného bezvědomí.

Světlo stále ještě žhnulo zavřenými víčky. Stále ještě cítil ve skráních tlak k prasknutí. Stále mu ještě v uších bubnoval život. Mezi zaťatými zuby se mu prodíral výkřik.

Zemři, tak sakra zemři, zemři, přestaň dýchat, zemři člověče, zemři...

16. Poslední a největší

Holubičí křídla, nebeský chór, andělské zpěvy – co ještě ví o nebi? Vypadalo to přesně jako nebe, jak mu o něm vyprávěla chuva – pocit letu, tma, zvuk miliónů harf. Musí si zkusit všechno zapamatovat. Uvidíme. Nebeská brána je v dohledu...

Hluboký otcovský hlas mu řekl téměř do ucha. „U mikrofonu je kapitán letadla.“ (Aha! Kdo to asi je? Svatý Petr?)

„Nalétáváme na přistání. Prosím cestující, aby se připoutali a uhasili cigarety. Děkuji vám.“

Tak to jich musí být víc. Jde s nimi do nebe také Tilly? Bond se ošil. Jak ji představí svým bývalým milenkám, třeba Vesper? Když už by k tomu došlo, pro kterou by se rozhodl? Ale třeba tam bude spousta zemí a měst, takže setkání s nějakou bývalou milenkou bude stejně nepravděpodobné jako na Zemi. I tak zbývalo dost lidí, kterým by se radši vyhnul, než se usadí a nabyde nové podoby. Třeba ty jeho milenky ani nebudou vadit, když bude vůkol tolik lásky. Třeba miloval všechny holky, s kterými se kdy setkal. Hni. Ztracená práce.

Tyto myšlenky provázely Bonda na jeho další cestě do bezvědomí.

První, co si poté uvědomil, byl mírný pocit kymáčení. Otevřel oči. Oslepilo ho slunce. Znovu je zavřel. Hlas zaznívající za jeho hlavou řekl: „Pozor, rampa je strmější, než se zdá.“ Téměř vzápětí ucítil Bond tvrdý náraz. Někáký hlas vepředu řekl: „Mně to budeš povídat. Proč tam sakra nepřidělají nějakou gumu?“ Bonda ten rozhovor podráždil. Takhle si tu dovolují mluvit jen proto, že je tu nový, a oni si myslí, že je nikdo neposlouchá. Ozval se hlomoz lítacích dveří. Něco Bonda udeřilo do vyčnívajícího lokte. Vyškřel a pokusil se sáhnout na loket a třít jej, ale jeho ruce byly bez vlády.

„Co ty víš. Poslouchej, Same, měli bychom snad zavolat doktora. Už přichází k sobě.“

„No jo! Položíme ho vedle téhle.“ Bond cítil, jak se snáší. Ochladilo se. Otevřel oči. Nad ním se skláněl velký kulatý brooklynský obličej. Jeho oči se usmály. Kovové nohy nosítek se dotkly země. Muž se zeptal: „Tak jak vám je, pane?“

„Kde jsem?“ V Bondově hlase byla panika. Pokoušel se vstát, ale nemohl. Na těle mu vyvstával pot. Bože! Snad to ještě nepatří k jeho minulému životu? Při tom pomyšlení pocítil úzkostné hoře. Cítil, jak ho v očích páli slzy a stékají mu po tváři.

„Ale, ale! Žádné starosti, pane. Jste v pořádku. Tohle je Idlewild, New York. Jste v Americe. Už nebudete mít žádné

nesnáze.“ Muž se vzpřímil. Domníval se, že Bond je uprchlík z kdovíjaké země. „Same, hni sebou! Je šokovanej!“ „No jo!“ hlasy se vzdálily.

Bond zjistil, že může pohybovat hlavou, a rozhlédl se. Byl v bíle vymalované ošetřovně – pravděpodobně ve zdravotnickém oddělení letiště. Vedle něho stála ještě jedna nosítka. Byla to Tilly. Ležela v bezvědomí. Bledý obličej, ohraničený černými vlasy, měla obrácen ke stropu.

Dveře ošetřovny se otevřely. Stál v nich lékař v bílém plášti a držel je otevřeny pro další příchozí. Čilý, veselý Goldfinger prošel svižně mezi řadou lůžek. Za ním šel Oddjob. Bond otráveně zavřel oči. Proboha! Tak to tedy je! Kolem nosítek se shromáždilo několik párů nohou. Goldfinger řekl radostně: „Je v dobrém stavu, vidíte, doktore! U obou to je nervové zhroucení. A u obou v téže týdnu! Věřil byste tomu? Přičítám si však vinu, že jsem je nechal přepracovat. Teď mám povinnost je zase postavit na nohy. Doktor Foch, mimochodem nejlepší lékař v Ženevě, byl v koncích. Říkal mi: 'Potřebuji si odpočinout, pane Goldfingere. Odpočívát, odpočívát, a znovu odpočívát.' Dal jim nějaká sedativa a my je teď převážíme do Harknessova pavilónu v Presbyteriánské nemocnici. Když jsem jim onehdy věnoval milión dolarů na rentgenové vybavení, vážně jsem neočekával žádnou protislužbu.“ Goldfinger se sytě zasmál. „Přej a bude ti přáno, co, doktore? Stačí mi zavolat a oni už pro ně připraví dva pěkné pokoje. Pane doktore,“ Bond slyšel šustění bankovek, „děkuji vám za pomoc u přistěhovaleckých úřadů. Bohudíky oba mají platná víza a úřadům stačilo ujištění pana Aurica Goldfingera, že žádný z nich nehodlá násilím svrhnout vládu Spojených států.“

„Ovšem, pane Goldfingere, a děkuji vám. Jestli ještě něco... Myslím, že venku máte připravenou soukromou sanitku.“ Bond otevřel oči a podíval se do míst, odkud doléhal lékařův hlas. Klidně a se zoufalou upřímností mu řekl: „Doktore, mně ani této dívce není vůbec nic. Byli jsme omámeni drogami a dopraveni sem proti své vůli. Ani jeden z nás nepracoval ani nepracuje pro Goldfingera. Upozorňuji vás, že jsme byli uneseni. Žádám, aby mi byl umožněn styk s náčelníkem přistěhovaleckého úřadu. Mám přátele ve Washingtonu a New Yorku, kteří se za mě zaručí. Prosím, abyste mi uvěřil.“ Bond se díval upřeně do lékařových očí a zoufale si přál, aby mu uvěřil.

Lékař byl zmaten. Obrátil se ke Goldfingerovi. Ten potřásl hlavou – diskrétně, aby to Bonda neurazilo. Kradmo zvedl ruku a poklepal si jí na hlavu tak, by to Bond neviděl. A přitom zvedl bezmocně obočí. „Víte, co tím chci říci, doktore. Už několik dní mu to trvá. Totální nervová vyčerpanost kombinovaná se stihomamem. Doktor Foch říkal, že ty dva stavy se často vyskytují současně. Bude to vyžadovat několik týdnů v nemocnici. Ale já ho dám do pořádku, ať to stojí cokoli. Je to šok podmíněný cizím prostředím. Snad vhodná injekce...“

Lékař se sklonil ke svému kufříku. „Myslím, že máte pravdu, pane Goldfingere.“ Ozval se cinkot nástrojů. „To je hrozné, být svědkem naprostého zhroucení člověka, a ještě k tomu toho, který patřil k mým nejlepším asistentům,“ řekl Goldfinger a obdařil Bonda milým otcovským úsměvem. V jeho hlase zaznělo porozumění. „Budete v pořádku, Jamesi. Jen si odpočiňte a hezky se vyspěte. Báľ jsem se, že ten let na vás bude moc. Jen si odpočiňte a nechte všechno na mě.“

Bond cítil na paži vlhký tampón. Povzdychl si. Proti jeho vůli se mu přes rty vyřinul vodopád kleteb. Pak ucítil bodnutí injekční jehly, otevřel ústa a křičel a křičel, zatímco lékař poklekl u nosítek a jemně, trpělivě stíral pot z jeho čela.

Nyní ležel v šedě vymalovaném pokoji bez oken. Svítidlo uprostřed stropu bylo jediným zdrojem světla. Kolem něho byly ve štukatuře dobře patrné štěrby a jimi pronikala do pokoje neutrální vůně a jemný šum klimatizační aparatury. Bond shledal, že se dokáže posadit. Náhle si uvědomil, že má hlad jako vlk a neukojitelnou žízeň. Kdy jedl naposledy? Jsou to dva nebo tři dny? Spustil nohy na podlahu. Byl nahý. Prohlížel své tělo. Oddjob si zřejmě počínal opatrně. Kromě několika vpichů na pravém předloktí na něm nebylo nic vidět. Vstal a zamotala se mu hlava. Ležel na lodním lůžku, pod nímž byly vysouvací přihrádky. Pak už byl v místnosti jen jednoduchý stůl a bytelná dřevěná židle. Všechno čisté, funkční a spartánské. Bond poklekl u zásuvek pod lehátkem a vytáhl je. Byly v nich všechny předměty z jeho kufru kromě hodinek a pistole. Byly tam i těžké boty, které měl na nohou při výpravě do Entreprises Auric. Otočil jedním z podpatků a zatáhl za něj. Z pochvy skryté v podrážce hladce vyklouzl široký nůž s dvojím ostřím. Když obemkl podpacek prsty, byla to docela užitečná dýka. Ověřil si, že nůž je i v druhé botě, a uvedl podpatky do původního stavu. Pak se oblékl a zapálil si cigaretu. Pokoj měl dvoje dveře; jen jedny však měly kliku. Otevřel je. Ocítl se v malé, dobře vybavené koupelně se záchodem. Jeho toaletní potřeby tu byly pečlivě rozloženy. Vedle nich ležely dívčiny věci. Druhé dveře z koupelny vedly do jejího pokoje. Po polštáři byly rozhozeny její černé vlasy. Bond se přiblížil po špičkách a podíval se na Tilly. Klidně spala a kolem krásných úst se jí rozkládal úsměv. Bond se vrátil do koupelny, tiše zavřel dveře a zahleděl se do zrcadla nad umyvadlem. Černé strniště vypadalo spíš na tři dny než na dva. Začal na sobě pracovat.

O půl hodiny později už seděl na své posteli, umyt a oholen, když se dveře bez kliky otevřely a stanul v nich Oddjob. Rozhlédl se pátravě po místnosti. Bond řekl energicky: „Oddjobe, chci spoustu jídla a rychle. A láhev bourbonu, sodovku a led. A taky krabici chesterfieldek, king size, a buď moje vlastní hodinky nebo jiné aspoň stejné kvality. Hod sebou! A řekni Goldfingerovi, že s ním chci mluvit teprve tehdy, až se najím. Tak pohyb, pohyb! Nestůj tady a netvař se jako Pythie. Mám hlad!“

Oddjob vypadal, jako by byl zlostí bez sebe. Otevřel ústa, vydal zvuk podobající se čemusi mezi zlostným vyštěknutím a říhnutím. Plivl na podlahu a přibouchl za sebou dveře.

Goldfinger se tedy rozhodl, že je nezabije. Potřebuje, aby zůstali naživu. Bond se už brzy dozví proč. Bond byl každopádně rozhodnut zůstat naživu za podmínek, které si určí sám. Takhle, s Oddjobem a ostatními Korejci v zádech, si připadal níž než opice v hierarchii savců.

Donesli mu však výborné jídlo a všechno, oč požádal, včetně vlastních hodinek.

Až dosud zjistil o svém pokoji pouze tolik, že je blízko vody a železničního mostu. Jestli je v New Yorku, mohlo to být buď na Hudsonu, nebo na Východní řece. Železnice byla elektrická a hlučela jako metro, ale Bond neznal New York

natolik, aby dokázal lokalizovat. Hodinky se mu zastavily. Když se zeptal na čas, nedostal žádnou odpověď. Snědl všechno jídlo a právě kouřil a usrkoval bourbon a sodovku, když se dveře znovu otevřely. Goldfinger vstoupil bez doprovodu. Byl oblečen jako běžný obchodník a vypadal odpočatý a veselý. Zůstal stát zády ke dveřím. Pátřavě si Bonda prohlédl. Ten mu odpověděl zdvořilým pohledem.

„Dobré jitro, pane Bonde,“ řekl. „Vidím, že jste zase v pořádku. Doufám, že vám je milejší žít tady než být mrtev. Abych vám ušetřil spoustu konvenčních otázek, řeknu vám, kde jste a co se s vámi stalo. Pak vám předložím návrh, na který vyžadují odpověď ano nebo ne. Jste rozumější než většina lidí, takže vám jistě postačí stručné varování.“

Nepokoušejte se dramatizovat situaci a zaútočit na mě nožem, vidličkou nebo lahví. Kdybyste se o to pokusil, zastřelil bych vás tímhle.“ Z pravé Goldfingerovy pěsti vyklouzla hlaveň malorážní pistole. „Užívám takových prostředků velmi zřídka, ale když to muselo být, vždycky mi stačila jedna kulka ráže 25. Střelil jsem do pravého oka, pane Bonde, a nikdy neminu.“

„Nebojte se,“ řekl Bond. „S lahví od whisky tak přesně nezacházím.“ Povytláhl nohavici a přehodil jednu nohu přes druhou. „Pokračujte.“

Goldfingerův hlas zněl nyní rozverně. „Já jsem, pane Bonde, odborníkem nejen v kovech, ale i v jiných materiálech, a dovedu ocenit všechno ryzí. S takovou ryzostí se lidský materiál vůbec nedá srovnávat. Opravdu. Občas se však i v této formě vyskytne kousek, který může mít jisté omezené využití. Příkladem toho může být Oddjob – je jako obyčejný, nečištěný jíl, schopný právě pouze určitého omezeného využití. Proto má ruka v posledním okamžiku zaváhala a nezničila nástroj takové kvality, jakým jste vy. Možná, že jsem se dopustil omylu. Rozhodně učiním nejrozsáhlejší opatření, která mě ochrání před důsledky mého impulsu. Život vám zachránil jeden váš výrok. Řekli jste, že byste pro mě se slečnou Mastertonovou pracovali. Za běžných okolností bych pro vás dva použití neměl, ale náhodou mám rozdělaný takový podnik, při němž byste mi oba mohli trochu asistovat. A tak jsem si to rozmyslel a nechal vás naživu. Dal jsem vám sedativa, zaplatil účet váš i slečny Mastertonové v hotelu a dal jsem odnést vaše zavazadla. Vaším jménem jsem telegraficky oznámil firmě Universal Export, že jste dostal nabídku na zaměstnání v Kanadě a letíte tam zjistit podmínky. Slečnu Mastertonovou jste vzal s sebou jako sekretářku. Podrobnosti písemně. Trochu neohrabaný telegram, ale postačí; aspoň pro tu krátkou dobu, kdy budu využívat vašich služeb (nepostačí, pomyslel si Bond, pokud nevložil do telegramu jednu z těch nevinných vět, podle které M. pozná, že jde o autentický telegram. Od té chvíle Secret Service ví, že pracuji pod kontrolou nepřítelů. Pak teprve nastane kolotoč.). A jestli se snad domníváte, že budete vystopován, uvědomte si, že mi už nezáleží na vaší totožnosti. Oba jste dokonale zmizeli ze světa, stejně jako já a mí lidé. Kdyby se po vás někdo poptával na letišti, odkážou ho na Harknessův pavilón v Presbyteriánské nemocnici. Jenže tam nikdo o panu Goldfingerovi ani o jeho pacientech neuslyší. FBI ani CIA o mně nemají zájem, neboť nemám zločineckou minulost. Imigrační úřady mají nepochybně podchyceny mé cesty, ale to není podstatné. Jestli vás zajímá, kde právě jsme, mohu vám to říci: jsme ve skladišti Hi-speed Trucking Corporation, kdysi váženého koncernu, který jsem koupil prostřednictvím pověřenců. Skladiště je perfektně zařízeno pro tajný štáb akce, o níž jsem se zmínil. Vy a slečna Mastertonová tu budete žít, pracovat, bydlet a – i když mám v tomto směru pochybnosti o sklonech slečny Mastertonové – budete se tu třeba i milovat.“

„Co budeme mít na práci?“

Poprvé, co znal Goldfingera, upozoroval Bond opravdu oživení v jeho obličeji, který obvykle postrádal výrazu. Křivka jeho rtů prozrazovala stav blaženosti. „Jsem celý život zamilován, pane Bonde. Do zlata jsem zamilován. Miluju jeho barvu, jeho lesk, jeho božskou tíhu. Miluju strukturu zlatu a jeho měkkou hladkost, kterou jsem se naučil určovat hmatem tak přesně, že určím ryzost zlatého prutu s přesností jednoho karátu. Miluju horký pach, který vydává, když je tavím. Ale nade všechno miluju moc, kterou jen zlato poskytuje svému majiteli – kouzelnou moc, která ovládá energii, vymáhá práci, splní člověku každé jeho přání a vrtoch, a když je zapotřebí, kupuje těla, názory i duše. Já jsem, pane Bonde, celý život pracoval pro zlato a teď zase zlato pracuje pro mě a moje akce. Řekněte mi“ – a tu Goldfinger upěl na Bonda vážný pohled – „existuje na světě něco, co se svému majiteli tak odměňuje?“

„Mnoho lidí získalo bohatství a moc, aniž měli gram zlata. Ale chápu váš postoj. Kolik zlata máte a co s ním děláte?“

„Mám ho za dvacet miliónů liber, teď právě v New Yorku. Převádím ho na místo, kde je potřebuji. Můj zlatý poklad je jako hromada kompostu. Přehazuji jej sem a tam po povrchu země, a všude, kde jej rozhodím, země kvete. Sklidím úrodu a jdu dál. V tomto okamžiku zamýšlím svým zlatým kompostem podpořit a urychlit jistou americkou akci. Proto mám zlato v New Yorku.“

„Jak si ty akce vybíráte? Co vás k nim láká?“

„Podporuji každý podnik, který zvětší mou zásobu zlata. Investuju, pašuju, kradu.“ Goldfinger udělal rukama sugestivní gesto.

„Uvedl bych jedno výstižné podobenství o jedoucím vlaku. Různí živočichové jsou vyplašeni tím hlukem a rozruchem – odlétají, zděšeně prchají nebo se křčí strachem v domnění, že se ukryjí. Já jsem jako jestřáb, který letí za vlakem. Určitě už jste nějakého viděl – třeba v Řecku. Jsem připraven vrhnout se na kořist vyplašenou průjezdem vlaku, během dějin. Dám vám jednoduchý příklad: Dějinný pokrok dá lidstvu muže, který objeví penicilin. Současně historie stvoří válku. Mnoho lidí umírá nebo se bojí umírání. Penicilin je zachráně. Uplatím některá vojenská zařízení na kontinentu a získám zásoby penicilinu. Nahradím je nějakým neškodným práškem nebo tekutinou a se značným ziskem je prodám těm, kteří je nutně potřebují. Rozumíte mi, pane Bonde? Na kořist si musíte počkat, dokonale ji obhlédnout a teprve pak se na ni vrhnout. Podotkl bych však, že tento způsob podnikání zrovna nevyhledávám. Mou kořist mi nadhání sám běh dějin.“

„Který je ten nejnovější podnik? Jak s ním souvisíme my dva, slečna Mastertonová a já?“

„Nejnovější podnik, pane Bonde, je zároveň poslední. A také největší.“ Goldfingerův pohled byl v tomto okamžiku bezvýrazný, obrácený dovnitř. Jeho hlas byl tichý, jakoby naplněný úctou k tomu, co svým vnitřním zrakem viděl.

„Člověk zdolal Mount Everest a dosáhl hlubin oceánu. Vystřelil své lidi do kosmu a rozbil atom. Vynalézá, konstruuje a

tvoří ve všech oborech lidského úsilí a všude triumfuje. Láme rekordy a dělá divy. Řekl jsem ve všech oborech, ale existuje jeden velmi zanedbaný obor, pane Bonde. Je to lidská činnost nepřesně označovaná jako zločin. Takzvané zločinné hrdinské činy, které provedli jednotliví lidé – nemám ovšem na mysli jejich blbé války, v nichž se navzájem neohrabaně vraždí – mají trapně malé rozměry: malé bankovní loupeže, malé podvůdky, krejcarové padělky. A přece jen několik mil odtud čeká příležitost k největšímu zločinu dějin. Scéna je připravena, obrovské honoráře schváleny. Chybí už jen herci. Ale už se objevuje režisér, pane Bonde“ – Goldfinger zdvihl ukazovák a poklepal si na prsa – „a ten už si svůj soubor vybral. Ještě dnes odpoledne bude dokončen scénář a přečten hlavním účinkujícím. Potom začnou zkoušky a za týden se zvedne opona, aby bylo sehráno jediné – a jedinečné – představení. A pak už bude následovat potlesk, bouřlivý aplaus nejbravurnějšímu kousku mimo rámec zákona, který byl kdy předveden. A svět se bude, pane Bonde, otřásat tím aplausem ještě celá staletí.“

V Goldfingerových velkých bledých očích se objevil matný záblesk a jeho červenohnědé tváře dostaly zvláštní barvu. Byl však stále klidný, uvolněný a naprosto sebejistý. Ani stopy po šílenství, uvažoval Bond. Goldfinger má na mysli jakýsi fantastický čin, ale zvážil své vyhlídky a shledal, že jsou příznivé. Nahlas řekl: „Co dál? Jaký je to čin a jakou my v něm máme úlohu?“

„Je to loupež, pane Bonde. Loupež, která nenarazí na žádný odpor, ale která bude vyžadovat přesné provedení. Bude při tom hodně administrativní práce. Než jste mi nabídl své služby, zamýšlel jsem dát se do toho sám. Ale vy jste ochoten spolupracovat se slečnou Mastertonovou ve funkci sekretářky. Částečně jste už byli odměněni tím, že jsem vám daroval život. Až bude operace úspěšně dokončena, dostanete milión liber ve zlatě. Slečna Mastertonová půl miliónu.“

„Rozumná řeč,“ řekl Bond. „O co půjde? Budeme krást duhu?“

„Ano,“ přitakal Goldfinger. „Něco podobného. Uloupíme zlato v hodnotě patnácti miliard dolarů, přibližně polovinu zlata vytěženého na celém světě. Obsadíme Fort Knox, pane Bonde.“

17. Tajné zasedání

„Fort Knox. Není to trochu velké sousto pro dva muže a jednu dívku?“

Goldfinger nevrle pokrčil rameny. „Odložte, prosím, na týden svůj smysl pro humor, pane Bonde. Pak se můžete vysmát dosyta. Budu velet stovce mužů a žen, kteří budou vybráni ze šesti nejmocnějších gangů ve Spojených státech. Bude to nejúdernější a nejkompaktnější bojová jednotka, jaká kdy byla založena v době míru.“

„Dobře. A kolik lidí stráží trezory ve Fort Knox?“

Goldfinger pomalu zavrtěl hlavou. Zaklepal na dveře, před nimiž seděl. Dveře se prudce otevřely. Na prahu stál Oddjob, přikrčený a bdělý. Když viděl, že rozhovor probíhá přátelsky, napřímil se a čekal. Goldfinger řekl: „Budete mít mnoho otázek, pane Bonde. Na všechny dostanete odpověď dnes odpoledne. Začínáme o půl třetí. Teď je přesně dvanáct.“

Bond pohlédl na své hodinky a srovnal si je s Goldfingerovými. „Vy a slečna Mastertonová se zúčastníte schůzky, na které bude šéfům gangů předložen návrh. Jistě vysloví otázky, které přijdou na mysl také vám. Všechny otázky budou zodpovězeny. Potom se dáte do práce se slečnou Mastertonovou. Řekněte si, o čem chcete. Oddjob bude dbát o vaše zaopatření a bude trvale na stráž. Buďte ukázněný, nebo vás zlikviduje. A neztrácejte čas pokusy o útěk nebo o navázání kontaktu s vnějším světem. Najal jsem si vás a budu od vás požadovat dokonalé služby.“

Bond řekl suše: „Vždycky jsem si přál být milionářem.“

Goldfinger se na něj ani nepodíval. Prohlížel si své nehty. Teprve potom věnoval Bondovi poslední pronikavý pohled, vyšel a zavřel za sebou dveře.

Bond se posadil a zahleděl se na ně. Prudce si prohrábl vlasy a přejel si rukama po obličeji. Pak řekl prázdnému pokoji:

„Tak dobře!“ a prošel koupelnou k pokoji slečny Mastertonové. Zaklepal na dveře.

„Kdo je?“

„Já. Mohu vás vidět?“

„Ano,“ řekl hlas bez patrné radosti. „Vstupte.“

Seděla na kraji lůžka a obouvala se. Měla na sobě šaty, ve kterých ji Bond viděl poprvé. Vypadala klidně a vyrovnaně, nezdála se být vyvedena z míry prostředím. Vzhledla k Bondovi a chladně řekla: „Do téhle situace jste nás oba přivedl vy. Tak nás z ní koukejte zase dostat.“

Bond odpověděl přátelsky: „Možná, že se mi to podaří. Zatím jsem nás dostal z dobře připravených hrobů.“

„Do kterých jste nás předtím přivedl.“

Bond se zadíval na dívku zamyšleně. Nechtěl na ni moc pospíchat. „Takhle bychom se nikam nedostali,“ řekl. „Jsme v té bryndě spolu, ať se nám líbí nebo ne. Co chcete jíst? Je čtvrt na jednu. Já už jsem jedl. Objednám jídlo a pak vám něco řeknu. Odsud vede jediná cesta, a tu stráží Oddjob, ta korejská opice. Ale zpět k jídlu – budete snídat nebo obědvat?“

Nepatrně zjihla. „Děkuji vám. Míchaná vejce, kávu a topinku s pomerančovou zavařeninou.“

„Cigarety?“

„Ne, díky. Nekouřím.“

Bond se vrátil do svého pokoje a zaklepal na dveře. Pootevřely se.

„To nic, Oddjobe. Teď tě ještě nezabiju.“

Dveře se otevřely více. Oddjobův výraz byl netečný. Bond objednal jídlo a dveře se opět zavřely. Bond si nalil whisky se sodovkou. Seděl na kraji lůžka a uvažoval, jak získat dívku na svou stranu. Stavěla se proti němu od samého začátku. Bylo to jen kvůli její sestře? Jaký smysl měla mít tajemná Goldfingerova narážka o jejích sklonech? Sám cítil, že v ní je něco cizího a nepřátelského. Byla nádherná a přitažlivá. Bylo v ní však něco studeného, v samém jádru, a tomu

Bond nerozuměl, ani to nedokázal definovat. Ale zatím bylo hlavní přimět ji, aby šla s ním. Život ve vězení by byl nesnesitelný.

Vrátil se do dívčina pokoje. Oboje dveře nechal otevřené, aby slyšel, kdyby někdo přišel. Stále nehybně seděla na posteli. Pozorně Bonda sledovala. Naklonil se ke dveřím, dal si pořádný doušek whisky, zahleděl se jí do očí a řekl: „Měla byste vědět, že jsem ze Scotland Yardu (tento eufemismus může být užitečný, pomyslel si)... Jdeme po Goldfingerovi. Ale ten doufá, že nás tu nejméně týden nikdo neobjeví. Asi má pravdu. Nechal nás naživu, protože potřebuje naši spolupráci při jakémsi zločinu. Je to velká a dost šílená hra se spoustou plánování a administrativy. To má být naše starost. Umíte těsnopis? Píšete na stroji?“

„Ano. Co to bude?“

Bond jí to pověděl. „Samozřejmě to zní dost směšně a řekl bych, že po několika otázkách gangsteři poznají – i když to nedají najevo – že plán je neproveditelný. Ale já nevím. Goldfinger je výjimečný člověk. Myslím, že nikdy nepodnikne nic, dokud nemá příznivé vyhlídky. A kromě toho vůbec není pomatený – aspoň není pomatenější než jiní nadaní lidé, vědci a takoví. Docela jistě je nadaný, možná génius ve svém oboru.“

„Jak si s tím tedy chcete poradit?“

Bond ztlumil hlas. „Chcete říci, jak si s tím chceme poradit my dva. Musíme táhnout za jeden provaz, a to až do konce. Žádné ulevování a žádné žertíky. Jsme lační peněz a odvedeme absolutně prvotřídní práci. Kromě toho, že si zachráníme život, který pro něho znamená méně než nic. Je to jediná naděje, jak můžeme překazit jeho hru. Nebo spíše jak ji můžu překazit já, protože to je můj obor.“

„Jak to chcete provést?“

„Zatím nemám ponětí. Třeba se něco naskytne.“

„A vy očekáváte, že to budu dělat s vámi?“

„Proč ne? Máte lepší návrh?“

Vzdorovitě sešpulila rty. „Proč bych měla dělat, co mi řeknete?“

Bond si povzddechl. „Nemá smysl stavět se na zadní. Můžete přijmout tohle řešení, nebo se dát po snídani zabít. To musíte rozhodnout sama.“

S odporem odhrnula rty, pokrčila rameny a pak řekla nepřívětivě: „Tak dobře.“ A pojednou jí oči zaplály. „Ale neopovažte se na mě sáhnout, nebo vás zabiju!“

U dveří Bondovy ložnice cvakla klika. Bond se zahleděl na Tilly Mastertonovou mírným pohledem. „Výzva je to lákavá. Ale nebojte se, nebudu to zkoušet.“ Obrátil se a odešel z pokoje.

Kolem něho prošel Korejec, který nesl snídani. Jiný Korejec přinesl do pokoje stolek a přenosný psací stroj a postavil je v koutě u lůžka. Oddjob stál ve dveřích s archem papíru v ruce. Bond si jej od něho vzal.

Byl to obyčejný kancelářský papír, na němž bylo čistým, čitelným a nevýrazným rukopisem propisovačkou napsáno:

Vyhotovte deset exemplářů tohoto jednacího pořadu.

Schůze za předsednictví pana Golda.

Sekretariát:

J. Bond

Tilly Mastertonová

Přítomni:

Helmut M. Springer, Purpurový gang, Detroit

Jed Midnight Stínový syndikát

Billy Ring, zvaný Šklíba Machine, Chicago

Jack Strap, Třpytivý gang, Las Vegas

pan Solo, Unione Siciliano

Slečna Pussy Galore, Míchačky betonu, Harlem

Jednací pořad:

Projekt, jehož kódové jméno zní OPERACE GRAND SLAM (Občerstvení)

Na konci textu byla poznámka: Pro Vás a slečnu Mastertonovou pošlu ve 2.20. Oba budete připraveni psát poznámky. Společenský úbor.

Bond se usmál. Když Korejci odešli, sedl ke stolu, vložil papír do psacího stroje a dal se do práce. Aspoň ukáže dívce, že je ochoten udělat svůj díl práce. To byla společnost! Přišli i mafiáni. Čím je jen Goldfinger přiměl k návštěvě? A kdo to probíhal byla ta slečna Pussy Galore?

Do dvou hodin byl hotov. Vstoupil do dívčina pokoje a předal jí napsané texty, těsnopisecký blok a tužku. Dal jí také Goldfingerovo sdělení. „Měla byste se těm jménům naučit nazpaměť. Pravděpodobně je snadno rozpoznáte.

Kdybychom přišli do rozpaků, můžeme se zeptat. Já se jdu převléknout.“ Usmál se na Tilly. „Máme dvacet minut času.“ Přikývla.

Šli chodbou za Oddjobem. Bond slyšel zvuky, které vydávala řeka. Voda narážela na piloty pod skladištěm, do toho se ozvalo teskné zahoukání přivozu a vzdálené dunění naftových motorů. Někde pod ním nastartoval motor nákladního vozu, zatúroval a vzdálil se zřejmě někam k West Side Highway. Musí být v horním patře dvoupatrové budovy. Šedé vymalování chodeb vonělo novotou. Po stranách nebyly žádné dveře a chodby měly stropní osvětlení. Došli na konec a Oddjob zaklepal. Ozval se zvuk klíče otáčeného v patentním zámku a pak vstoupili do velké místnosti jasně osvětlené slunečními paprsky. Místnost byla na konci skladiště a velké panoramatické okno, které zabíralo téměř celou čelní

stěnu, rámovalo pohled na řeku a vzdálený melancholický zmatek Jersey City. Místnost byla upravena pro konferenci. Goldfinger sedel zády k oknu u velkého kulatého stolu potaženého zeleným sukem; na stole byly rozestaveny karafy s vodou, bloky papíru a tužky. Kolem něho bylo devět pohodlných křesel a na bloku papíru před každým ze šesti křesel ležel malý obdélníkový balíček zapečetěný červeným voskem. Vpravo u stěny byl dlouhý bufetový stůl třpytící se stříbrem a broušeným sklem. Ve stříbrných kbelících stály lahve šampaňského a za nimi řada dalších lahví. Mezi rozličnými lahůdkami si Bond všiml dvou pětilitrových plechovek ruského kaviáru a dvou kameninových mís s paštikou z husích jater. Na zdi naproti stolu s občerstvením visela tabule. Pod ní byl stolek s papíry a velká obdélníková lepenková krabice.

Goldfinger sledoval, jak Bond a Tilly Mastertonová přicházejí po vysokém červeném koberci. Ukázal Tilly na křeslo po své levici a Bondovi na křeslo po své pravici. Oba se posadili.

„Jednací pořad?“ Goldfinger vzal strojopisy, přečetl exemplář, který ležel navrchu a vrátil složku dívce. Pak pokynul rukou a Tilly rozdala strojopisy kolem. Goldfinger sáhl pod desku stolu a stiskl skryté tlačítko. Dveře v pozadí místnosti se otevřely a vstoupil Korejec. „Všechno připraveno?“ Muž přikývl. „Víte, že do místnosti nesmí vstoupit nikdo, kdo není v seznamu? Dobře. Někteří si přivedou společníka. Společníci zůstanou v předpokojí. Dejte jim všechno, co budou chtít. Jsou tam karty a kostky? Oddjobe!“ Goldfinger věnoval letmý pohled Korejci, který stál za Bondovým křeslem. „Jděte na své místo. Jaký je signál?“ Oddjob vztyčil dva prsty. „Správně. Dvojí zazvonění. Můžete jít. Dohlédněte, aby každý konal své povinnosti.“

„Kolik tu máte zaměstnanců?“ zeptal se Bond jakoby mimochodem.

„Dvacet. Deset Korejců, deset Němců. Vesměs znamenití, individuálně vybraní lidé. V této budově je v běhu mnoho akcí. Podobá se podpalubí válečné lodi.“ Goldfinger položil ruce vedle sebe na stůl. „A teď vaše povinnosti. Slečno Mastertonová, vy zapíšete všechny důležité body jednání, všechno, co ode mne bude vyžadovat nějakou činnost. Nestarejte se o diskusi a tlachy. Jasně?“

Bond byl rád, že Tilly Mastertonová už vypadá bystře a je plná elánu. Energicky přikývla. „Ovšem.“

„A pokud jde o vás, pane Bonde, bude mě zajímat váš úsudek o jednotlivých účastnících diskuse. Vím o nich hodně. Ve svých rajónech to jsou nejvyšší šéfové. Přijdou proto, že jsem je uplatil. O mně nevědí nic a já je potřebuji přesvědčit, že se vyznám ve věci a dovedu je k úspěchu. Zbytek obstará jejich lakota. Možná, že někdo z nich bude chtít dát od akce pryč. Nejspíš se odhalí sám. Pro ten případ jsem učinil zvláštní opatření. Ale může se také stát, že někteří budou sporní. Při diskusi si můžeme dělat poznámky na jednacím pořádku. Tu a tam napíšete u jména znaménko plus nebo minus podle toho, jestli soudíte, že nositel jména je pro můj návrh nebo proti němu. Já ze svého místa vaše znaménka přečtu. Váš názor může být užitečný. Nezapomínejte, že stačí jediný zrádce nebo váhavec, a můžeme se rychle dostat do hrobu nebo doživotního vězení.“

„Kdo je ta Pussy Galore z Harlemu?“

„Jediná žena, která je v Americe šéfkou gangu. Ženského gangu. Pro tuhle akci budu nějaké ženy potřebovat. A ona je naprosto spolehlivá. Kdysi působila jako artistka na visuté hrazdě. Měla skupinu nazvanou 'Pussy Galore a její akrobatky'.“ Goldfinger se neusmíval. „Nebyly moc úspěšné, a tak je přecvičila na lupiče, jakým se říká fasádníci; ti se všude dostanou. Stala se z nich mimořádně tvrdá parta. Jsou to samé lesbičky. Říkají si 'Míchačky betonu' a respektují je i velké americké gangy. Je to pozoruhodná žena.“

Pod stolem se tiše ozval bzukák. Goldfinger se vzpřímil. Dveře se rázně otevřely a vstoupilo pět mužů. Goldfinger povstal, uvítal je úklonem hlavy a řekl: „Jmenuji se Gold. Sedněte si, prosím.“ Ozvalo se obezřetné zamručení. Muži mlčky přistoupili ke stolu a usedli. Pět párů očí se upřelo ostražitě na Goldfingera. Ten usedl a oslovil je: „Pánové, v balíčcích, které leží před vámi, najdete po prutu čtyřadvacetikarátového zlata v hodnotě patnácti tisíc dolarů. Děkuji vám za laskavou účast. Jednací pořad je daný. Snad bychom mohli ještě před příchodem slečny Galore přečíst vaše jména pro informaci mých sekretářů, pana Bonda a slečny Mastertonové. O schůzi nebude pořízen žádný zápis kromě poznámek o tom, co si budete přát, abych pro úspěch akce učinil, a mohu vás ujistit, že tu nejsou namontovány mikrofony. Po vaší pravici, pane Bonde, sedí pan Jed Midnight ze Stínového syndikátu, který působí v Miami a Havaně.“

Pan Midnight byl velký, blahobytný a žovíální muž s obezřetnými očima. Měl světlemodrý tropikový oblek a bílou hedvábnou košili vzorovanou malými zelenými palmičkami. Velice složité zlaté náramkové hodinky musely vážit nejméně čtvrt kila. Usmál se formálně na Bonda a řekl „brýden“.

„Vedle sedí pan Billy Ring, který vede slavnou chicagskou MACHINE.“

Bond usoudil, že ještě neviděl nikoho, komu by méně padla nežná zdobnělina „Billy“. Byla to tvář z tíživého snu; její majitel si to zřejmě uvědomoval a snažil se vyčist, jak na Bonda působí. Bledá dětská tvář zasazená v hrůškovité hlavě, ochmýřená pokožka a jemná slámová kšice, ale k tomu všemu oči nikoliv modré, ale žlutohnědé. Bělmo jeho pronikavému pohledu dodávalo hypnotický nádech, jež nezmenšoval ani tik v pravém očním víčku, které mrkalo souhlasně s údery srdce. Někdy na počátku jeho kariéry mu kdosi uřízl dolní ret – nejspíš moc mluvil – a tak se mu na tváři usadil stálý falešný úsměv, podobný úšklebku halloweenové dýně. Bylo mu kolem čtyřicítky. Bond ho odhadl na nelítostného zabijáka. Přátelsky se usmál na levé oko pana Ringa a přenesl pohled na dalšího, kterého Goldfinger představil jako pana Helmuta Springera z detroitského Purpurového gangu.

Pan Springer měl lesklé oči člověka, který je buď velmi bohatý, nebo velmi mrtvý. Bleděmodré oči podobající se kuličkám z neprůsvitného skla vzaly v krátkém zákmitu Bonda na vědomí a pak se opět obrátily do svého vnitřního světa.

Jinak pan Springer působil dojmem člověka, který se ocitl ve špatné společnosti – jako držitel jízdenky první třídy, který nastoupil do vagónu třetí třídy nebo jako divák, který místo v loži sedí na druhé galérce. Pan Midnight si přiložil ruku k ústům a naklonil se k Bondovi. „Nenechte se mýlit, můj přítel Helmut vzešel z chudých poměrů. Má sice dceru

na Vassaru, ale její hokejové hole jsou placeny z protekcí peněz.“ Bond pokývnutím poděkoval za informaci.

„A pan Solo z Unione Siciliano.“

Pan Solo měl tmavý ospalý obličej, který prozrazoval, že si je vědom svých vin a hříchů. Tlusté kostěné obroučky brýlí se krátce natočily k Bondovi. Poté se pan Solo dále věnoval čištění nehtů kapesním nožem. Byl to velký podsaditý muž, trochu boxer, trochu vrchní číšník a bylo naprosto nemožné rozpoznat, nač právě myslí nebo co je jeho silná stránka. Ale Maffia má v Americe jen jednoho šéfa, a jestli jím je právě tento muž, musel se k tomu postavení dostat hrůzovládou.

„Nazdárek.“ Pan Jack Strap ze Třpytivého gangu měl sympatický vzhled člověka, který působí v kasinech v Las Vegas, ale Bond odhadl, že zdědil vedení gangu po jeho oplakávaných šéfech díky zcela jiným přednostem. Byl to sdílný, reprezentativně oblečený padesátník. Právě dokuřoval doutník. Fakticky jej nekouřil, ale žvýkal. Co chvíli obrátil hlavu stranou a vyplivl na koberec za sebou ždibec tabáku. Za tímto kompuzivním kouřením se jistě tajilo značné vnitřní napětí. Pan Strap měl těkavé oči zaklínače. Zdálo se, že ví, jak jimi děsí lidi, protože když se podíval na Bonda, zlidštil svůj pohled vějířky vrásek ve vnějších koutcích.

Dveře v pozadí se otevřely. Vstoupila žena oblečená do černého obleku mužského střihu s vysokým límcem ze světlehnědých krajky. Vešla pomalu a sebevědomě se zastavila u prázdného křesla. Goldfinger povstal. Pečlivě si ho prohlédla a pak obkroužila pohledem celý stůl. Pozdravila všechny najednou kolektivním „Ahoj“ a sedla si. Pan Strap řekl „Ahoj, Pussy“ a ostatní ji pozorně pozdravili až na pana Springera, který se pouze uklonil.

„Dobré odpoledne, slečno Galore,“ řekl Goldfinger. „Právě jsme skončili vzájemné představování. Před vámi leží jednací pořádek a prut zlata v hodnotě patnácti tisíc dolarů, který, prosím, přijměte na úhradu výdajů a kompenzaci nepohodlí.“ Slečna Galore sáhla po balíčku a rozbalila jej. Potěškala odlitek a vrhla na Goldfingera přímý, podezřavý pohled. „Jako úhradu?“

„Ano, jako úhradu.“

Slečna Galore neuhnula pohledem. „Promiňte mi mou otázku,“ řekla strohým tónem trhovkyně.

Bond se na ni díval se zálibou. Cítil sexuální přitažlivost, jakou mají pro muže krásné lesbičky. Baval ho nekompromisní přístup, jímž dávala Goldfingerovi i všem ostatním najevo, že všichni chlapci jsou parchanti a podvodníci a že má předem prokouknuté jejich případné figle, na které jim neskočí, protože ona je něco víc. Bond odhadoval, že je jí málo přes třicet. Měla bleďí tváře s vysedlými lícními kostmi a krásnou bradu. Bond ještě nikdy neviděl tak fialové oči. Měly barvu macešek a otevřeně pozorovaly svět zpod rovných černých obočí. Vlasy měla černé stejně jako Tilly Mastertonová, ale mnohem nedbalejšího střihu. Ostře řezané rty byly temně rumělkové. Bond si pomyslel, že slečna Galore je velkolepá, a jak pozoroval, totéž si myslela i Tilly Mastertonová, která na ni upírala zbožňující pohled a jejíž rty vyjadřovaly touhu. V tom okamžiku měl Bond o sklonech Tilly Mastertonové jasno.

Goldfinger řekl: „A nyní se musím představit. Nejmenuji se Gold. Mnoha akcemi jsem za dvacet let nahromadil hodně peněz. Nyní bych jmění odhadl na šedesát miliónů dolarů.“ (Uctivé mručení v sále.) „Moje akce se z větší části omezovaly na Evropu, ale snad vás bude zajímat, že jsem založil organizaci 'Distributoři zlatých máků', která působila v Hongkongu.“ (Pan Jack Strap tiše hvízdal). „Cestovní kancelář ŠTASTNÉ PŘÍSTÁNÍ, jejichž služeb jste možná také v případě nouze využili, jsem založil a vlastnil, dokud jsem ji nezlikvidoval.“ (Pan Helmut Springer nasadil na jedno oko monokl bez rámečku, aby si mohl pana Goldfingera podrobněji prohlédnout.)

„Zmiňuji se o těchto drobnostech, abych vám ukázal, že jsem působil v mnoha směrech i ve vašem zájmu. Tak jsem se – pánové a ehm – dámo, o vás dozvěděl a dospěl k úmyslu pozvat na dnešní večer společnost, která představuje americkou zločineckou aristokracii, jestli se tak mohou vyjádřit.“

Na Bonda to udělalo dojem. V pouhých třech minutách Goldfinger získal přítomné na svou stranu. Všichni sledovali Goldfingera s hlubokým zájmem. Dokonce i oči slečny Pussy Galore byly zaujaté. Bond nevěděl nic o „Distributorech zlatých máků“ ani cestovní kanceláři ŠTASTNÉ PŘÍSTÁNÍ, ale podle výrazů v tvářích jejich bývalých zákazníků musely fungovat dokonale. Všichni hltali Goldfingerova slova, jako by byl Einstein.

Na Goldfingerově tváři nebylo možno pozorovat ani stín pohnutí. Řekl prostě: „Zmínil jsem se o dvou svých podnicích, které byly úspěšné. Byly to malé podniky. Mnoho dalších bylo těžšího kalibru. Ani jeden neztroskotal, a tak, pokud vím, nejsem v žádné policejní kartotéce v žádné zemi. Říkám to proto, abych vás přesvědčil, že svému – našemu – řemeslu dokonale rozumím. A nyní, pánové a dámo, vám nabízím účast na podniku, který bezpečně vloží do pokladny každého z vás do jednoho týdne částku jedné miliardy dolarů.“

18. Zločin zločinů

Na řece zahoukal vlečný parník a jiný mu odpověděl. Hluk motorů se vzdaloval.

Pan Jed Midnight řekl nadšeně. „Miliarda dolarů je spousta peněz.“

Pan Solo zvedl víčka a upřel černé oči na Goldfingera. „Opravdu hodně peněz,“ řekl. „Ale jaký bude váš podíl?“

„Pět miliard.“

Jack Strap z Las Vegas se krátce a hlasitě zasmál. „Poslouchejte, kamarádi, co je pár tisíc miliónů mezi dobrými přáteli. Jestli mě tenhle pán zavede k miliardě dolarů, nebudu se vůbec starat, kolik zbylo jemu.“

Pan Helmut Springer zaťukal monoklem na odlitek zlata, který ležel před ním. Všichni se k němu otočili. „Pane – ech – Golde.“ Měl hrobový hlas rodinného právníka. „Mluvíte ve velkých cifrách. Jestli tomu dobře rozumím, je ve hře kolem jedenácti miliard.“

Goldfinger ho upřesnil: „Přesná částka se bude blížit patnácti miliardám. Zmiňoval jsem se jen o takové hodnotě, kterou budeme schopni odnést.“

Pan Billy Ring se ostře zachichotal.

„Přesně tak, pane Golde.“ Pan Springer si znovu nasadil monokl, aby mohl sledovat Goldfingerovy reakce. „Takové bohatství je nashromážděné pouze na třech místech v celých Spojených státech. Je to Federální mincovna ve Washingtonu, Federální ústřední banka v New York City a Fort Knox v Kentucky. Zamýšlíte s naší pomocí vyřídit jeden z těchto ústavů? A jestliže ano, pak který z nich?“

„Fort Knox.“

Do vrzání židlí promluvil pan Midnight. „Pane, mimo Hollywood jsem nepotkal nikoho, kdo by měl to, co máte vy. Říká se tomu bujná představivost. A tahle bujná představivost, pane, může vaše báje plány zadávat chybami. Měl byste si, pane, buď promluvit se svým psychiatrem, nebo si vzít meprobat.“ Pan Midnight lítostivě zavrtěl hlavou. „Škoda. Ta miliardička by se mi docela hodila.“

Slečna Pussy Galore prohlásila hlubokým a znuděným hlasem: „Je mi líto, ale ten trezor nedokáže otevřít žádný z mých špendlíků.“ Po těchto slovech se chystala k odchodu.

Goldfinger na to řekl roztomile: „Dovolte nyní, pánové a dámo, abych dokončil svůj výklad. Vaši reakci jsem očekával. Snad bych to mohl vyjádřit jinak: Fort Knox je banka jako každá druhá. Ale je to banka mnohem větší a zařízení na její ochranu jsou tedy silnější a důmyslnější. Dostat se přes ně vyžaduje přiměřenou sílu a vtip. A to je jediná novinka v mém plánu, která mu zároveň dodává na velikosti. Fort Knox není o nic nedobytnější než ostatní pevnosti. My všichni jsme si mysleli, že Brinkova organizace je nezdolatelná, dokud v roce 1950 šest odhodlaných mužů neuloupilo z jejího pancéřového vozu milión dolarů. Je nemožné uniknout ze Sing Singu, a přece odtud někteří lidé unikli. Ne, ne, pánové. Fort Knox je pouhý mýtus jako ostatní mýty. Mám přistoupit ke zprávě o mém plánu?“

Billy Ring při řeči syčel mezi zuby, jako to dělávají Japonci. „Poslouchejte, možná že o tom nevíte, ale ve Fort Knox je umístěna Třetí obrněná divize. Jestli to je jen mýtus, tak proč Rusové nedobudou Spojené státy, když už tady mají hokejový mančaft?“

Goldfinger se lehce usmál. „Jestli to smím upřesnit, aniž bych chtěl oslabit vaši argumentaci, pane Ringu, rozmístění bojových jednotek ve Fort Knox je následující: Z Třetí obrněné divize je tam jen útočný oddíl, ale je tam také Šestý jízdní pluk, potom patnáctičlenný ozbrojený oddíl a sto šedesátičlenná skupina techniků a přibližně půl divize různých amerických armádních jednotek, které tu průběžně procházejí. Rozmíst'ovacím výcvikovým střediskem, a potom také Vojenská výzkumná jednotka číslo jedna. K tomu musíme připočíst policejní jednotku v síle dvaceti důstojníků a čtyř set mužů. Zkrátka, z celkového počtu asi šedesáti tisíc lidí ve Fort Knox přibližně dvacet tisíc patří k bojovým útvarům toho či onoho druhu.“

„A kdo je rozežene, ptám se,“ řekl posměšně Jack Strap. Nečekal na odpověď a místo slov vytrhl z úst zbytek doutníku a rozdrtil jej v popelníku. Slečna Pussy Galore vedle něj ostře zasykla. „Kup si nějaký lepší cigára, Jacku. Tohle smrdí, jak když se pálejí zápasnický dresy.“

„Sklapni, Puss,“ řekl pan Strap negalantně. Jenže slečna Galore byla zvyklá mít poslední slovo. „Víš co, Jacko? Do takového samce jako ty bych se v tu ránu zabouchla. Tuhle jsem o tobě dokonce napsala píseň. A víš, jak se jmenuje? 'Kdybych si to měla zopáknout, bylo by to s tebou.'“

Pan Midnight ji odměnil zahýkáním, pan Ring vysokým zachichotáním.

Goldfinger poklepal na stůl a pokračoval: „Věnujte mi laskavě pozornost, pánové!“ Povstal, přistoupil k tabuli a rozvinul na ní mapu. Byla to podrobná mapa Fort Knox včetně Godmanova vojenského letiště a silnic i železničních tratí vedoucích do města. Členové výboru sedící vpravo pootočili svá křesla. Goldfinger ukázal na úložnu zlata. Byla v levém spodním rohu, v trojúhelníku mezi Dixie Highway, Bullion Boulevard a Vine Grove Road. „Hned vám ukázu podrobný plán,“ řekl Goldfinger a na chvíli se odmlčel. „Nyní dovolte, pánové, abych poukázal na hlavní charakteristiky města. Zde“ – a přitom táhl prstem čáru od středu horního kraje mapy městem a ven z města za zlatou pokladnici – „vede trať illinoiské centrální železnice z Louisville, které leží třicet pět mil na sever, prochází městem a pokračuje na jih do Elizabethtownu vzdáleného osmáct mil. Nezajímá nás Braniborské nádraží ve středu města, ale tento komplex odboček napojených na Zlatý trezor. To je jedna z nakládacích a vykládacích kolejí pro zlato z washingtonské mincovny. Další způsoby dopravy do trezoru, které se v nepravidelných intervalech střídají z bezpečnostních důvodů: buď doprava konvojem nákladních automobilů po Dixie Highway, nebo nákladním letadlem na Godmanovo letiště. Jak vidíte, trezor je od těchto dopravních cest izolován a stojí o samotě, bez jakékoli přirozené ochrany, uprostřed lučiny o výměře asi dvaceti hektarů. K trezoru vede jediná cesta, padesát yardová příjezdní silnice, která prochází silně pancéřovanými vraty na Bullion Boulevardu. Jakmile se nákladní automobily ocitnou za pancéřovanými vraty, pokračují v jízdě po této okružní silnici, která vede kolem trezoru k zadnímu vchodu; tam se zlato vykládá. Tato okružní silnice, pánové, je vybudována z ocelových desek. Desky jsou namontovány na závěsech a v případě nouze celý ocelový povrch silnice může být hydraulicky zdvižen tak, že vytvoří druhou vnitřní palisádu, samozřejmě ocelovou. Není to na první pohled zřejmé, ale já to vím – podzemní tunel, kterým se zlato vozí, vede pod plání mezi Bullion Boulevard a Vine Grove Road. Je to jen vedlejší přístupová cesta k pokladu, již je možné proniknout do prvního podzemního patra komplexu.“

Goldfinger se odmlčel a odstoupil od mapy. Rozhlédl se po společnosti sedící kolem stolu. „Má někdo dotaz?“

Nikdo se neozval. Všechny oči se upíraly v očekávání na Goldfinger. Znovu je uchvátila věrohodnost jeho slov. Zdálo se, že tento člověk ví o tajnostech pevnosti více, než kdy bylo zveřejněno.

Goldfinger se opět obrátil k tabuli a rozvinul druhou mapu tak, že překryla prvou. Byl to podrobný plán Zlatého trezoru. Pak se opět ujal slova. „Jak vidíte, pánové, tato nesmírně pevná dvouetážová budova se podobá čtyřhrannému dortu o dvou vrstvách. Všimli jste si jistě, že střecha přečnická, aby poskytovala ochranu proti bombám, a že v úrovni země je na každém ze čtyř rohů umístěn bunkr. Bunkry jsou ocelové a jsou propojeny s vnitřkem budovy. Vnější rozměry budovy jsou třicet pět na čtyřicet metrů. Výška čtrnáct metrů. Stavebním materiálem je tennesseeská žula a ocel. Přesné složení: necelých šest set kubiků žuly, tři a půl tisíce kubíků betonu, sedm set padesát tun ztužené oceli a sedm set

šedesát tun stavební oceli. Jasně? Uvnitř budovy je dvoupatrový železobetonový trezor rozdělený na oddělení. Trezorové dveře váží více než dvacet tun. Plášť trezoru je z ocelových plátů, profilovaných ocelových nosníků a ocelových hranolů. Vše je staženo obručemi a zapuštěno do betonu. Strop má podobnou konstrukci a je oddělený od střechy budovy. V obou patrech vede kolem trezoru chodba, z níž je přístup jak do trezoru, tak do kanceláří a skladů, které jsou umístěny ve vnějším plášti budovy. Nikdo nemá v ruce všechny přístupové kódy. Různí služebně starší zaměstnanci mají jednotlivé kombinace, známé pouze jim samým. Budova je přirozeně strážena nejmodernějším poplašným zařízením. Uvnitř budovy je silná ostraha a značné posily drží neustálou pohotovost ve středisku, které je asi míli odtud. Rozumíte mi? Teď tedy k vlastnímu obsahu trezoru. Je v něm, jak jsem se už zmínil, asi za patnáct miliard dolarů prutů mincovního, zcela ryzího zlata. Pruty jsou v jednotlivých odděleních trezoru uloženy bez obalů.“ Goldfinger přešel pohledem kolem stolu. „A toto je, pánové a dámo, všechno, co vám mohu říci a co potřebujete vědět o vlastnostech a obsahu úložny zlata ve Fort Knox. Pokud nemáte otázky, podám vám informaci, jakým způsobem se dá do trezoru proniknout.“

Zavládlo ticho. Zrak přítomných prozrazoval rozechvění a napětí. Pan Jack Strap nervózně vytáhl z kapsičky vesty doutník střední velikosti a nacpal si jej do koutku úst.

„Jestli si tu věc zapálíš.“ řekla Pussy Galore výhružně, „přisahám, že tě srazím svou zlatou cihlou.“ Na potvrzení svých slov ji zvedla.

„Tak si to tak neber,“ řekl pan Strap koutkem úst.

Debatu energicky přerušil pan Jed Midnight: „Jestli, pane, dokážete vysadit ty dveře z pantů, zasloužíte vyznamenání. Jen pokračujte a řekněte nám to. Z toho kouká buď krach, nebo zločin všech zločinů.“

Goldfinger řekl nevzrušeně: „Dobře, pánové. Řeknu vám svůj plán.“ Odmkl se a postupně pohleděl každému kolem stolu pátravě do očí. „Pochopíte však jistě, že teď je na prvním místě naprostá bezpečnost. To, co jsem řekl až dosud, by kdekdo považoval za blábolení šílence, kdybyste mu to zopakovali. Ale to, co vám řeknu teď, zaplete nás všechny do největšího spiknutí, které kdy bylo v době míru zosnováno ve Spojených státech. Mohu se spolehnout, že všichni se cítíme vázáni slibem naprosté mlčenlivosti?“

Téměř instinktivně se Bond zahleděl do očí panu Helmutu Springerovi z Detroitu. Pan Springer přivřel oči, když všichni ostatní vyslovovali různým tónem svá ujištění naprosté mlčenlivosti, když slavnostně prohlásil: „Máte mé slovo,“ znělo to falešně. Bond jakoby mimochodem nakreslil vedle pana Springera na jednacím pořádku krátkou vodorovnou čárku.

„Tak dobře.“ Goldfinger se vrátil ke svému křeslu. Usedl, chopil se tužky a začal k nim hovořit zamyšleným konverzačním tónem. „První a v mnoha směrech nejdůležitější je otázka, co se zlatem. Miliarda dolarů ve zlatém kovu váží přibližně tisíc tun. K přepravě nákladu je třeba jednoho sta desetitunových nákladních automobilů nebo asi dvaceti šestikolových těžkých silničních tahačů. Příkladím se k druhému řešení. Mám seznam firem, které pronajímají tento druh vozidel a doporučuji, abychom hned po této poradě uzavřeli každý smlouvu s příslušnou firmou ve své oblasti. Z pochopitelných důvodů všichni projevíte přání, aby vozidla řídili vaši vlastní řidiči, a to musíte zařídit sami. Vznikne také problém, jak řídit dopravu, a jistě se mezi sebou dohodnete o způsobu, jak se podělit o sjízdné silnice. Nákladní letecká přeprava bude sloužit jako pomocný zdroj dopravní kapacity a budou učiněna opatření, aby byla volná severo-jihní startovací dráha na Godmanově letišti. Pokud jde o mne“ – Goldfinger se chladně rozhlédl kolem stolu – „zpočátku použiji železnice, poněvadž musím přepravit větší množství materiálu, a doufám, že tento dopravní prostředek ponecháte mně.“

Goldfinger nečekal, až přítomní zaujmou stanovisko, ale pokračoval dále stejným tónem: „Ostatní opatření budou ve srovnání s tímto dopravním problémem poměrně jednoduchá. V den D-1 zamýšlím vyřadit veškeré obyvatelstvo, jež bude ve Fort Knox, dočasně z akce. Konkrétní opatření jsou připravena a čekají pouze na mé znamení. Krátce řečeno: všichni vodu na pití a jiné účely dodávají dvě zřídla a dvě čistírny vod, a to v množství necelých sedmi miliónů gallonů denně. Tyto čistírny vod řídí posádkový důstojník. Tento důstojník s potěšením přijal zprávu, že vedoucí tokijských městských vodáren se svým zástupcem hodlá prostudovat vodárnu této velikosti, poněvadž mají za úkol instalovat podobnou vodárnu na novém předměstí, jež má být vybudováno na okraji Tokia. Velitel čistíren vod ve Fort Knox byl tímto zájmem velice polichocen a oběma japonským návštěvníkům bude poskytnut přístup ke všem zařízením. Jsou to ovšem moji zaměstnanci a pronesou do čistíren vod poměrně malé množství velmi koncentrovaného opiátu, který vyvinuli němečtí specialisté pro podobný účel za druhé světové války. Tato hmota se rychle rozpouští a šíří ve vodě a v roztoku okamžitě a dočasně uspí každého, kdo vypil byt' půl sklenky infikované vody. Příznakem je hluboký okamžitý spánek, z něhož se oběť probudí přibližně po třech dnech velmi odpočata. Pánové,“ řekl Goldfinger s výmluvným gestem, „pokládám za nemyslitelné, že by v polovině června mohl v Kentucky někdo vydržet čtyřicet hodin, aniž vypil aspoň půl sklenky vody. Možná, že v den D bude na nohou hrstka notorických alkoholiků, ale předpokládám, že vstoupíme do města, v němž všechno obyvatelstvo bude ponořeno do hlubokého spánku na místě, kde vypilo svůj doušek vody.“

„Jako v pohádce,“ zašeptala slečna Galore.

„O Šípkový Růžence,“ řekl pan Jack Strap. „Jen dál, pane, jak se dostaneme do města?“

„Přijedeme zvláštním vlakem, který vyjede z New Yorku v noci na D-1. Bude nás pravděpodobně sto a budeme oblečeni jako pracovníci Červeného kříže. Doufám, že slečna Galore obstará potřebný kontingent ošetřovatelek. Kvůli tomu nevelkému, ale důležitému úkolu byla přizvána na naši poradu.“

„To zařídím,“ řekla slečna Galore s nelíčeným zájmem. „Moje děvčata budou ve škrobených uniformách vypadat jako bonbony ve staniolu. Co ty na to, Jacko?“ Nahnula se stranou a rýpla pana Strapa do žeber.

„Já říkám, že cementářský plášť jim sednou líp,“ odsekl pan Strap netrpělivě. „Co pořád skáčeš do řeči? Jen dál, pane!“

„V Louisville, to jest třicet pět mil před Fort Knox, já a můj asistent požádáme, abychom mohli jet v motorovém voze.“

Budeme mít s sebou choulostivé nástroje. Řekneme, že musíme odebrat vzorky vzduchu. Jak se budeme blížit k městu, poněvadž do té doby proniknou na veřejnost zprávy o záhadné epidemii, která postihla obyvatele Fort Knox, je pravděpodobné, že v okolí, a snad na celém území Spojených států, vznikne panika. Záchrané akce zřejmě vypuknou krátce po našem příjezdu. Naším předním úkolem bude obsadit kontrolní věž na Godmanově letišti, uzavřít plochu a odrazit všechna letadla směřující do Louisville. Ale vraťme se ještě na chvíli. Krátce po odjezdu z Louisville já a můj asistent odstraníme strojuvůdce a topiče nejhumánnějším možným způsobem (to si dovedu představit, pomyslel si Bond) a já sám povedu vlak – mohu říci, že mám potřebnou znalost těchto lokomotiv – přes Fort Knox na vlečku, jež vede k úložně zlata.“ Goldfinger se odmlčel. Pomalu, vážně se rozhlédl po přítomných. Uspokojen tím, co viděl, pokračoval stejným vyrovnaným tónem. „V té době, pánové a dámo, už budou přijíždět vaše přepravní konvoje. Dopravní dispečer je rozestaví podle předem připraveného plánu v okolí trezoru, určení lidé z našich řad zajedou nákladním autem ke Godmanovu letišti a obsadí je, a my vstoupíme do úložny zlata bez ohledu na spící obyvatele, jimiž bude krajina – abych tak řekl – vyzdobena. Jasně?“

Černé oči pana Sola žhnuly nad stolem. Tiše poznamenal: „Až sem to jde v pořádku. Ale vy asi uděláte takhle“ – a přitom nadmul tváře a vyfoukl vzduch směrem ke Goldfingerovi – „a dvacetitunové dveře se zhroutí. Ne?“

„Ano,“ řekl Goldfinger klidně. „Téměř takhle.“ Povstal a odebral se ke stolu pod tabulí, zvedl velkou krabici a opatrně ji postavil před sebe na stůl. Zdálo se, že je velmi těžká.

Znovu usedl a pokračoval ve výkladu. „Zatímco moji odborníci budou připravovat otevření trezoru, vstoupí do úložny dvojice s nosítky a odklidí do bezpečí co nejvíce lidí.“ Bond měl pocit, že v Goldfingerových posledních slovech zaslechl falešný podtón. „Jistě všichni souhlasíte, pánové a dámo, že se musíme vyhnout každé ztrátě života, která není nutná. Vidíte tedy, že až do tohoto okamžiku nedojde k ztrátám kromě dvou zaměstnanců illinoiské centrální železnice, kteří budou mít rozbitou hlavu.“ Goldfinger nečekal na reakci posluchačů, ale položil ruku na krabici před sebou. „Když vy, pánové, nebo vaši přátelé, potřebujete jiné než běžné střelné zbraně, kam na ně chodíte? Do vojenských útvarů, pánové. Obstarali jste si samopaly a jinou výzbroj od důstojníků z blízkých vojenských základů. Získali jste je nátlakem, vydíráním nebo úplatky. Já jsem volil stejnou metodu. Pouze jedna zbraň může být tak účinná, aby nám otevřela Zlatý trezor ve Fort Knox a já jsem po velkém úsilí takovou zbraň získal z jisté spojenecké vojenské základny. Stála mě přesně jeden milión dolarů. Toto, pánové, je atomová hlavice určená pro řízenou střelu.“

„Kristepane,“ Jed Midnight zatápal rukama po okraji stolu a zachytil se ho.

Všechny obličeje kolem stolu zbledly. Bond cítil, jak se mu napíná pokožka na čelisti. Aby zmenšil vnitřní napětí, sáhl do kapsy pro cigarety a jednu si zapálil. Pomalu, beze spěchu uhasil plamínek. Panebože! Kam až se to dostal? Bond si zrekapituloval, co ví o Goldfingerovi. První setkání s nahým opáleným mužikem na střeše hotelu. Pak mírné klepnutí Goldfingera přes prsty. Rozhovor s M.. Schůzka v bance, při níž se dozvěděl o pašování zlata – o někom, kdo to dělá ve velkém a pracuje zřejmě pro Rusy, ale stále je to ještě zločinec lidských rozměrů, někdo, koho Bond s odřenýma ušima porazil v golfu a koho pak klidně a účinně sledoval, stejně jako mnoho jiných před ním. A co se stalo? Teď už to nebyl králik ve své noře, ba ani liška. Byla to královská kobra, nejnebezpečnější živočich na této planetě. Bond si povzdychl. Tak znovu do boje, draží přátelé! Jako svatý Jiří s drakem. A svatý Jiří musí něco udělat, než se vylihne vejce, na kterém drak tak úzkostlivě sedí. Bond se křečovitě usmál. Co udělat? Co se tu proboha dá dělat?

Goldfinger zdvihl ruku. „Neobávejte se, pánové, tento předmět je naprosto neškodný. Kdybych do něho udeřil kladivem, nevybuchne. Nic jej nemůže přivést k výbuchu, dokud není odjištěn, a k tomu dojde teprve v den D.“

Na bledé tváři pana Billyho Ringa se leskly kapky potu. Slova se lehce chvěla, jak je se sykotem propouštěl přes svůj falešný úsměv. „Ale co když... co když se rozptýlí radioaktivní odpad?“

„Odpad bude minimální, pane Ringu, a velmi lokalizovaný. Toto je poslední model, takzvaná 'čistá' atomová bomba. Četě, která první vstoupí do trosek budovy, budou vydány ochranné obleky. Tato četa bude v čele řetězu, který bude přemísťovat zlato na nákladní automobily.“

„A co létající trosky, pane? Kusy betonu, železa atakdale.“ Pan Midnight mluvil, jako by jeho hlas vycházel až odkudsi ze žaludku.

„Budeme ukryti za vnější ocelovou palisádou úložny zlata, pane Midnighte. Všichni budeme mít ochranná sluchátka. Mohly by vzniknout menší škody na nákladních autech, ale tohle riziko musíme podstoupit.“

„A ti ochrápanci?“ Oči pana Sola plály lačností peněz. „Aspoň si trochu dýl schrupnou, ne?“ Pan Sola si zjevně se spícími nedělal starosti.

„Přeneseme jich co nejvíce do bezpečí. Musíme však, obávám se, počítat s jistými škodami, které budou způsobeny městu. Odhaduji, že ztráty obyvatelstva dosáhnou asi trojnásobku denních ztrát na silnicích ve Fort Knox.“

„To od nás bude moc hezké.“ Nervy pana Midnighta se už uklidnily.

„Ještě nějaké dotazy?“ Goldfingerův hlas zněl velmi mírně. Odhalil karty a odhadl vyhlídky na úspěch akce. Nyní bylo na čase hlasovat. „Podrobnosti ještě budou propracovány. V tom mi bude pomáhat můj štáb“ – obrátil se k Bondovi a slečně Mastertonové. „Zde bude náš operační štáb, do něhož budete mít přístup ve dne i v noci. Heslo zní 'Operace Grand Slam'. Doporučuji, aby ti z vás, kteří se hodlají akce zúčastnit, stručně informovali vždy jednoho – a pouze jednoho – ze svých důvěrných zástupců. Ostatní budou cvičeni ve svých funkcích, jako by šlo o přepadení banky. Další informace bude nutno lidem poskytnout v den D-1. Vím, že se na vás budu moci spolehnout, pánové a dámo, pokud se rozhodnete pro svou účast na akci a pokud ji budete brát jako válečnou operaci. S neschopností a nejistotou se budeme muset přirozeně rázně vypořádat. A nyní vás žádám, abyste se vyjádřili jménem svých vlastních organizací. Kdo z vás je ochoten zúčastnit se? Odměna je obrovská, riziko minimální. Pane Midnighte?“ Goldfinger nepatrně pootočil hlavu doprava. Bond sledoval rentgenový pohled, který zžíral jeho souseda. „Ano?“ Nastalo ticho. „Nebo ne?“

19. Tajný dodatek

„Pane Golde, vy jste nepochybně největší eso zločinu od té doby, co Kain vynalezl vraždu. Budu si považovat za čest účastnit se s vámi tohoto podniku.“

„Děkuji vám, pane Midnighte. A vy, pane Ringu?“

O panu Billym Ringovi měl Bond jisté pochybnosti. Napsal kladné znaménko u všech jmen kromě jména Ringova a Springerova. K Ringovu jménu připsal nulu, ke Springerovu záporné znaménko. Ke svým závěrům dospěl na základě pozorování očí, úst, rukou, ale Ringův neochvějný falešný úsměv a pravidelný tik v pravém oku, stejně jako ruce neustále ukryté pod stolem, mu žádné podklady ke konečnému úsudku neposkytly.

Nyní Billy Ring položil ruce na stůl a zvedl přízračný obličej ke Goldfingerovi. Tik v pravém oku ustal. Obě řady zubů se začaly pohybovat jako u břichomluvcovy figuríny. „Pane,“ – měl trochu potíže s oboustrannými hláskami, při jejichž vyslovování stavěl horní ret proti zubům, jako když si kuň sahá pro cukr – „moji přátelé a já stojíme už dlouhý čas na straně zákona. Chci tím říci, že staré dny, kdy za námi zůstávaly mrtvolky ležící tu a tam po krajině, uprchlý se čtyřicátými léty. Já a mí přátelé zacházíme slušně s děvčaty, drogami a dostihovými koňmi, a když se dostáváme do finančních nesnází, vždycky nám nějak vypomůže naše drahá vlast. Víte, pane,“ Ring rozhodil rukama a pak si je znovu položil do klína, „staré časy jsou pryč. Big Jim Colossimo, Johnny Torio, Dion O'Bannion, Al Capone – kde všichni jsou, co?

Šňupaj hlinu, pane. Asi jste u toho nebyl, když jsme se mezi přestřelkami v Little Bohemia museli schovávat v Milwaukee. Jo, pane, tehdy po sobě lidi pálili tak rychle, že jste kolikrát potřeboval program, abyste si přečetl, jak ten divadelní kus skončil. Jenže lidi se tím unavili – aspoň ti, kteří už nebyli unaveni k smrti, jestli mi rozumíte – a v padesátých letech už jsem postavil mančaft, s kterým jsme jednoznačně od těchhle praktik couvli. Takže co, pane? Teď přicházíte vy a hustíte to do mě, abych vám se svými kamarády pomohl provést největší ohňostroj v dějinách. Co bych vám měl říct na tenhle návrh, pane? Já vám to řeknu. Miliarda dolarů jsou peníze. Vrhne tedy kostky, jak se říká, a vytáhneme praky. Jdeme do toho.“

„Tobě to dá práce, než řekneš jo, vid?“ řekl pan Midnight kysele.

Goldfinger však reagoval srdečně. „Děkuji vám, pane Ringu, a vítám vás a vaše druhy. Pan Solo?“

Pan Sóllo před svou odpovědí sáhl do kapsy a vyndal bateriový holicí strojek. Zapnul jej. Do místnosti jako by vlétl roj podrážděných včel. Pan Sóllo zaklonil hlavu a zamyšleně si začal projíždět strojkem po pravé tváři, zatímco jeho oči hledaly odpověď kdesi na stropě. Zcela náhle strojek vypnul, položil jej před sebe na stůl a několikrát pokýval hlavou jako had, který se chystá zaútočit. Pohled pichlavých černých očí přeletěl přes stůl a zabodl se výhružně do Goldfingera. Poté zvolna přehlédnul celou jeho postavu. Polovina Solovy tváře byla hladká, ta druhá byla italsky tmavá rašícími hustými vousy. Bond si pomyslel, že se musí holit každé tři čtyři hodiny. To už se pan Sóllo konečně rozhodl promluvit. Z jeho hlasu zavál do místnosti chlad. „Pozoruji vás, pane,“ řekl Sóllo měkkým hlasem. „Na člověka, který mluví o tak velkých věcech, vypadáte příliš nenuceně. S posledním člověkem, kterého jsem viděl tak nenuceného, to dopadlo špatně. Ale dobrá.“ Pan Solo se opřel v křesle a ukázal obě dlaně svých rukou, jako by váhavě kapituloval. „Jdu do toho. Ale pane,“ – a tady se odmlčel, aby ještě víc zdůraznil, co bude následovat – „buď dostanu tu miliardu nebo jste mrtev, je to tak?“

Goldfinger ironicky sešpulil rty. „Děkuji vám, pane Solo. Vaše podmínky jsou přijatelné. Velmi si přeji zůstat naživu. A pan Helmut Springer?“

Oči pana Springera vypadaly ještě vyhaslejší než obvykle. Důležitě prohlásil: „Stále ještě rozvažuji. Prosím, abyste se dotázal dalších kolegů, než si to promyslím.“

Pan Midnight k tomu přičinil netrpělivý komentář: „Pořád stejná písnička. Čeká na inspiraci. Je odkudsi řízen – přijímá vnuknutí na andělském vlnovém pásmu. Vypadá to, jako by už dvacet let neslyšel lidský hlas.“

„Tedy pan Strap?“

Bandita přimhouřil oči a řekl: „Zdá se, že umíte odhadnout vyhlídky a platíte nejlíp ze všech šéfů, které jsem zažil. Když my k tomu dodáme svaly a pistole, mohlo by se to rentovat. Můžete se mnou počítat.“ Jeho oči, které budily hrůzu, se zároveň s Goldfingerovým přesunuly na slečnu Pussy Galore.

Slečna Galore zakryla své fialové oči tak, aby se nemusela dívat ani na jednoho z nich. Lhostejným hlasem nezúčastněně prohlásila: „Na mých lovištích se obchod zrovna moc nehýbe.“ Dlouhými, nastříbrno nalakovanými nehty zaťukala na odlitek zlata. „Jestli dovolíte, neřekla bych to tak, že jsem vyčerpala svůj bankovní účet; řekněme raději, že na něm mám o něco méně než nic. Samozřejmě se zúčastním. Musím být se svými děvčaty z něčeho živa.“ Goldfinger si dovolil úsměv. „Znamení zpráva, slečno Galore. A teď, pane Springere, smíme se vás zeptat, jak jste se rozhodl?“

Pan Springer se pomalu vztyčil. Lehce zíval jako návštěvník opery, který dokonale kontroluje své projevy nudy. Vyňal z kapsy jemný kapesník a osušil si rty. Skelné oči se rozhledly kolem stolu, až nakonec spočinuly na Goldfingerovi.

Pomaloučku zavrtěl hlavou, jako kdyby zkoumal, jestli jeho krční svaly nepostihl svalový revmatismus. A pak promluvil vážným hlasem jako bankovní ředitel, který odmítá poskytnout půjčku: „Obávám se, pane Golde, že váš návrh nedojde přízně u mých kolegů v Detroitu.“ Lehce se uklonil všem najednou. „Zbývá mi pouze vyjádřit dík za zajímavé setkání. Příjemný zbytek odpoledne, pánové a dámo.“ V mrazivém tichu, které zavládlo po jeho slovech, pan Springer pečlivě zastrčil kapesník do levé manžety rukávu, obrátil se, zamířil ke dveřím a otevřel je.

Dveře za ním ostře zacvakly. Bond si všiml, že Goldfingerova ruka zabloudila pod stůl a odhadl, že Oddjob právě dostal signál. K čemu asi?

Pan Midnight řekl nepřijemným tónem: „Dobře, že je pryč. Protivnej chlap. A teď“ – čile vstal a obrátil se k Bondovi – „co abychom se napili?“

Všichni se zvedli a odešli k bufetu. Bond se ocitl mezi Pussy Galore a Tilly Mastertonovou a nabídl jim šampaňské.

Slečna Galore mu chladně řekla: „Odpřejskněte, hezouně. My si spolu máme co povídat, vidíte, drahá?“ Tilly se začervenala, pak zbledla a zamilovaně zašeptala: „Samozřejmě, slečno Galore.“

Bond se na Tilly Mastertonovou hoře usmál a odešel od nich. Svědkem scény byl Jed Midnight. Přistoupil k Bondovi a vážně řekl: „Pane, jestli je to vaše dívka, měl byste si ji líp hlídat. Pussy dostane každou, na kterou si zamane. Polyká je v hroznech – jako víno, jestli mi rozumíte.“ Pan Midnight si povzdychl. „Tyhle teplý holky už mě unavují. Uvidíte, že za chvíli tý křehotince bude vískat vlasy před zrcadlem.“

„Dohlédnu na to,“ řekl Bond vesele. „Víc dělat nemůžu. Je to velmi nezávislá dívka.“

„Vážně?“ řekl Midnight se zájmem. „Třeba bych se do toho mohl vložit.“ Narovnal si kravatu. „Podívám se na tu Mastertonovou. Určitě taková není od přírody. Ještě se uvidíme.“ Ušklíbl se na Bonda a pooděšel.

Bond právě dojídal důkladnou porci kaviáru, kterou zapíjel šampaňským, a přemítal, jak obratně Goldfinger řídil poradu, když se prudce otevřely dveře, do místnosti vpadl jeden z Korejců a spěchal ke Goldfingerovi. Ten se k němu naklonil, aby zaslechl, co mu šeptá, a zatvářil se vážně. Pak zazvonil vidličkou o sklenici minerálky.

„Pánové a dámo.“ Rozhlédl se zarmouceně po přítomných. „Dostal jsem špatnou zprávu. Našeho přítele pana Helmuta Springera potkala nehoda. Spadl se schodů. Smrt nastala okamžitě.“

„Ho, ho!“ Smích pana Billyho Ringa zněl spíš jako zaječení. „A co tomu říká jeho asistent Hapgood?“

Goldfinger odpověděl vážným hlasem. „Bohužel i pan Hapgood spadl se schodů a podlehl zraněním.“

Pan Sóló se zadíval na Goldfingera s novým pocitem úcty a řekl tiše: „Měl byste ty schody dát opravit, než po nich půjdou s Guillem.“

Goldfinger řekl vážně: „Tu vadu už jsme našli. Bude neprodleně odstraněna.“ Zamyslel se. „Bojím se, aby si ty nehody v Detroitu špatně nevyložili.“

„Na to nemyslete,“ řekl povzbudivě Jed Midnight. „V Detroitu milují pohřby. A taky jim spadne kámen ze srdce.“

Starej Helmut by tak jako tak dlouho nevydržel. Za poslední rok už to na něj zkoušeli několikrát, nemá pravdu, Jacko?“ obrátil se ke Strapovi, který stál vedle něj.

„Jistě, Jede,“ řekl Strap hlubokomyšlně. „Tos na to kápl. Pan Helmut O. Springer to měl spočítaný.“

To znamenalo, že měl být zavražděn. Když se Bond toho večera konečně dostal do postele, stále o tom musel přemýšlet. Oddjob dostal signál – dvojí zazvonění – a Springer se svým strážcem „to měli spočítaný“. Bond proti tomu nemohl dělat vůbec nic, i kdyby byl chtěl. Helmut Springer pro něj nic neznamenal a zřejmě si svou smrt bohatě zasloužil – jenže teď se tu chystá smrt dalších šedesát tisíc lidí, a proti tomu už něco udělat musí.

Když se účastníci porady rozešli za svými úkoly, Goldfinger poslal dívku pryč a zadržel Bonda v zasedací síni. Řekl mu, aby si dělal poznámky, a déle než dvě hodiny probíral celou akci do nejmenších podrobností. Když se dostali k infikování rezervoárů vody narkotikem (Bond měl vypracovat harmonogram, který by zajistil, aby všichni lidé ve Fort Knox byli v pravý čas v limbu), zeptal se na podrobnosti o droze a rychlosti jejich účinků.

„S tím se nemusíte trápit.“

„Proč ne? Na tom přece všechno záleží.“

„Pane Bonde.“ Goldfingerovy oči měly v té chvíli nepříjemný výraz. „Řeknu vám pravdu, protože nebudete mít příležitost ji vynést. Od této chvíle se od vás Oddjob nevzdává ani na metr. Kromě toho bude mít jasné instrukce. Do půlnoci dne D-1 bude všechno obyvatelstvo Fort Knox mrtvé nebo neschopné jakékoli akce. Látka, která bude vložena do vody mimo čistírnu vod, bude silný koncentrát GB.“

„Vy jste zešile! Přece vážně nechcete zabít šedesát tisíc lidí?!“

„A proč ne? Američtí motoristé jich tolik zabíjejí každé dva roky.“

Bond zíral na Goldfingera oněmělým hrůzou. To nemůže být pravda! Takhle to nemůže myslet! „Co je GB?“ zeptal se napjatě.

„GB je velice účinný nervový plyn. Byl vyvinut wehrmachtem v roce 1943, ale nebyl nikdy použit v obavách z odvetných opatření. Ve skutečnosti je ve svých důsledcích destruktivnější než vodíková bomba. Jeho nevýhoda je v obtížné aplikaci na obyvatelstvo. Rusové zabavili celé německé sklady s touto látkou v Dyhernfurthu na polských hranicích. Mí přátelé mi pak mohli dodat potřebné množství. Aplikace přes vodovodní řád je ideální metodou v hustě zalidněné oblasti.“

Bond řekl: „Jste odporný všivák!“

„Nebudte dítě. Máme spoustu práce.“

Později, když došli k problému dopravy mnoha tun zlata z města, Bond učinil poslední pokus. „Goldfingere,“ řekl, „s tím zlatem neuniknete. Není nikdo, kdo by odtamtud odjel se sto tunami – natož s pěti sty. Zjistíte, že se ženete po Dixie Highway v nákladním automobilu s několika radioaktivními zlatými pruty a že máte americkou armádu v patách. A pro tohle chcete zabít šedesát tisíc lidí? Je to směšné. I kdybyste unikl s jednou nebo dvěma tunami zlata, kde je chcete ukrýt?“

Goldfingerova trpělivost se zdála nekonečná. „Pane Bonde,“ řekl. „Čirou náhodou bude ve virginském Norfolku na přátelské návštěvě sovětský křižník ze Sverdlovsk. Vypluje z Norfolku v den D-1. Nejprve po železnici a pak v konvoji nákladních automobilů se dostane mé zlato na palubu křižníku už o půlnoci dne D. Já popluju na křižníku do Kronštadt. Všechno je pečlivě naplánováno, každá možná komplikace je vzata v úvahu. Tuhle akci jsem promýšlel pět let. A teď přišel čas její realizace. V Anglii a v Evropě už jsem své záležitosti vyřídil. Nějaké to smetí už odklidí počišťovači, kteří půjdou po mé stopě. Já zmizím, pane Bonde. Ztratím se i s americkým zlatým pokladem. Samozřejmě – Goldfinger mluvil shovívavě – „toto jediné představení nebude bez chyb. Nemáme dost času na zkoušky. Potřebuji tyhle neohrabané gangstery s jejich pistolemi a lidmi, ale do poslední chvíle je nemůžu zasvětit do podrobností plánu. Dělati by chyby. Budou mít i tak dost starostí, jak odvézt své vlastní podíly. Některé chytí, jiné zabijí. Je mi to naprosto lhostejné. Tihle lidé jsou amatéři, které potřebuju jen jako křoví, abych tak řekl. Jsou to jen komparsisti, pane Bonde,

kteří budou obětováni. Vůbec mě nezajímá, co se s nimi stane po představení. A teď k naší práci. Do soumraku potřebuju sedm kopií těchto poznámek. Kde jsme skončili...?”

Takže ve skutečnosti, uvědomil si Bond s rozechvěním, tohle není jen Goldfingerova akce; v jejím pozadí stojí SMERSH. Tady jde ještě o vyšší hru. Tohle už je zápas Rusko versus Amerika, v němž Goldfinger hraje klíčovou roli. Je to válečný akt, ukradnout něco druhé zemi? Jenže kdo se dozví, že Rusko má to zlato? Nikdo, jestli akce proběhne podle Goldfingerova plánu. A nikdo z těch gangsterů o tom nemá tušení. Pro ně byl Goldfinger jen jedním z nich, jen další gangster, i když většího formátu. A Goldfingerovi lidé? Řidiči nákladních aut, vlastně i Bond sám? A Tilly Mastertonová? Někteří budou zabiti, včetně jeho i té dívky. Jiní, například Korejci, nepochybně odplují na křižníku. Nezůstane jediná stopa, jediný svědek. Je to moderní pirátství v klasickém provedení. Goldfinger vyplní Fort Knox jako Morgan Panamu. Není mezi tím žádný rozdíl, jen zbraně a technika budou modernější. A pouze jediný člověk na světě tomu může zabránit. Ale jak?

Příští den byl vyplněn administrativní prací. Každou půlhodinu si Goldfinger ze své kanceláře pro něco posílal, ať už to byly tabulky, kopie něčeho, odhady, rozvrhy, či seznamy. Přinesli jim ještě jeden psací stroj, mapy, příručky – cokoli, o čem Bond požádal. Ani jednou se však nestalo, že by Oddjob polevil ve své mimořádné ostražitosti, s níž otvíral dveře na Bondovo zaklepání, ani jednou nespustil oči z Bondových očí, rukou a nohou, když přinášel do kanceláře jídlo, vzkazy nebo další potřeby. Bylo jasné, že Bond s dívkou nejsou plnoprávními členy týmu. Měli je tu za nebezpečné otroky, nic víc.

Tilly Mastertonová byla patřičně odměřená. Pracovala jako stroj – rychle, ochotně, přesně; ale byla uzavřená do sebe. Na Bondovy pokusy o sblížení odpovídala s chladnou zdvořilostí. Do večera se o ní nedověděl nic jiného než to, že byla úspěšnou amatérskou krasobruslařkou a že pracovala jako sekretářka. Pak se začala prosazovat v lední revui. Jako konička měla také sportovní střelbu z pistole i malorážky a byla členkou dvou střeleckých klubů. Měla pár přátel. Nikdy nebyla zamilovaná ani zasnoubená. Žila v dvoupokojovém bytě na Earls Court. Bylo jí čtyřicet. Ano, věděla že jsou v beznadějné situaci. Ale třeba se něco změní. Tahle akce ve Fort Knox je nesmyslná. Nemůže dopadnout dobře. Měla za to, že slečna Pussy Galore je božská. Zdálo se, že na ni spoléhá a věří, že ji dostane z téhle bryndy. Ženy jsou v těchto záležitostech velmi schopné. Řídí se instinktem. Bond o ni nemusí mít strach. Ona bude v pořádku.

Bond dospěl k závěru, že Tilly Mastertonová je jednou z těch dívek s pomíchanými hormony. Znal tyhle typy dobře a byl toho názoru, že jejich mužské protějšky dávají spolu s nimi hlasy ženám a bojují za sexuální rovnoprávnost. V důsledku padesátileté emancipace ženskost odumírala nebo se transformovala do mužů. Takhle orientovaní jedinci byli všude: nemuseli být ještě úplně homosexuální, ale byli zmatení a nevěděli, kam patří. Byly to ztracené existence – sterilní a frustrované lidi – dominantní ženy a submisivní muži. Bylo mu jich líto, ale neměl na ně čas. Hořce se usmál, když si vzpomněl na své sny, v nichž s touhle dívkou projížděli údolím Loiry. Entre Deux Seins, opravdu! K večeru dostal Bond závěrečné Goldfingerovo sdělení: Pět šéfů a já odletíme zítra v 11 dopoledne z letiště La Guardia zvláštním letadlem, které budou pilotovat moji lidé, a podnikneme letecký průzkum akce. Vy letíte s námi, Mastertonová zůstane zde. G.

Bond seděl na okraji lůžka a zíral do stěny. Potom vstal a usedl k psacímu stroji. Celou hodinu vypisoval přesné podrobnosti akce. Pak papír složil, svinul jej do malé trubičky a pečlivě zalepil. Nakonec napsal na proužek papíru tento text:

NALÉHAVÉ A ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÉ. ODMĚNA PĚTI TISÍC DOLARŮ JE ZARUČENA NÁLEZCI, KTERÝ ODEVZDÁ TENTO VZKAZ NEOTEVŘENÝ NA ADRESU: FELIX LEITER C/O. PINKERTONOVA DETEKTIVNÍ AGENTURA, 154 NASSAU STREET, NEW YORK CITY, A NÁLEZCI NEBUDOU KLADENY ŽÁDNÉ OTÁZKY. ODMĚNA BUDE VYPLACENA HOTOVĚ PO DORUČENÍ.

Bond ovinul výzvu kolem trubičky, na vnější stranu napsal červeným inkoustem „5000 \$ ODMĚNY“ a přiložil balíček na anglickou náplast. Potom si opět sedl na kraj lůžka a pečlivě přilepil volné konce náplasti na vnitřní stranu stehna.

20. Přípravy na masakr

„Pane, letecká kontrola nás volá. Ptá se, kdo jsme. Říkají, že toto je zakázané letové pásmo.“

Goldfinger se odebral do pilotní kabiny. Bond se díval, jak zvedá ruční mikrofon. Jeho hlas byl v klidném šumu desetisedadlového letadla dobře slyšet. „Dobré jitro. Tady Gold z Paramount Pictures Corporation. Právě provádíme úředně povolený průzkum terénu pro chystaný film o slavném nájezdu vojsk Konfederace roku 1861, při kterém byl zajat generál Sherman na Muldraugh Hill. Ano, správně. V hlavních rolích Cary Grant a Elizabeth Taylorová. Cože? Samozřejmě máme povolení. Počkejte, podívám se“ (přitom se Goldfinger nedíval do ničeho) „ano, tady to je. Podepsán šéf zvláštních služeb Pentagonu. Ovšem, velící důstojník obrněného centra bude mít kopii. Dobrá a díky. Doufám, že se vám film bude líbit. Na shledanou.“

Z Goldfingerova obličeje zmizel radostný výraz, když vyšel z kabiny. Protáhl si nohy a zůstal stát, shlížeje na své cestující. „Myslíte, pánové a dámo, že jste už viděli dost? Snad bychom měli udělat ještě jeden okruh a vzdálit se. Budete se mnou jistě souhlasit, že všechno je jasné a naše plány města odpovídají skutečnosti. Nechci jít pod dva tisíce metrů. Oddjobe, podávejte občerstvení!“

Kabina se rozezvučela poznámkami a otázkami, které Goldfinger probíral jednu po druhé. Oddjob odešel do zadní části letadla. Bond šel za ním a přes jeho podezíravý pohled vstoupil do malé umývárny a zamkl za sebou dveře.

Klidně usedl a uvažoval. Cestou na letiště La Guardia nebyla příležitost. Seděl s Oddjobem v zadní části nápadného buicku. Řidič za nimi zamkl dveře a okna byla neprodyšně uzavřena. Goldfinger seděl vepředu za přepážkou. Oddjob byl hned vedle, vypracované ruce položené na stehnech jako těžké nástroje. Nespustil z Bondy oči, dokud vůz nepřijel k hangáru, kde bylo připraveno soukromé letadlo. Vtisknut mezi Goldfingera a Oddjoba neměl Bond jinou možnost než

vlézt po schůdkách do letadla a usadit se vedle Oddjoba. O deset minut později přijeli ostatní. Kromě krátké výměny pozdravů neměli možnost komunikace. Byli všichni jako vyměnění – žádné vtipné poznámky, žádné zbytečné řeči. To už byli lidé, kteří jdou do války. Dokonce i Pussy Galore v černém dakronovém nepromokavém plášti s černým koženým páskem vypadala jako mladá esesačka. Jednou či dvakrát se v letadle otočila na Bonda a zamyšleně si ho prohlížela, ale jeho úsměv neopětovala. Zřejmě nepochopila, kam Bond patří, kdo je. Až přistanou na letišti La Guardia, bude se celý postup opakovat. Znamenalo to: teď – nebo nikdy! Ale kam má vzkaz uložit? Mezi listy toaletního papíru? Ale ty mohou být použity buď příliš brzy, nebo třeba až za několik týdnů. Vyčistí někdo popelník? Možná že ne. Ale jedno místo někdo zkontroluje.

Oddjob zatřásl klikou. Začínal být neklidný. „Už jdu, orangutáne!“ zavolal Bond z kabiny. Vstal a zvedl sedačku. Odlepil balíček, který měl na stehně, a přilepil jej na spodní stranu záchodové sedačky. Při čištění bude sedačka zvednuta a prohlédnuta. Nápis o pětistícové odměně byl nápadný a nepřehlédne jej ani čistič, který má velmi naspěch. Pokud ho ovšem nikdo nepředejde. Bond však nepředpokládal, že by někdo z pasažérů zvedl sedačku. Malá kabinka byla příliš těsná i na to, aby se v ní dalo pohodlně stát. Tiše sedačku sklopil, napustil trochu vody do umývadla, omyl si obličej, přičísl vlasý a vyšel ven.

Oddjob byl rozzlobený. Vnikl do umývárny, sotva ji Bond opustil, obhlédl ji pozorně, pak vyšel a zavřel za sebou dveře. Volání o pomoc bylo v láhvi a láhev se vznášela na vlnách. Kdo ji najde? A kdy?

Než přistáli, vystřídali se na záchodě všichni včetně pilota a druhého pilota. Když kdokoliv vycházel, Bond vždycky trnul, že ho v týle zastudí hlaveň revolveru, že se ozvou nepřijemná podezíravá slova, že uslyší šustění rozkládaného papíru. Konečně však seděli v buicku a uháněli přes Triborough na Manhattan a podél řeky až k dobře strážným dveřím skladiště. Tam už je čekala další práce.

Nyní začal závod: závod mezi klidným, neuspěchaným mechanismem, který Goldfinger uvedl do chodu, a nepatrnou stopou střelného prachu, kterou zapálil Bond. Kdo z nich uspěje? Bond si představil, co všechno se může udát v následujících třech dnech. Leiter bude informovat šéfa, ten svolá rychlou schůzku, pak okamžitý odlet do Washingtonu, FBI a Hoover, armáda, prezident. Leiter bude trvat na tom, aby Bondovy podmínky byly dodrženy. Nesmí vzniknout jakékoliv podezření, nesmí být probuzena něčí zvědavost, nikdo se nesmí hnout jinak než v rámci nějakého geniálního plánu, jehož provedení zmaří celou akci a umožní pochyťat všechny členy gangu bez možnosti úniku. Přistoupí na Bondovy podmínky, nebo se toho neodváží? Zavolají přes Atlantik M.? A bude M. trvat na tom, aby z toho Bonda nějak vytáhli? Ne, ten bude sledovat konečný cíl. Bude souhlasit s tím, že na Bondův život se nemá brát ohled. Uskutečnění velkého plánu se nesmí nic stavět do cesty. Budou muset dostat ty dva 'Japonce' a nějak z nich vyrazit kódovanou zprávu, kterou bude v den D-1 očekávat Goldfinger.

Proběhne to takhle, nebo je to jen plané snění? Leiter může být pryč za jiným úkolem. „Kdo je ten 007? Co za tím vězí? Nějaký blázen. Ahoj. Smithi, mrkni se na to, prosím tě. Zaskoč do toho skladiště a okoukni to tam. Promiňte, pane, jakých pět tisíc? Vůz odjel na La Guardia. Asi si z vás někdo vystřelil.“

A ještě hůř, co když se nic z toho nestane? Bude letadlo stále na svém místě? Nebudou už tam mechanikové a uklízeči? V noci i ve dne sužovaly Bonda podobné myšlenky, zatímco přípravné práce se začaly chýlit ke konci, hodiny ubíhaly a kola vražedné mašinérie se začínala roztáčet. Den D-1 konečně nadešel a podnítl účastníky akce k horečné činnosti. K večeru došla zpráva od Goldfingera:

První fáze akce úspěšná. Nasedněte do vlaku podle plánu o půlnoci. Vezměte s sebou všechny mapy a pokyny. G. Ve vyrovnaném útvaru, do něhož byli vklíněni Bond a Tilly Mastertonová (on v bílém plášti lékaře, ona oděná jako ošetřovatelka), pochodoval Goldfingerův kontingent svižně téměř prázdnou halou Pennsylvánského nádraží k přistavenému zvláštnímu vlaku. Všichni včetně Goldfingera byli oblečeni v bílém a měli pásky na rukávech. Zšerele nástupiště bylo zalidněno přízračnými postavami čekajícími na rozkazy. K jednotce první pomoci se ostatně ticho a napětí hodilo, zvlášť když spěchala na místo katastrofy. Dramatickou scénu jen dokreslovalo nakládání nosítek a dekontaminačních obleků. Přednosta stanice tiše hovořil s lékaři, které představovali Midnight, Strap, Solo a Ring. Opodál stála slečna Galore s dvanácti bílými ošetřovatelkami, které čekaly před vagóny se sklopenými očima. Nebyly naličeny a své exotické účesy měly skryty v tmavomodrých čepicích Červeného kříže, takže převlek byl působivý. Hráli tu ohromné divadlo – byli svědomití, tvářili se vážně, byli odhodláni mírnit lidské utrpení. Když přednosta uviděl, že se blíží Goldfinger se svou družinou, šel jim naproti. „Doktor Gold?“ zeptal se s vážnou tváří. „Obávám se, že zprávy nejsou povzbudivé. Dnes večer to zřejmě bude v novinách. V Louisvillu končí všechny vlaky a z nádraží ve Fort Knox nemáme zprávy. Ale vy projedete bez překážky. Lidé, kteří přijíždějí z Louisville, vyprávějí, že prý nepřítel rozpráší cosi z letadel.“

Já ovšem – přednosta upřel na Goldfingera bystré oči – „tomu nevěřím. Ale co to může být? Otrávené potraviny?“ Goldfingerova tvář byla klidná. Laskavě řekl: „To právě máme vyšetřit, příteli. Proto nás tam rychle posílají. Jestli si přejete, abych se pokusil odhadnout, řekl bych, že to je jistá forma spavé nemoci, nazýváme ji trypanosomiasis.“ „Spavá nemoc?“ Název choroby udělal na přednostu velký dojem. „Věřte mi, doktore, jsme na vás i na váš zdravotnický personál ohromně hrdí.“ Napřáhl ruku a Goldfinger se jí chopil. „Hodně štěstí, doktore. A teď už prosím řekněte svým mužům a sestřičkám, aby si nastoupili, rád bych tenhle vlak vypravil co nejrychleji.“ „Děkuji vám, pane přednosto. Mí přátelé ani já nezapomeneme na vaše služby.“ Goldfinger se lehce uklonil a kontingent se dal do pohybu.

„Nasedat!“

Bond shledal, že sedí v Pullmanově voze, naproti přes uličku sedí Tilly Mastertonová a kolem samí Korejci a Němci. Goldfinger stál v přední části vagónu. Kolem přešla Pussy Galore a zahleděla se pátravě na Bonda. Bylo slyšet zavírání dveří. Pussy Galore se zastavila a opřela se paží o opěradlo sedadla proti Bondovi. Podívala se na něj. „Ahoj, hezouně. Dlouho jsem vás neviděla. Strýček vás zřejmě drží zkrátka.“

„Ahoj, krasavice!“ odpověděl jí Bond. „Ty šaty vám báječně padnou. Je mi nějak slabo: nechtěla byste mě trochu ošetřovat?“

Tmavě fialové oči bedlivě pátraly v jeho obličeji. „Víte co? Mám pocit, že s vámi není něco v pořádku. Instinkt, víte? Co vy a ta panenka“ – při těch slovech trhla hlavou zpět – „vlastně při té akci děláte?“

„Všechno možné.“

Vlak se dal do pohybu. Pussy Galore se napřímila. „Možná, že děláte všechno možné. Ale kdyby v akci něco zaskřípalo, vsadím se o co chcete, že vy budete vědět proč. Rozumíte mi?“

Nečekala, co Bond odpoví a šla dál. Připojila se k vedoucí skupině.

Byla to bouřlivá, rušná noc. Před pozornýma a chápajícíma očima výpravčích museli udržovat zdání spořádanosti. Poslední porady před odjezdem musely vypadat jako profesionální lékařská konzultace – nesmělo se kouřit, klít ani plivat. Rivalita a nešváry mezi jednotlivými gangy musely být drženy pod přísnou kontrolou. Chladná nadřazenost mafie, zvláště ve vztahu k Jacku Strapovi a jeho tichým blahobytným lidem ze západu, mohla vést k přestřelce, kdyby štáb nebyl na takovou eventualitu připraven a kdyby neustále nedohlížel na to, aby osudná jiskra nepřeskočila. Goldfinger případné drobné konflikty předvídal a byl na ně připraven. Ženy z oddílu Pussy Galore byly obezřetně segregovány, nesmělo se pít a štáb udržoval jednotlivé gangy v práci instruktážemi, cvičeními, mapami a dlouhými debatami o podrobnostech odvozu zlata. Útěkové cesty byly mezi jednotlivými gangy pečlivě porovnávány a Goldfingera každou chvíli někdo volal, aby rozhodl, kdo pojede k mexickým hranicím, kdo do pouště a kdo do Kanady. Bond se podívoval tomu, jak tu stovky největších grázlů z celé Ameriky, navíc vzrušených a chtivých zlata, tiše a ukázněně postávají. Byl to Goldfinger, komu se ten zázrak podařil. Kromě jeho naprosto klidného a nebezpečného vzezření se o to přičinila také dokonalost plánu a sebedůvěra, která z něj vyzařovala a tišila nervy; dalo by se dokonce říci, že mezi konkurenčními gangy vytvořila jakéhosi kolektivního ducha.

Když vlak uhaněl s ocelovým duněním pennsylvánskými pláněmi, cestující postupně upadali do neklidného, přerývaného spánku. Až na Goldfingera a Oddjoba. Ti zůstávali bdělí a ostražití a Bond brzy pustil z hlavy myšlenku, že by mohl proti Oddjobovi použít jeden z ukrytých nožů a při zpomalení vlaku ve stanici nebo ve stoupání se pokusit uniknout na svobodu. Bond nepravdělně podřimoval. Hlavou se mu honily různé představy. Přemítal o přednostových slovech. Přednost jim nepochybně uvěřil, že jedou zachraňovat Fort Knox. Ale co ty jeho zprávy z Louisville? Nebyly součástí nějakého gigantického plánu, který měl dostat všechny účastníky spiknutí za mříže? A pokud ano, jak pečlivě byl ten plán vypracován? Může někdo uniknout? Nemůže dojít k nějakému selhání, které by Goldfingera včas varovalo? A pokud zprávy byly pravdivé a jed zapůsobil, co mohl vůbec Bond ještě dělat? Bond se soustředil na jedinou myšlenku. Ve vzrušených chvílích hodiny H by měl nějak proniknout ke Goldfingerovi a podříznout mu krk jedním z ukrytých nožů. Čeho by tím však dosáhl, kromě toho, že by se osobně pomstil? Přijal by štáb rozkaz někoho jiného k odpálení bojové hlavice? Kdo by dokázal být tak klidný a chladnokrevný, aby převzal vedení? Pan Solo? Možná. Akce by snad měla poloviční naději na úspěch, třeba by si i odvezli své zlato, kromě Goldfingerových mužů, ovšem. Ti by neměli své vedení, bez něhož by byli ztraceni. Ale ať už Bond udělá cokoli, nezemřelo už šedesát tisíc lidí? Mohl tomu nějak zabránit? Bylo tu vůbec nějaká šance zabít Goldfingera? Pomohlo by, kdyby ztropil nějakou scénu na Pennsylvánském nádraží? Bond zíral na svůj temný obraz v okně, naslouchal příjemnému zvonění, když přejížděli křižovátku a občasněmu zahoukání, které provázelo jejich cestu. Trápily ho pochybnosti, otázky, výčitky.

21. Nejbohatší muž v dějinách

Konečně se objevil zarudlý rozbřesk, který vymazal stíny a zbarvil černou trávu proslulou kentuckou modří. V šest hodin začal vlak zpomalovat, jak projížděl probouzejícími se předměstími města Louisville, než se konečně zastavil s hlasitým vydechnutím hydraulických brzd na téměř opuštěném nádraží.

Očekávala je malá, důstojná skupina. Goldfinger pokynul jednomu z Němců, chopil se přesvědčivě vyhlízejícího černého kufříku a vyšel na nástupiště. Tam se seskupilo malé černé konkláve, v němž hovořil louisvillský přednost, zatímco Goldfingerovi vyšel z vlaku vstříc pan Solo, aby převzal jeho zprávu. Solo stál v otevřených dveřích Pullmanova vagónu. Bond slyšel, jak Goldfinger truchlivě říká: „Obávám se, doktore, že situace je špatná. Já teď půjdu do motorového vozu v čele vlaku a pomalu vjedeme do postižené oblasti. Řekněte laskavě personálu, aby si připravil masky. Pro strojvůdce a topiče mám masky já. Všechn ostatní železniční personál vystoupí z vlaku tady.“

Pan Solo rozvážně přikývl. „Stane se, profesore.“ Zavřel za sebou dveře. Goldfinger vyšel na nástupiště, provázen skupinkou vážně gestikulujících lidí.

Po krátké přestávce se vlak tiše, téměř uctivě, dal do pohybu a vzdaloval se od skupinky úředních činitelů, rozmnožené o čtyři průvodčí, kteří dávali gesty najevo přání všeho dobrého.

Ještě pětadvacet mil, tedy půl hodiny. Ošetřovatelky roznášely po vlaku kávu a věnečky a pro ty, jejichž nervy to vyžadovaly (Goldfinger myslel na všechno), dvě tabletky dexedrinu. Ošetřovatelky byly bledé a zamlklé. Žádné žerty, žádné duchaplné poznámky. Vlak byl plný napětí.

Po deseti minutách vlak náhle zpomalil a ozvalo se ostré kvílení brzd. Káva z šálků se rozlila. Vlak se téměř zastavil. Potom sebou škubl a opět nabíral rychlost. Páku, která patřila mrtvému, uchopila jiná ruka.

O několik minut později pan Strap proběhl vlakem. „Ještě deset minut jízdy! Čety A, B a C převezmou svou výzbroj! Všechno postupuje podle plánu. Zachovejte klid a pamatujte na své povinnosti!“ Bond slyšel, jak opakuje svůj rozkaz osazenstvu dalšího oddělení.

Bond se otočil k Oddjobovi. „Poslouchej, opičáku, já si teď odskočím. Slečna Mastertonová zřejmě také.“ Otočil se k dívce. „Co vy, Tilly?“

„Ano,“ řekla neurčitě. „Radši bych měla.“

„Jděte napřed,“ řekl Bond.

Korejce, který seděl vedle dívky, se tázavě podíval na Oddjoba. Oddjob zavrtěl hlavou.

Bond řekl: „Pokud ji nenecháte samotnou, budu se s vámi prát. Goldfingerovi by se to nelíbilo.“ Znovu se otočil k dívce. „Jděte napřed, Tilly. Dohlédnu na ty gorily.“

Oddjob vydal několik skřeků, jímž druhý korejec zřejmě porozuměl. Vstal a řekl: „Oukej, ale nezamknout.“ Následoval dívku Pullmanovým vozem, postavil se před kabinku a čekal, až dívka vyjde.

Oddjob postupoval stejně u Bonda. Uvnitř si Bond vyzul pravou botu, vyndal nůž a ukryl ho za opasek kalhot. Jedna bota teď zůstane bez podpatku, ale toho si v téhle chvíli nikdo nevšimne. Bond se umyl. Tvář v zrcadle byla bledá a modrošedé oči potměšile napětím. Vyšel z kabinky a vrátil se na své místo.

Vpravo na obzoru se objevila vzdálená světla města a v mlze se začaly objevovat nejasné kontury nízkých domů.

Zvolna se proměnily v hangáry a kontrolní věže. Godmanovo letiště! Dunění vlaku se ztišilo. Minuli několik úpravných moderních vil z nové zástavby. Vypadaly neobydlené. Nalevo se táhla černá stuha silnice vedoucí k Braniborskému nádraží. Bond zbystřil. V lehkém oparu vypadala moderní nepravidelná zástavba Fort Knox velmi poklidně. Nad zubatým obrysem města se vznášel křišťálově čistý vzduch – nikde ani stopa po kouři, nikdo ve Fort Knox nevařil snídani. Vlak zpomalil ještě více. Na silnici k nádraží došlo k ošklivé srážce automobilů. Patrně dvě auta do sebe najela čelem. Z roztříštěných dveří jednoho auta čnělo lidské tělo. Druhé auto leželo na střeše jako mrtvý brouk na zádech. Bondovo srdce se rozbušilo. Vlak projel kolem hlavního hradla. Na pákách leželo cosi bílého. Byla to mužská košile. Tělo oblečené v košili viselo hlavou dolů. Řada moderních bungalovů. Uprostřed udržovaného trávníku leželo tvář k zemi tělo v kalhotách a nátělníku. Linie stříhaného trávníku byly nádherně pravidelné, až kousek od muže sekačka vytvořila nevzhledný obrazec a odjela k čerstvě vykopaným základům plotu. Prádelní šňůra byla přetržená, jak se o ni žena zachytila. Žena ležela v bílé hromadě rodinného spodního prádla, šatstva a ručníků. Vlak vjížděl krokem do města a všude, na každé ulici, na každém chodníku byly rozvaleny postavy – jednotlivě i po skupinách, v houpacích křeslech na verandách, na křižovatkách, kde dopravní světla stále, s neúprosnou pravidelností střídala barevné signály, v automobilech, které se podařilo zastavit, a v jiných, které vjely do výkladních skříní. Smrt! Všude kolem mrtvol. Nikde ani hnutí, nikdo, kdo by mohl vraha a jeho vlak zastavit.

Ve vagónech nastal ruch. K Bondovi přicházel Billy Ring a zeširoka se usmíval. Zastavil se u Bondova sedadla. „Ach chlapče,“ řekl potěšeně. „Starej Goldie je uspal jak nemluvnata. Ti v autech měli ovšem smůlu. Ale víš, co se říká o omeletách – ty prostě neusmažíš, dokud nerozbiješ pár vajec, nemám pravdu?“ Bond se nepatrně usmál. „Ano.“

Billy Ring se tiše zasmál a šel dál.

Vlak rachotil Braniborským nádražím. Tady už byla spousta lidských těl – mužů, žen, dětí, vojáků. Nástupiště jimi bylo poseto, jak tu leželi s tvářmi obrácenou ke stropu nebo zabořenou do prachu, nebo nějak zkroucení na boku. Bond pátral po pohybu, po bdělém oku, po škubnutí ruky. Nic! Ale pozor – co bylo tohle? Zavřeným oknem vagónu pronikal slaboučký nárek. U pokladny pro výdej jízdenek stály tři dětské kočárky, vedle nich ležely zhroucené postavy matek. Samozřejmě! Děti v kočárcích pily mléko, a ne infikovanou vodu!

Oddjob vstal, stejně jako celý Goldfingerův tým. Tváře Korejců byly bezvýrazné, neměnné, jen oči jim tékaly jak nervózním zvířatům. Němci byli bledí a podmaření. Každý byl zahloubaný sám do sebe. Potichu se v řadě přesunuli ke dveřím a čekali. Tilly Mastertonová se dotkla Bondova rukávu. Hlas se jí chvěl. „Určitě jen sní? Zdálo se mi, že na jejich rtech vidím nějakou... nějakou pěnu.“

Bond to viděl také. Pěna byl růžová. „Řekl bych, že někteří jedli sladkosti, než je to uspalo. Znáte přece Američany – pořád se něčím cpou.“ A pak tiše zašeptal: „Držte se dál ode mě. Co kdyby začali střílet.“ Podíval se na dívku pátravě, aby zjistil, jestli mu rozuměla.

Němě přikývla a nepohlédla na něj. Koutkem úst utrousila: „Budu se držet blízko Pussy, ta se o mě postará.“

Bond se na ni usmál. „Dobře,“ řekl povzbudivě.

Vlak pomalu zaškobrtal přes výhybky a plynule zastavil. Ozvala se siréna motorového vozu. Dveře vagónu se otevřely a lidé se vyhnuli na nástupiště u vlečky vedoucí k trezoru.

Všechno teď šlo s vojenskou přesností. Jednotlivé čtyři se zformovaly v bojovou formaci – nejprve úderná skupina se samopaly, potom nosiči raněných, jejichž úkolem bylo vynést stráž a ostatní personál z trezoru (což Bond považoval za zcela zbytečné zdokonalení akce), potom Goldfingerův demoliční tým – deset mužů v objemných oblecích z dehtované plachtoviny – a nakonec rezervní skupina náhradních řidičů, dopravních dispečerů, skupina ošetřovatelek, teď už ozbrojených pistolí, které měly zůstat v pozadí s těžce vyzbrojenou záložní skupinou, jež měla čelit jakémukoli neočekávanému zásahu kohokoli, kdo by se mohl „probudit“, jak to řekl Goldfinger.

Bond a dívka byli zařazeni do velitelské skupiny, kterou tvořil Goldfinger, Oddjob a pět náčelníků gangů. Měli být umístěni na plochých střechách dvou dieselových lokomotiv, které teď stály podle plánu na vedlejší koleji. Bond s dívkou měli operovat s mapami, harmonogramy a stopkami. Bond měl navíc hlídat případné chyby a zpoždění a okamžitě je hlásit Goldfingerovi, který by je korigoval vysílačkou po konzultacích s vedoucími skupin. Při odpálení bomby se měli za lokomotivami schovat.

Pak zaznělo dvojí zahoukání píšťaly, a když Bond s dívkou šplhali na střechu lokomotivy, aby zaujali svá místa, útočný oddíl následovaný ostatními se shromáždil na dvaceti metrech mezi kolejemi a Bullion Boulevard.

Bond se postavil co nejbližší ke Goldfingerovi. Goldfinger přiložil k očím triedr. Ústa měl těsně u mikrofonu zavěšeného na prsou. Ale mezi Bondem a Goldfingerem stál Oddjob, pevná hora svalů, a jeho oči, neupoutané dramatem útoku na trezor, se nespustily z Bonda a dívky.

Bond předstíral, že prohlíží pouzdro na mapy a nespouští oči ze stopek, odhadoval vzdálenosti a úhly. Podíval se na vedlejší skupinu čtyř mužů a jedné ženy. Strnule zírali na scénu, která se jim naskýtala. Do toho promluvil vzrušeně

Jack Strap: „Už se dostali přes první bránu.“ Bond, který se v mysli stále naplňoval vlastními plány, vrhl rychlý pohled na bojiště.

Byla to nevídaná scéna. V jejím středu stálo obrovské podsadité mauzoleum, od jehož zdi z leštěné žuly se odráželo slunce. Na ulicích, které rámovaly obrovský pozemek s budovou trezoru – na Dixie Highway, Vine Grove a Bullion Boulevard stála připravená nákladní auta. První a poslední z každého konvoje bylo vždy označeno vlajčickou příslušného gangu. Jejich řidiči leželi ukryti za strážní zdi trezoru, zatímco hlavní branou proudily sešikované a ukázněné oddíly z vlaku. Až na tento ostrov pohybu bylo všude absolutní ticho a klid, jako by Amerika zadržovala dech nad realizací tak gigantického zločinu.

Těla vojáků ležela tam, kde padla k zemi – strážce u svých bunkrů, stále svírajíce své automatické pistole, a za ochrannou zdi dvě neuspořádané čtyři vojáků v polních uniformách. Leželi v neurčitých, rozházených skupinách, někteří vojáci jeden přes druhého. Venku mezi Bullion Boulevard a hlavní branou se do sebe zaklínily dva obrněné automobily; jeden jejich těžký kulomet mířil do země a druhý k obloze. Tělo řidiče viselo z věže jednoho auta.

Bond zoufale pátral po znamení života, po stopě pohybu, po náznaku, že všechno je pouze pečlivě nastražená léčka. Nic! Ani kočka se nikde nemihla, ani hlásek nevyšel z budov, které tvořily pozadí scény. Jenom Goldfingerovy oddíly spěchaly za svými úkoly nebo čekaly na určených pozicích.

Goldfinger hovořil klidně do mikrofonu. „Poslední nosítka vyjdou z vrat. Četa pro obsluhu bomby do pohotovosti. Připravte se zaujmout chráněné postavení.“

Zajišťovací jednotky a lidé s nosítky teď spěchali k východu, aby se ukryli u strážní zdi. Mělo uplynout ještě pět minut, než se vyprázdní prostor a než nastoupí oddíl, jehož úkolem bude odpálit bombu. Zatím stál u hlavní brány.

Bond ohlásil pohotovost: „Máme minutu k dobru.“

Goldfinger na něj pohleděl přes Oddjobovo rameno. Bledé oči mu planuly a dívaly se do očí Bondových. Z jeho úst vyšlo nepřijemné zavrčení. Procedil mezi zuby: „Tak vidíte, pane Bonde. Vy jste se mýlil a já jsem měl pravdu. Ještě deset minut a jsem nejobhatší muž v dějinách lidstva, co vy na to?“ Goldfinger slova jakoby plival.

Bond mu klidně odpověděl: „To vám řeknu až po těch deseti minutách.“

„Vážně?“ zeptal se Goldfinger. „Tak dobrá.“ Podíval se na hodinky a začal rychle mluvit do mikrofonu. Goldfingerův zvláštní oddíl se zvolna sunul hlavní branou, své těžké břemeno měkce uložené v popruzích.

Goldfinger se přes Bonda podíval na skupinu usazenou na druhé lokomotivě. „Ještě pět minut, pánové, a musíme se ukrýt,“ zvolal vítězoslavně. Pohlédl na Bonda a tiše dodal: „A pak se rozloučíme, pane Bonde, a já vám poděkuji za pomoc, kterou jste mi s tím děvčetem poskytli.“

Tu jedním koutkem oka Bond zahlédl pohyb – cosi se pohybovalo po obloze. Byla to černá, vířící skvrnka. Dosáhla vrcholu své dráhy, zastavila se a pak se ozval ohlušující třesk raketového signálu. Bondovi poskočilo srdce. Rychlým pohledem zjistil, že řady mrtvých vojáků ožily a těžké kulomety zaklíněných obrněných automobilů natáčejí hlavně k vratům. Odkudsi se ozval hlas ampliounů: „Zůstaňte na místě! Složte zbraně!“ Vtom se ozvala zoufalá střelba jedné Goldfingerovy čety a pak se u Zlatého trezoru rozpoutalo peklo.

Bond uchopil dívku kolem pasu a seskočil s ní na nástupiště, které bylo tři metry pod jejich stanovištěm. Když se rozběhla těsně podél vlaku, aby byli oba kryti, Bond zaslechl, jak Goldfinger volá: „Chyťte je a zabijte!“ Sprška olova z Goldfingerovy automatické pistole dopadla na beton po jeho levici. Z palby neměl Bond takový strach jako z Oddjoba. Jak se řítí po nástupišti, drže dívku za ruku, slyšel za sebou rychlé kroky.

Dívka se mu snažil vyškubnout a hněvivě křičela: „Ne, ne! Zastavte! Chci zůstat blízko Pussy! S ní budu v bezpečí.“

Bond se na ni rozkřikl: „Budte zticha a utíkejte!“ Ale teď už se Tilly vlekla a zdržovala jej. Náhle se mu vyrvala z ruky a pokusila se skočit do otevřených dveří vagónu. Bond sáhl po noži a prudce se obrátil, aby čelil Oddjobovi.

Deset metrů od něho se Oddjob sotva stačil zastavit. Jednou rukou strhl z hlavy svůj klobouk, ve zlomku vteřiny zamířil a pak černý ocelový pŕlměsíc zasvištěl vzduchem. Jeho okraj zasáhl dívku přesně do zátylku. Nevydala hlásku a padla naznak, Oddjobovi do cesty. Vytvořila tak překážku, která Korejci znemožnila vyhodit nohu vysoko do vzduchu a zasáhnout jí Bondovu hlavu. Místo kopnutí skočil a jeho levá ruka roztála vzduch jako meč. Bond uhnul hlavou a rozmáchl se nožem šikmo vzhůru. Zasáhl Oddjoba blízko žeber, ale prudkost letícího těla mu vyrazila nůž z ruky.

Zazvonil o betonovou podlahu nástupiště. Nyní se Oddjob znovu vrhl na Bonda, na první pohled nezraněn, s roztaženými rukama a s nohama připravenými k novému kopnutí nebo skoku. Vzkypěla v něm krev. Měl zarudlé oči. V koutku supících úst se mu objevila slina.

Trojí zahoukání diesellové lokomotivy však přerušilo dunění a rachot střelných zbraní. Oddjob hněvivě zavrčel a skočil. Bond se sehnul. Vtom pocítil na rameni mocný úder, který ho srazil k zemi. Když dopadl, prolétal mu hlavou myšlenka: teď přijde smrtící rána. Nemotorně se zvedl a stál s hlavou skrčenou mezi rameny, aby odolal nárazu. Nikdo jej však neudeřil a Bondovy oslněné oči pozorovaly, jak se Oddjob od něho rychle vzdaluje po nástupišti. První lokomotiva se už začala rozjíždět. Oddjob ji doběhl a vyskočil na stupátko. Chvilí se jen držel a tápal nohama. Pak však zmizel v kabině a obrovský motor dodal lokomotivě rychlosti.

Za Bondem se prudce rozletěly dveře vedoucí do kanceláře. Ozval se dusot běžících nohou a známý bojový pokřik: „Santiago!“

Bond se rychle otočil. Po nástupišti se hnál důstojník v polní uniformě v čele deseti mužů. Kapitán Leiter. Jako protězu místo pravé ruky měl kovový hák a na něm nesl protitankovou střelu. Bond běžel proti němu a volal: „Nezastřel mi ho, ten je můj. Dej to sem!“ Vytrhl Leiterovi zbraň a zalehl s ní na nástupiště. Lokomotiva už byla vzdálena dvě stě metrů a právě najížděla na most před Dixie Highway. Bond vykřikl „Všechno stranou!“, odjistil a pečlivě zamířil. Střela se lehce zachvěla a v příštím okamžiku desetilibrová raketa letěla k cíli. Bylo vidět zablesknutí a obláček modrého dýmu. Od zadní části lokomotivy odlétlo pár kousků kovu, ale pak stroj přešel most a zmizel za zatáčkou.

„Na bažanta je to výkon!“ poznamenal Leiter. „Možná, že jsi vyřadil zadní motor, ale tyhle lokomotivy mívají motory

dva.“

Bond vyskočil. Upřímně se usmál do jestřábích, břidlicově šedých očí. „Proč jsi tu trať neblokoval, břídile?“ zeptal se. „Jestli máš nějakou stížnost, pošli ji laskavě prezidentovi. Ten převzal nad touto operací osobní velení a vedl si skvěle. Teď je ve vzduchu průzkumné letadlo, které vypátrá lokomotivu, a do poledne máme starého Goldfingera za katrem.“ Odmlčel se a poplácal Bonda po zádech. „Jsem rád, že tě vidím. Tihle vojáci a já jsme dostali jako zvláštní úkol poskytnout ti ochranu. Kličkyovali jsem tu, abychom tě našli, a ty na nás takhle!“ Obrátil se k vojákům. „No ne, hoši?“ Zasmáli se. „Se ví, kapitáne!“

Bond hleděl se sympatiemi na Leitera, s kterým už prožil tolik dobrodružství. Pak řekl vážným hlasem. „Díky ti, Felixi. Ty mi vždycky nějak zachráníš život. Tentokrát visel na vlásku. Obávám se, že Tilly Mastertonová z toho nevyvázla.“

Vydal se podél vlaku a Felix mu byl v patách. Dívčí postava dosud ležela na místě, kde padla. Bond si klekl vedle ní. Úhel sklonu hlavy nedával naději. Nahmátl tep. „Chudinka malá,“ řekl tiše. „Neměla nejlepší mínění o mužích.“ Podíval se na Leitera. „Felixi, já ji z toho mohl dostat, kdyby mě byla poslechla.“

Leiter nerozuměl. Vzal Bonda za paži a řekl: „Jasně, kamaráde. Neber si to tak.“ Obrátil se ke svým mužům. „Dva z vás ji odnesou na štáb. O'Briene, zavolejte sanitku. Pak se zastavte na velitelství a informujte je. Řekněte, že jsem se setkali s Bondem a že se tam s ním zastavím.“

Podíval se na malý uzlíček šatů pod sebou. Představil si tu bystrou, hrdou dívku ve sportovním voze. To už je všechno minulost.

Vysoko nad jejich hlavami stoupala k obloze vířící skvrna. Dosáhla vrcholu dráhy a na okamžik se zastavila. Pak s prudkým třeskem zazářilo světlo rakety. Byl to povel „Zastavte palbu!“

22. Poslední úskok

Uplynuly dva dny. Felix Leiter projížděl zlenivělým dopravním ruchem na triboroughském mostě v černém cadillacu. Do startu letadla BOAC Monarch, kterým měl Bond večer odletět do Londýna, sice ještě zbývalo mnoho času, ale Leiter si dával záležet, aby Bondovi vyvrátil jeho skeptické mínění o amerických automobilech. Ocelovým hákem, který měl místo pravé ruky, přehadil na dvojku a nízký černý vůz vyrazil do úzkého prostoru mezi obrovským chladírenským nákladákem a oldsmobilem, který měl téměř celé zadní okénko polepené turistickými samolepkami.

Tři sta koňských sil vtisklo Bonda do sedadla a sklaplo mu čelisti. Když vůz dokončil manévry a za nimi se ozvalo zlostné troubení, řekl Bond přátelsky: „Je vidět, že už jsi dokončil autoškolu a koupil si slušný vůz. Zřejmě se chceš rozbít. Tímhle stylem se ti to určitě povede. Až se jednoho krásného dne přestaneš hýbat, můžeš si být jist, že umíráš.“ Leiter se zasmál. „Vidíš to zelené světlo před námi?“ řekl. „Vsaď se, že to ještě stihnu, než naskočí červená.“ Vůz poskočil, jako by ho někdo nakopl. Bond na chvíli přestal žít. Řítily se podél ocelové zdi stojících vozů provázeni houkáním Leiterova trojhlasého klaksonu. Na sto metrech zrychlili na sto padesát, projeli křižovatkou a pak už se klidně zařadili do středního pruhu.

„Až narazíš na pitomého poldu,“ řekl Bond tiše, „nebude ti nic platná ani tvoje Pinkertonova legitimace. Nebude to ani tak proto, že jezdíš pomalu, ale dostaneš pokutu za to, že překážeš těm za sebou. Ty bys potřeboval solidního staršího rollsy-royce, model Silver Ghost se zrcadlovými skly, abys mohl vychutnávat krásy přírody.“ Bond ukázal na stařícký automobil vpravo od nich. „Maximálně devadesát, umí to i zastavit a dokonce jet pozadu. Podívej se na tu houkačku. To by přesně odpovídalo tvému usedlému stylu jízdy. Ostatně za chvíli se na trhu jeden takový vozík objeví – Goldfingerův. A ještě něco – co je vlastně s Goldfingerem? Chytili ho už?“

Leiter pohlédl letmo na hodinky a zabočil do postranní uličky. Zpomalil na šedesátku a vážným hlasem řekl: „Abych ti řekl pravdu, všichni máme starosti. Noviny do nás ryjou – nebo přesněji řečeno do FBI. Nejdřív se jim nelíbilo to představení, které jsme uspořádali ve Fort Knox. Nemohli jsme veřejně říct, že to nebyla naše záležitost a že jakýsi Anglán, kterému se říká M., na tom trval. Tak to novináři obrátili a tvrdí, že přešlapujeme na místě a tak dále. A já ti zcela upřímně říkám, Jamesi, že opravdu nemůžeme chytit stopu. Ti lidé ujeli na dieselové lokomotivě. Goldfinger se svým Korejcem se někde z lokomotivy vypařil a Pussy Galore a čtyři šéfové zřejmě taky, protože ani po nich nezůstala stopa. Našli jsme Goldfingerův konvoj nákladních automobilů, který čekal na východní silnici na Elizabethville, ale ani jednoho řidiče. Goldfinger a jeho gang se někde skrývají. Na ten křižník Sverdlovsk v Norfolku se nedostali. Naši pozorovatelé hlásili, že křižník odplul podle plánu a neměl na palubě žádné cizince. Ve skladišti na East River nebyla ani myš a na mexických ani kanadských hranicích se nikdo z nich neobjevil. Dám krk na to, že je Jed Midnight nějak propašoval na Kubu. Jestli vzali dva nebo tři nákladní automobily z konvoje a jeli jako ďábli, mohli být v ranních hodinách dne D-1 někde na Daytona Beach na Floridě. A Midnight to tam má zatraceně dobře zorganizované. Pobřežní policie a letectvo sice byly v pohotovosti, ale ti chlapi se mohli někde přes den skrývat a odplout na Kubu v noci. Všichni jsou z toho pať a prezident začíná šilet.“

Předešlý den strávil Bond ve Washingtonu. Absolvoval řečnické projevy ve státní mincovně, oběd s vysokými funkcionáři Pentagonu, čtvrt hodinku u prezidenta a celý zbytek den věnoval pilné práci se stenografy v kanceláři šéfa FBI. A nakonec živý čtvrt hodinový rozhovor s M. tajným telefonem z velvyslanectví. M. mu vyprávěl, co se přihodilo na evropské straně případu. Jak Bond předpokládal, Goldfingerův telegram firmě Universal Export vyvolal poplach. Byla provedena prohlídka továren v Reculveru a Coppetu a byly nalezeny důkazy o plánu na pašování zlata. Indická vláda byla upozorněna na letadlo společnosti Mecca, které už bylo na cestě do Bombaje, a v této oblasti se už prováděla protiopatření. Švýcarská speciální brigáda rychle našla Bondovo auto a zjistila, kudy byl Bond s dívkou dopraven do Ameriky, ale v Idlewildu se stopa ztratila. Zdálo se, že M. byl potěšen způsobem, jak Bond zvládl Operaci Grand Slam, ale Anglická banka si dělala starosti o Goldfingerových dvacet miliónů liber uložených ve zlatě. Goldfinger měl toto zlato uloženo v newyorském sejfu, ale v Den D-1 je vyzvedl a se svými lidmi je odvezl v krytém nákladním

automobilu. Anglická banka už má vládní nařízení k obstavení zlata, bude-li nalezeno, a pak nastane problém s dokazováním, že bylo pašováno z Anglie, nebo že to bylo původem pašované zlato, které se různými pochybnými cestami zhodnotilo. Nyní se však celou záležitostí zabývala FBI a Americká státní pokladna. Vzhledem k tomu, že M. nemá v Americe žádné pravomoci, měl by se Bond okamžitě vrátit domů. A ještě něco – na konci rozhovoru M. náhle začal mluvit zdrsňelým hlasem a vyprávěl o žádosti, aby ministerský předseda dovolil Bondovi přijmout americkou medaili Za zásluhy. M. ovšem musel vysvětlit, že Secret Service o žádné vyznamenání nestojí, zvláště když pocházejí z jiných států, ať to jsou státy sebestatelnější. M. věděl, že Bond nic jiného neočekával. Znal pravidla hry. Bond řekl „ovšemže ano“ a „vřelé díky“ a oznámil, že přiletí nejbližším letadlem.

V této chvíli, kdy jeli klidně po Van Wyck Expressway, měl Bond neurčitý pocit neuspokojení. Nerad opouštěl nedokončený případ. Žádný z velkých gangsterů nebyl ve vazbě a nepodařilo se splnit dva hlavní úkoly: chytit Goldfingera a zmocnit se jeho zlata. Jenom zázrakem se podařilo zmařit Goldfingerovu operaci. Letadlo, v němž Bond zanechal vzkaz, bylo čištěno pouhé dva dny před přepadem pevnosti a čiště se dostal do Pinkertonovy agentury jen půl hodiny před tím, než Leiter odjel na pobřeží vyšetřovat jakýsi dostihový skandál. Ale potom byla Leiterovi každá minuta drahá; nejprve spěchal k šoferovi, potom na FBI a do Pentagonu. Poněvadž na FBI Bonda znali a prostřednictvím CIA se spojili s M., bylo možno předložit do hodiny celý případ prezidentovi. A pak už zbývalo nastrojit gigantický bluff, na němž se tak či onak zúčastnilo všechno obyvatelstvo Fort Konx. Ty dva Japonce dostali poměrně snadno. Chemikové jim potvrdili, že tři pinty GB, které nesli v lahvičkách od džinu v příručních zavazadlech, by stačily vyvraždit veškeré obyvatelstvo Fort Knox. Ti dva muži byli rychle přinuceni vyrazit všechno, co věděli, a odeslat Goldfingerovi příslušný smluvený telegram. Pak armáda vyhlásila pohotovost. Za pomoci všech složek odvedli veškerou dopravu od Fort Knox, s výjimkou gangsterských konvojů, kterým nebylo ve vjezdu bráněno. Všechno ostatní, včetně oně růžové pěny a řvoucích nemluvnat, bylo nahráno tak, aby to budilo pocit maximální věrohodnosti. Co se týkalo americké strany, bylo všechno v pořádku, ale co Angličané? Kdo se v Americe stará o zlato Anglické banky? Koho zajímá, že během akce byly zabity dvě anglické dívky? Koho vážně trápilo, že Goldfinger je na svobodě a americký zlatý poklad opět v bezpečí?

Bond a Leiter přijeli neveselou idylou k železobetonovým skeletům ohraničujícím plochu letiště. Projížděli kolem shluku provizorních betonových krabic, které Bond tak důvěrně znal. To už k nim doléhaly kultivované hlasy z letištních ampliů. „Pan American World Airways oznamují odlet prezidentského speciálu PA 100, Transworld Airways volají kapitána Murphyho. Kapitáne Murphy, ohlaste se, prosím.“ A pak s anglickým přízvukem: „BOAC oznamuje přilet svého letadla z Bermud, let číslo BA 491. Cestující budou vycházet z východu číslo devět.“

Bond se chopil svého zavazadla a rozloučil se s Leiterem. „Díky za všechno, Felixi. Napiš mi někdy!“

Leiter sevřel jeho tvrdou ruku. „Samozřejmě, chlapče. A klid! Řekni starému M., aby tě sem brzy poslal. Příště si musíme někam vyrazit. Už bylo na čase, aby ses objevil v mém rodném státě. Ahoj!“

Leiter nasedl do vozu a prudce odstartoval. Bond zdvihl ruku. Studillac už sjížděl na příjezdovou cestu. Leiter na pozdrav vystrčil z okna ruku s hákem a byl pryč.

Bond vzdychl. Zdvihl své zavazadlo a odešel k pokladně společnosti BOAC.

Letiště Bondovi nikterak nevadilo, pokud tam byl sám. Měl před sebou půlhodinu čekání a docela se mu líbilo bloumat v davu, dát si v restauraci bourbonskou se sodovkou a vybírat si ve stánku něco ke čtení na cestu. Koupil i Moderní základy golfu od Bena Hogana a posledního Reymonda Chandlera. Zašel ještě do obchodu se suvenýry, aby se podíval na nějaké maličkosti pro svou sekretářku.

Z ampliů BOAC se ozval mužský hlas. Četl dlouhý seznam cestujících letadla Monarch, kteří se mají shromáždit u letenkové přepážky. O deset minut později Bond právě platil za jedno z nejnovějších a nejdražších kuličkových per, když vyvolávali jeho jméno. „Pan James Bond, cestující letadlem BOAC Monarch, let číslo 510 do Ganderu a Londýna, dostaví se laskavě k letenkové přepážce BOAC. Pan James Bond, prosím.“ Bond přistoupil k přepážce společnosti BOAC. Úředník se zdvořile zeptal: „Mohu vidět váš zdravotní certifikát, pane Bonde?“

Bond vyňal formulář z cestovního pasu a podal jej úředníkovi.

Ten si jej pečlivě prohlédl a pak řekl: „Je mi velmi líto, pane, ale v Ganderu se vyskytl případ tyfu a naléhají na nás, abychom vyřadili všechny cestující, kteří nebyli očkovaní proti tyfu v posledních šesti měsících. Je to, pane, velmi nepříjemné, ale Gander je v těchto věcech velmi citlivý. Bohužel nemůžeme zařadit přímý let, protože je silný protivítr.“ Bond neměl rád očkování a zareagoval podrážděně. „Podívejte se, já už jsem naditý očkováním všeho druhu. Už dvacet let mě očkují proti každé hlouposti.“ Rozhlédl se kolem sebe. Oblast kolem odletového východu BOAC byla pozoruhodně opuštěná. „A kde jsou ostatní cestující?“

„Všichni souhlasili, pane. Už byli přeočkováni. Nebude to trvat ani minutu, pane, jestli půjdete tudy.“

„Tak dobře.“ Bond netrpělivě pokrčil rameny. Následoval úředník dvěma, jež vedly do kanceláře vedoucího letiště agentury BOAC. V kanceláři byl lékař v bílém, s maskou přes spodní polovinu obličeje, a měl injekční stříkačku připravenou. „Poslední?“ zeptal se úředníka.

„Ano, doktore.“

„Dobrá. Svlékněte sako a vyhrňte si rukáv. Škoda, že jsou v Ganderu tak důslední.“

„Zatracená škoda,“ souhlasil Bond. „Čeho se bojíte? Epidemie moru?“ Pak ucítil pach lihu a bodnutí jehly.

„Děkuji,“ řekl nevrle. Stáhla si rukáv a chystal se zvednout sako ze židle. Jeho ruka však sako minula a nezadržitelně klesla k zemi. A jeho tělo padalo za rukou...

V letadle byla rozsvícena všechna světla. Zdálo se, že tu je mnoho neobsazených míst. Jak sebou pohnul, zaplavila ho vlna nevolnosti. Zavřel oči a čekal. Zvláštní. Nikdy netrpěl leteckou nemocí. Cítil studený pot na obličeji. Kapesník. Otřel si pot. Znovu otevřel oči a podíval se na své ruce. Zápěstí měl připoutána k opěradlům. Co se to stalo? Byl

očkován a pak omdlel nebo co. Projevila se snad u něho zuřivost? Vrhł letný pohled vpravo a ustrnul. Seděl tam Oddjob. Bože – Oddjob! Oddjob v uniformě BOAC!

Korejce se na něho lhostejně podíval a pak zazvonil na stewarda. Bond slyšel příjemné bim-bam, které znělo v přípravně jídel. Za okamžik u něho zašustila sukně. Zvedl oči. Byla to Pussy Galore, upravená a svěží v modré uniformě letušky. Řekla: „Ahoj, hezouně!“ Věnovala mu pronikavý, pátravý pohled. Odkud si ho jen pamatoval? Z nějaké hrozné vzdálené doby, z jiného života.

Bond řekl sklesle: „Co se to proboha děje? Kde jste se tu vzala?“

Dívka se zasmála. „Jím kaviár a piju šampaňské. Vy Britové se tváříte jako dědici po funusu, když vyletíte šest tisíc metrů vysoko. Není tu ani páry po růžičkové kapustě, a jestli tu někde je čaj, ještě jsem o něj nezavadila. Ale jen klid, chlapče. Strýček si s vámi chce popovídat.“ Zvolna odešla uličkou, pohupujíc se v bocích, a zmizela v kabině.

Ted' už Bonda nemohlo překvapit nic. Goldfinger v uniformě kapitána BOAC, která mu byla poněkud velká, s čepicí nasazenou přísně symetricky na středu hlavy, přicházel uličkou.

Stál a shlížel ponuře na Bonda. „Tak vidíte, pane Bonde. Osud tomu chtěl, že tu hru spolu dohrajeme. Ale tentokrát nebudete mít žádnou kartu v rukávu. Ha!“ Konečně ostré vyštěknutí bylo směsicí hněvu, lhostejnosti a úcty. „Hráł jsem si ve vás hada na prsou.“ Velká hlava se pomalu zavrtěla. „Proč jsem vás jen nechával naživu! Proč jsem vás nerozšlápl jako brouka! Byli jste pro mě s tou dívkou užiteční. Ano, v tomhle jsem chybu neudělal. Ale stejně jsem byl blázen, že jsem tak riskoval. Dokonalý blázen.“ Ztišil hlas a zpomalil řeč. „A teď mi řekněte, pane Bonde, jak jste to dokázal. Jak jste se s nimi spojil?“

„Budeme si muset popovídat,“ řekl Bond nevzrušeně. „A já vám určité věci řeknu, Goldfingere. Jenže to mi napřed musíte sundat tyhle popruhy a přinést mi láhev burbounu, led, sodovku a balíček chesterfieldek. A pak, až mi řeknete, co budu chtít vědět, se rozhodnu, co já řeknu vám. Jak říkáte, moje situace není zrovna příznivá, nebo se tak aspoň nejeví. Takže nemám co ztratit a pokud ze mě chcete něco dostat, budete muset přistoupit na mé podmínky.“

Goldfinger se na něj ponuře podíval. „Nemám námitky proti vašim podmínkám. Z respektu k vašim vzácným schopnostem vás nechám prožít tuhle poslední cestu v pohodlí. Oddjobe“ – hlas nabył náhle na ostrosti – „zazvoňte na slečnu Galore a odpoutejte ho. Sedněte si na protější sedadlo. Tady v zadní části letadla nemůže způsobit žádnou škodu, ale nesmí se přiblížit k dveřím pilotovy kabiny. Kdyby bylo třeba, zabijte ho bez váhání, ale raději bych ho měl na místě určení živého. Jasně?“

„Arrgh.“

O pět minut později měl Bond všechno, oč si řekl. Stolní deska proti jeho sedadlu bylo sklopena a byla na ní whisky a cigarety. Nalil si sklenku silného nápoje. Goldfinger seděl na místě přes uličku a čekal. Bond zvedl sklenku a pomalu uskrával. Právě chtěl dopít, když něco spatřil. Opatrně postavil skleničku, aby neodpadl kulatý papírek, který přilnul k jejímu dnu. Zapálil si cigaretu, zvedl opět sklenku, odstranil z ní kousky ledu a vložil je zpět do nádoby na led. A pak dopil až do dna. Ted' mohl číst skrze dno sklenky text na papírku. Pak opět postavil sklenku tak, aby papírek neodpadl. Sdělení znělo takto: „Jsem s vámi. P.“

Bond se obrátil a usadil se pohodlně. „Goldfingere,“ řekl, „nejdříve mi řekněte, co se děje, jak jste se zmocnil letadla a kam letíme.“

Goldfinger si přehodil nohu přes nohu. Odvátł oči od Bonda a zahleděl se do uličky. „Vzal jsem tři nákladní vozy,“ řekl uvolněným, konverzačním tónem, „a odjel s nimi do blízkosti mysu Hatteras. V jednom z vozů byl můj vlastní zlatý poklad. Ve zbylých dvou byli řidiči, náhradní personál a ti gangsteři. Nechtěl jsem nikoho z nich kromě slečny Galore. Nechal jsem si jen základní personál pro nejnnutnější potřeby, zbytek jsem velice štědře vyplatil a postupně je vysadil po cestě. Na pobřeží jsem uspořádal schůzku se čtyřmi vůdci gangů, přičemž jsem slečnu Galore pod nějakou záminkou nechal u konvoje. Ty čtyři chlapy jsem zastřelil – každého jednou kulkou, jak je mým zvykem. Vrátil jsem se k vozům a tam jsem jim vysvětlil, že ti čtyři si vybrali peníze a jdou po svých. Zůstalo mi šest mužů, dívka a poklad. Najal jsem letadlo a odletěl do Newarku. Zlato v ochranném bednění jsem deklaroval jako olovené desky proti rentgenovým paprskům. Odtamtud jsem odcestoval sám do New Yorku a pak jsem se vysílačkou spojil s Moskvou a podal zprávu o nezdaru akce. Při rozhovoru jsem uvedl také vaše jméno. Moji přátelé, které patrně znáte“ – Goldfinger se při těch slovech zahleděl na Bonda – „znají vaše jméno a řekli mi, kdo jste. Okamžitě jsem porozuměl mnoha věcem, které mi předtím nebyly jasné. Organizace SMERSH mi sdělila, že by s vámi ráda mluvila. Zvažoval jsem ten návrh. Okamžitě jsem sestavil plán, jehož realizace jste teď svědkem. Výstupoval jsem jako váš přítel, takže mi nedalo žádnou práci zjistit, jakým spojem jste hodlal letět. Tři z mých lidí pracovali dříve u luftwaffe. Ujistili mě, že pilotovat tohle letadlo pro ně není problém. Ostatek byl snadný. Podařilo se mi všemu personálu letadla BOAC i cestujícím dát injekce, z nichž se nyní právě probírají. Vyměnili jsme si obleky s omámenou posádkou, naložili jsme zlato na letadlo, zařídili i vaše naložení a odstartovali.“

Goldfinger se odmlčel a pak zvedl ruku. „Přirozeně tu byly drobné zádrhele. Měli jsme rolovat na čtvrtou rozjezdovou dráhu, ale jen díky tomu, že jsme sledovali letadlo KLM, podařilo se nám odletět. Letištní rutina není jednoduchá – a museli jsme vypadat poněkud neohrabaně a nezkušeně, ale ujišťuji vás, pane Bonde, že pevnými nervy a drsným, poněkud zastrašujícím chováním lehce zdoláte nižší zaměstnance státní správy. Radiotelegrafista mi sdělil, že bylo vyhlášeno pátrání po našem letadle. Začali se po nás shánět, ještě než jsme se v Nantucketu dostali z dosahu vysokofrekvenčních vysílaček. Pak se nás vyptávali prostřednictvím radarového systému včasného varování. To mě nikterak neznepokojilo. Máme dost paliva a povolení přistání ve Východním Berlíně, Kyjevě nebo Murmansk, které nám vyřídila Moskva. Můžeme letět po kterékoliv trase, záleží na počasí. Neměly by nastat žádné potíže. Pokud by nastaly, vyřídil bych to rád. Nikdo se nepokusí sestřelit drahé letadlo BOAC. Než se dostaneme do sovětské zóny, ochrání nás jakýsi opar tajemství a zmatek – pak už přirozeně zmizíme beze stopy.“

Od té doby, co Bond vyslechl podrobnosti akce proti Fort Knox, nic z Goldfingerových plánů mu už nepřipadalo

fantastické nebo nemožné. Krádež letadla, jak ji Goldfinger Bondovi objasnil, byla naprosto absurdní, ale dala se srovnávat s jeho metodami pašování zlata či koupí atomové hlavice. Když se nad tím člověk zamyslel, všechno bylo přísně logické, i přes ten nános tajemna a geniality. Bizarní na tom bylo pouze měřítko. Ale i v maličkostech, jako byl podvod na pana Du Pontovi, se jednalo o dokonale propracované plány. Nebylo pochyb o tom, že Goldfinger je umělec – vědec v oblasti zločinu, stejně dokonalý ve svém oboru jako byli Cellini či Einstein v jiných oblastech. „A nyní, pane Bonde, pracovníku Secret Service, můžeme uzavřít obchod. Co mi můžete říct? Koho jste uvedl na mou stopu? Jaké mají podezření? Jak se vám podařilo zkřížit mé plány?“ Goldfinger se opřel, složil ruce v klín a díval se do stropu. Bond vyprávěl upravenou verzi případu. Nezmínil se o organizaci SMERSH ani o umístění mrtvé schránky a neprozradil aparaturu Homér, která je možná Rusům ještě neznámá. „Můžete si být jist,“ zakončil Bond, „že jsem vyvázl jen taktak. Kdyby byla v Ženevě nezasáhla Tilly Mastertonová, byl byste už ve vazbě. Seděl byste teď ve švýcarském vězení a čekal na převoz do Anglie. Podceňujete Angličany. Možná jsou pomalí, ale zato důkladní. Vy si myslíte, že budete v Rusku v bezpečí? Tím bych si nebyl tak jistý. I tam máme své lidi. Tentokrát jste si vzal příliš velké sousto, Goldfingere.“

23. Léčení MNL

Letadlo pokračovalo v letu nad rozlehlou krajinou ozářenou měsícem. Světla byla zhasnuta. Bond seděl klidně ve tmě a na čele mu vyvstával pot, jak se mermomocí snažil vymyslet nějaký plán.

Už hodinu předtím mu Calore přinesla oběd. V ubrousku bylo skryto pero. Utrousila několik drzých poznámek na Oddjobovu adresu a odcupkala. Bond snědl pár soust a spláchl je bourbonem. Rozhlížel se po letadle a přemýšlel, čím by si mohl vynutit nouzové přistání v Ganderu nebo okolí. Dal by se jako poslední možnost založit požár? Pohrával si také s myšlenkou na násilné otevření dveří, ale obě tyto možnosti mu připadaly neuskutečnitelné a sebevražedné. Ze zamyšlení ho vytrhl muž, kterého si pamatoval z letiště od pokladny BOAC. Byl to jeden z Němců. Zastavil se u Bonda a zašlebil se na něj.

„BOAC se o vás dobře stará, ano? Pan Goldfinger myslí, že byste mohl mít bláznivé nápady. Já pohlídám zadek letadla. Tak hezky sed'te a radujte se z letu, ano?“

Když Bond neodpovídal, muž odešel do zadní části letadla.

Bondovi nedopřávala klidu jakási nejasná vzpomínka. Zřejmě souvisela s úvahou o otevření průvluhu z letadla. Co se vlastně stalo letadlu, které letělo přes Írán v sedmapadesátém roce? Bond chvíli seděl a jeho široce rozevřené, skutečnost nevnímající oči se upíraly na opěradlo předního sedadla. Ano, tak by to šlo! Určitě!

Bond vzal pero do ruky a na vnitřní stranu ubrousku napsal: „Udělám co budu moci. Připoutejte se. J.“

Když dívka k němu přišla pro podnos, Bond upustil ubrousek, zvedl jej a podal jí ho. Podržel jí ruku a usmál se jejím pátravému pohledu. Sehnula se pro podnos a rychle ho políbila na tvář. Pak se narovнала. „Zdává se mi o tobě, hezoune,“ zašeptala, než odešla do kuchyňky.

Ted' byl Bond rozhodnut. Přesně promyslel, co je třeba udělat. Proměřil vzdálenosti, nože z podpatků měl pod sakem a další konec bezpečnostního pásu si omotal kolem levého zápěstí. Potřeboval se pouze ujistit, že se Oddjob odvrátil od okénka. Nemohl předpokládat, že by Korejec usnul, ale stačí, když si udělá pohodlí. Bondův pohled byl teď trvale upřen na perspexový obdélník okénka u předního sedadla, ale Oddjob seděl nehybně pod čtenářskou lampičkou, kterou měl našťestí dále rozsvícenou, oči upřené ke stropu, ústa lehce pootevřená a ruce sice uvolněné, ale přece jen v pohotovosti na opěradlech sedadla.

Uplynula hodina, uplynula druhá. Bond začal chrápat; chrápal rytmicky a doufal, že zároveň hypnoticky. Oddjobovi klesly ruce do klína. Hlava se ospale naklonila a pak se zvedla, hledala pohodlnější polohu, odvrátila se od bodajícího světla čtenářské lampičky a opřela se o levou tvář tak, že byla odvrácena od okna.

Bond chrápal stejnoměrně. Kdyby vzbudil Korejcovu pozornost, ocitl by se ve stejné situaci, jako kdyby měl za sebou hladového loveckého psa. Nesmírně pomalu, centimetr po centimetru, nakláněl se na špičkách nohou vpřed a snažil se dostat ruku, v níž svíral nůž, mezi stěnu a Oddjobovo sedadlo. Už tam byla. Ted' zamířil nesmírně ostrou špičku dýky na střed čtverečního palce perspexu, který si vybral. Pak vzal do ruky konec svého bezpečnostního pásu, vzdálil nůž dva palce od okna a prudce ťal.

Neměl představu, co se stane, když prorazí okno. Z tiskových zpráv o íránském případu z roku sedmapadesát pouze věděl, že nesmírná síla vzduchu unikajícího z přetlakové kabiny letadla strhla cestujícího s sebou a vynesla ho oknem do vnějšího prostoru. V okamžiku, kdy Bond vytrhl dýku z prot'atého perspexu, ozvalo se fantastické svistivé zavytí unikajícího vzduchu a tlak přitiskl Bonda k opěradlu Oddjobova sedadla silou, jež mu vytrhla konec bezpečnostního pásu z ruky. Přes opěradlo viděl zázrak. Zdálo se, že Oddjobovo tělo se prodlužuje směrem k vyjícímu černému otvoru. Ozval se třesk, když jeho hlava prošla zejícím otvorem a ramena narazila na rám. Potom, jako by Korejcovu tělo mělo konzistenci zubní pasty, bylo pomalu vtahováno do otvoru za neustávajícího svistu vzduchu. Ted' už byl Oddjob po pás venku. Na rám narazila mohutná zadnice a lidská pasta protékala ven jen centimetr po centimetru. Nakonec s hlasitým zaduněním prošla zadnice otvorem a nohy mizely v prostoru jako vystřeleny z děla.

A potom začal konec světa. Ozval se hrozný třesk nádobí z kuchyňky, letadlo se postavilo na nos a řítilo se k zemi. Poslední, co Bond vnímal, bylo pištění motorů doléhající otevřeným oknem a pohled na polštáře a koberečky, které letěly kolem jeho očí. A potom Bond, jemuž se nedostávalo kyslíku, zoufale objal opěradlo předního sedadla a zhroutil se v záchvatu bolesti v hrudniku.

První Bondův vjem po procitnutí byl tvrdý úder do žeber. Cítil v ústech chuť krve a zasténal. A pak ho noha kopl znovu. V bolesti klekl mezi sedadla a vzhlédl. Všechna světla byla rozsvícena. V kabině byla hustá mlha. Prudký pokles tlaku snížilo teplotu v kabině pod rosný bod. Řev motorů pronikající otevřeným oknem byl ohlušující. Ledový vzduch

mu bolestně pronikal do plic. Nad ním se tyčila postava Goldfingera a jeho obličej ve žlutém přísvisu vypadal ďábelsky. Jeho ruka pevně svírala pistoli. Goldfinger ho znovu kopl. Bonda se zmocnila zuřivost. Chytil Goldfingerovu nohu a prudce ji zakroutil, div mu nezlomil kotník. Ozval se Goldfingerův výkřik a výstřel, který otrásl letadlem. Bond sebou mrštil do uličky na zhroucené tělo. Ozvala se exploze, která mu sežehla tvář. Ale potom soupeře zasáhl kolenem pod břichem a levou rukou hmatl po pistoli.

Poprvé v životě nedokázal zvládnout svou zuřivost. Pěstmi a koleny bušil do chvějícího se těla a znovu a znovu tloukl čelem do lesknoucího se obličeje. Pistole v roztřesené ruce opět vystřelila. Téměř lhostejně řál Bond rukou a pak se ozval zvuk kovu mezi sedadly. Ted' Goldfinger svíral rukama Bondovo hrdlo a Bond Goldfingerovo. Stále víc tiskl Bond tepny na soupeřově hrdle a napřel do toho hmatu všechnu svou sílu. Ztratí vědomí dřív, než Goldfinger zemře? Odolá tlaku silných rukou soupeře? Lesknoucí se kulatý obličej se začínal měnit. Opálenou pokožkou pronikala temně červená barva. Oči dohasínaly. Tlak na Bondově hrdle začínal slábnout a pak Goldfingerovy ruce klesly dolů. Goldfingerovi vylezl z otevřených úst jazyk a z hloubi jeho plic se ozvalo hluboké zachrčení. Bond mu seděl rozkročmo na hrudníku a zvolna, prst po prstu, uvolňoval sevření.

Bond zhluboka vydechl, poklekl a pak se pomalu vztyčil. Omámeně se rozhlédl po letadle od zádi až po pilotovu kabinu. U kuchyňky seděla zhroucená postava Pussy Galore upoutaná na sedadle. Uprostřed uličky ležel s roztaženými rukama a nohama strážce a jedna jeho paže svírala groteskní úhel s hlavou. Poněvadž v době, kdy se letadlo řítilo k zemi, nebyl upoután, musel být mrštěn na strop jako hadrová panenka.

Bond si přešel rukama po obličeji. Teprve nyní cítil popáleniny na dlaních a tvářích. Unaveně zaklekl a sebral pistoli. Byl to automatický colt ráže 25. Zkontroloval zásobník a zjistil, že tři kulky byly vystřeleny a jedna zbyla. Dotápal k místu, kde bylo zhroucené tělo dívky. Rozepnul jí sako a snažil se dlaní nahmatat srdce. Bušilo nepravidelně. Odpoutal ji, položil ji obličejem k podlaze, poklekl nad ní a pět minut jí dýchal do plic. Když zaúpěla, povstal a odebral mrtvému strážci luger s plným zásobníkem. Na zpáteční cestě se proplétal troskami kuchyně a spatřil nepoškozenou láhev whisky, která se kutálela sem a tam mezi střepy. Zvedl ji, otevřel a lil whisky do otevřených úst. Lihovina páčila jako dezinfekční prostředek. Pak láhev zazátkoval a šel do přední části letadla. Minutu postál před zavřenými dveřmi pilotovy kabiny a uvažoval. Potom stiskl kliku a vstoupil s pistolí v každé ruce.

V přísvisu modrých přístrojových světel se k němu obrátilo pět tváří. Muži měli otevřená ústa. Sem nedoléhál hluk motorů tak hlasitě. Ve vzduchu se mísil pach cigaretového kouře a potu vyvolaného strachem. Bond stál s napjatými nohama a ruce, v nichž držel pistole, se ani nezachvěly. „Goldfinger je mrtev,“ řekl. „Zastřelím každého, kdo se pohne nebo odepře uposlechnout rozkazů. Jaká je naše poloha, kurs, výška a rychlost, pilote?“

Pilot polknul naprázdno. Musel okamžik počkat, než se mu v ústech utvořily sliny, aby mohl promluvit. „Asi pět set mil východně od Goose Bay, pane,“ řekl. „Pan Goldfinger si přál, abychom posadili letadlo na vodu co nejseverněji u pobřeží. Měli jsme se opět sejít v Montrealu a pak se vrátit a zachránit zlato. Naše cestovní rychlost je čtyři sta kilometrů za hodinu a výška šest set padesát metrů.“

„Jak dlouho ještě můžete letět v této výšce? Musíte spotřebovat pohonné látky velmi rychle.“

„Ano, pane. Odhaduji, že při této výšce a rychlosti můžeme letět ještě asi dvě hodiny.“

„Můžete doletět na Goose Bay?“

„Ne, pane, bude nám scházet asi sto šedesát kilometrů. Můžeme doletět pouze na severní pobřeží.“

„Dobrá. Vezměte kurs na Weathership Charlie. Radiotelegrafisto, zavolejte je a podejte mi mikrofon.“

„Prosím, pane.“

Zatímco letadlo prolétlo zatáčkou o velkém poloměru, Bond naslouchal přerývaným zvukům vycházejícím z ampliónu na stropě kabiny.

Tiše k němu doléhál hlas radiotelegrafisty. „Námořní stanice Charlie. Mluví Speedbird 510, G-ALGY volá Charlie, G-ALGY volá Charlie, G-ALGY...“

Do volání vpadl pronikavý hlas. „G-ALGY, udejte polohu. G-ALGY, udejte polohu. Zde je velící věž Gander, G-ALGY...“

Londýn bylo slyšet slabě. Ze všech stran k nim doléhaly nové hlasy. Bond si dovedl představit, že poloha letadla byla rychle sdělena všem leteckým řídicím stanicím, čili mužové všude zvedali telefony a naléhavé hlasy spolu hovořily po celém světě. Silný signál z Ganderu překryl všechna ostatní vysílání. „Určili jsme polohu G-ALGY. Máme je asi na 50 severně a 70 východně. Zastavte všechna vysílání. Priorita. Opakují, máme polohu G-ALGY...“

Náhle se ozval klidný hlas. „Zde je námořní stanice Charlie, voláme Speedbird 510. Charlie volá G-ALGY. Slyšíte mě? Mluvte, Speedbird 510.“

Bond zasunul menší pistoli do kapsy a vzal do ruky mikrofon. Stiskl přepínač na vysílání a klidně hovořil, pozoruje přítom posádku přes obdélník z umělé hmoty.

„C jako Charlie, zde je G-ALGY. Speedbird unesený včera večer z Idlewildu. Zneškodnil jsem viníka a omezil letové schopnosti stroje snížením tlaku v kabině. Mám posádku na mušce pistole. Nemáme dost pohonných hmot, abychom doletěli na Goose. Navrhují, abychom přistáli co nejbližší u vás. Prosím, abyste rozsvítili přistávací světla.“

Přijímačka zachytila nový hlas, z něhož vyzařovala autorita, pravděpodobně hlas kapitána. „Speedbirde, zde je C jako Charlie. Slyšeli jsme váš vzkaz a rozuměli jsme. Oznamte, kdo je u mikrofonu. Opakují, oznamte, kdo je u mikrofonu.“

Bond promluvil a usmál se při pomýšlení, jaké vzrušení jeho sdělení vyvolá. „Speedbird volá C jako Charlie. U mikrofonu je agent britské Secret Service číslo nula nula sedm. Opakují, číslo nula-nula-sedm. Rádio Whitehall potvrdí mou totožnost. Opakují, prověřte si mé hlášení u Rádio Whitehall.“

Následovala odmlka naplněná ohromením. Hlasy z celého světa se pokoušely vmísit se do rozhovoru. Nějaká kontrola, pravděpodobně Gander, je smetla z vlnových rozsahů. C jako Charlie se vrátil zpět. „Speedbirde, zde je C jako Charlie alias Archanděl Gabriel, prověřím si vás u Whitehallu. Rozsvěcíme navigační světla, ale Londýn a Gander chtějí další

podrobnosti...“

Bond skočil vysílače do řeči. „C jako Charlie promiňte, ale nemohou poslouchat pět lidí a přitom vést zdvořilou konverzaci. Seznamte mě se stavem mořské hladiny a potom vypnu vysílačku až do okamžiku, kdy zahájíme sestup.“ „Oukej, Speedbirde, rozumím, vítr zde síla dvě, dlouhé hladké vlny bez hřebenů, můžete vypnout hned, brzy se mi objevíte na radaru a budeme neustále sledovat vaši vlnovou délku, připravíme whisky pro jednoho a pouta pro pět, zlomte vaz.“

Bond řekl: „C jako Charlie, děkuji a rozšiřte objednávku o šálek čaje, mám na palubě hezké děvče, tady je Speedbird, sbohem.“

Bond vypnul vysílačku a podal mikrofon telegrafistovi. Pak se obrátil k pilotovi. „Už zapalují signální ohně a jsou nepřetržitě napojeni na naši vlnovou frekvenci. Síla větru dvě, moře mírně zvlněné bez hřebenů. Takže klid a snažme se z toho vyváznout živí. Jakmile narazíme na vodu, otevřu dvířka. Kdo by se do té chvíle pokusil uniknout z kabiny, bude zastřelen. Jasně?“

Za Bondem se ozval dívčí hlas. „Zrovna jsem chtěla uniknout, ale rozmyslela jsem si to. Nechce se mi nechat se zastřelit. Ale mohl byste zavolat dozadu, ať nám přinesou dvě whisky. Z toho čaje už mám škytavku.“

„Jděte na své místo, Pussy,“ řekl Bond. Naposledy se rozhlédl po kabině a pak vycouval ze dveří.

Po dvou hodinách, které byly dlouhé jako dva roky, Bond ležel ve vytopené kajutě na meteorologické lodi Charlie a rozespale naslouchal rannímu rozhlasovému pořadu kanadského vysílání. Bolelo ho úplně všechno.

Došel do zadní části letadla a přiměl dívku, aby poklekla na sedadla s hlavou sevřenou mezi pažemi. Pak se zaklínil za ni, až ji přikrýval; její tělo v záchranném pásu sevřel pažemi a sám se pevně opřel o opěradlo sedadla, jež měl za sebou.

Pussy právě pronášela nervózně žertovné poznámky o nedelikátnosti této pozice, když břicho letadla narazilo na první vrchol vlny rychlostí sto šedesáti kilometrů za hodinu. Velké tělo letadla poskočilo a potom se s třeskem zarazilo o vodní stěnu. Náraz prolomil zadní část letadla. Nesmírná váha zlata v zavazadlovém prostoru rozlomila letadlo vedví a vrhla Bond a dívku do ledových vln zbarvených červenou září přistávacích světel. Potom se oba drželi na vodě, téměř omráčení a plavali ve žlutých záchranných pásech, dokud k nim nedorazil záchranný člun. V té době už nebylo na vlnách nic než pár trosek. Posádka v letounu zatíženém třemi tunami zlata směřovala neodvratně ke dnu Atlantiku. Člun ještě deset minut křižoval hladinu, ale když se neukázala žádná těla, nechali zachránci hledání a vydali se za světlem reflektoru k mateřským kovovým bokům staré fregaty.

Na lodi byli přijati jako členové královského rodu nebo Mart'ani. Bond zodpověděl nejnaléhavější otázky a pak měl najednou pocit, že jeho unavený mozek už musí vypnout. Teď ležel v pohodlí a klidu, prohřátý teplem whisky a uvažoval, proč Pussy Galore raději hledala útočiště u něho než u Goldfingera.

Dveře vedoucí do sousední kajuty se otevřely a jimi vešla dívka. Měla na sobě pouze šedivý rybářský svetr s vykasánými rukávy. Vypadala, jako by vystoupila z rámu Vertesova obrazu. „Lidé se mě neustále ptají,“ řekla, „jestli mám ráda alkoholové opojení a já jim říkám, že jestli mě něco může opojit, jsi to jenom ty. A tak mě tady máš,“ dodala bezbranně.

Bond odpověděl pevným hlasem: „Zamkni dveře, Pussy, zahod' svetr a pojd' si ke mně lehnout, nebo se nastydneš.“ Udělala, co jí řekl.

Ležela v jeho náručí a prohízelá si ho. Potom promluvila, a její dívčí hlas vůbec nezněl jako hlas gangsterky nebo lesbičky. „Budeš mi psát do Sing-Singu?“

Bond se zahleděl do hlubokých fialových očí, které už neměly tvrdý a panovačný pohled. Sklonil se a lehce je políbil.

„Říkali mi, že jsi na ženské.“

„To proto, že jsem předtím nikdy nepoznala muže,“ odpověděla. Do hlasu se jí vrátila tvrdost. „Pocházím z Jihu. Víš, jak tam definují pannu? To je dívka, která umí běhat rychleji, než její bratr. V mém případě jsem nebyla rychlejší, než můj strýc. Bylo mi dvanáct. To nebyla legrace, Jamesi. Měl bys to pochopit.“ Bond se usmál na její bledou, krásnou tvář.

„Ty nepotřebuješ nic než kurs MNL.“

„Co je to MNL?“

„To je zkratka pro metodu něžné lásky. Používá se jí u sirotek na klinikách.“

„To by se mi líbilo.“ Pohlédla na vášnivé, ostře řezané rty, které se skláněly nad jejími. Odhrnula mu pramen černých vlasů, které mu padaly do očí a dlouze se na něho podívala. „Tak kdy to začne?“

Bondova pravá ruka stoupala vzhůru od pevných, svalnatých stehů přes ploché měkké břicho k pravému řadru.

Bradavka byla ztuhlá vzrušením. „Teď hned,“ řekl tiše a prudce ji políbil.

KONEC